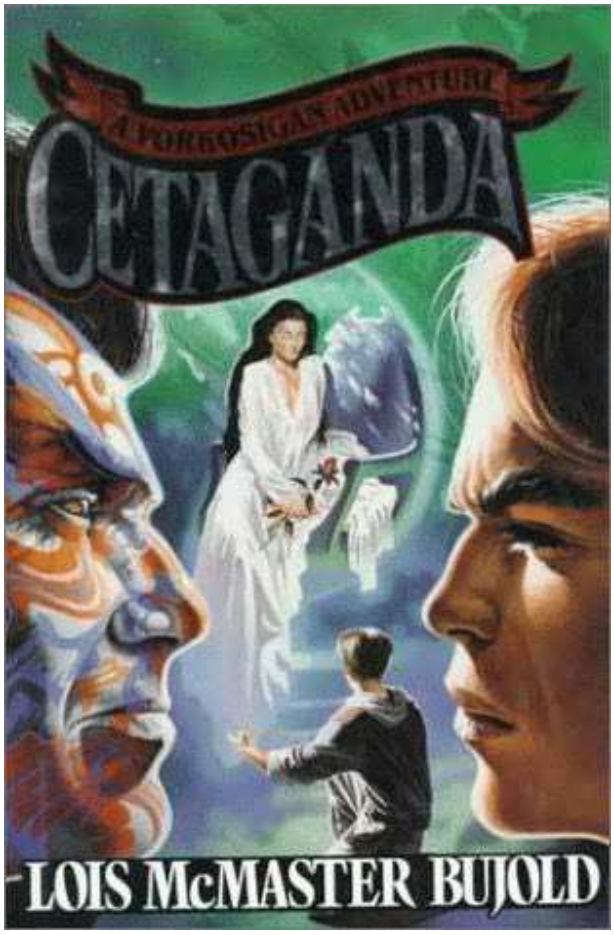

A VORKOSIGAN ADVENTURE
CETAGANDA
LOIS McMASTER BUJOLD

Lois McMaster Bujoldová

CETAGANDA

CETAGANDA: Copyright © 1996 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2001 by Hana Volejníková
Všechna práva vyhrazena. Žádnou Část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.
ISBN 80-7197-187-1
Pro
Juna a Toniho

KAPITOLA 1

„Jak je to správně?" zeptal se Ivan. „Diplomacie je válečné umění provozované jinými lidmi? Nebo je to obráceně? Válka je diplo-"

„Diplomacie znamená pokračování války jinými prostředky," zpěvavě prohlásil Miles. „Čou En-Laj, dvacáté století, Země."

„Ty seš vážně pochodující encyklopedie."

„Já ne, to komodor Tung. Sbírá stará čínská přísloví a já se je musím učit zpaměti."

„Tak byl starý Čou diplomat nebo válečník?"

Poručík Miles Vorkosigan se zamyslel. „Myslím, že diplomat."

Miles na těle ucítil tah bezpečnostních pásů, jakmile se zapjaly vyrovnávací motory a naklonily kabinu, v níž seděli s Ivanem proti sobě jako dvě majestátní osamělé sochy. Jejich sedadla zaplňovala boky krátkého trupu lodi. Miles se povytáhl, snažil se přes pilotovo rameno zahlédnout planetu objevující se dole pod nimi.

Byla to Eta Ceta IV, srdce a výchozí bod stále se rozšiřující Cetagandské říše. Miles věděl, že se skládá z osmi rozvinutých planet doplněných rozpínavým pásmem spřátelených a loutkových držav. To ovšem nevylučovalo, že by se Ghemové z Cetagandy nepokusili při vhodné příležitosti expandovat dál, na úkor svých sousedů.

Z vojenského hlediska příliš nezáleželo na tom, jak byla říše veliká - červí dírou stejně neprotáhli najednou víc než jednu loď.

Někteří z nich zkrátka měli lodě zatraceně velké.

Barevný pás noci ovíjel okraj planety, zatímco jejich přepravní člun směřoval od barrayarského císařského kurýrního plavidla k cetagandské přestupní stanici. Noční strana planety se hrůzostrašně leskla. Kontinenty se koupaly v moři Červenožlutých světel. Miles nepochyboval, že by se v takové záři dalo klidně číst jako za úplňku. Jeho domovská planeta, Barrayar, mu najednou připadala jako potemnělá krajina jen s pár jiskrami měst. Přezdobenost technicky vyspělé Eta Cety …bylo to přehnané. Planeta připomínala ženu, která na sebe navěsila příliš mnoho šperků. Takový nevkus, snažil se Miles přesvědčit sám sebe. Nejsem přece žádný venkovský balík, který zůstane s pusou otevřenou dokořán. Jsem lord Vorkosigan, důstojník a šlechtic.

Jistě, i poručík Ivan Vorpatril byl lordem; to ale Milesovi příliš sebedůvěry nedodalo. Podíval se na svého urostlého bratrance, který také natahoval krk a s dychtivýma očima a pootevřenými rty sledoval cíl pod nimi. Ivan vypadal jako rozený diplomat, byl vysoký, tmavovlasý, s nenuceným úsměvem na hezké tváři. A pokud šlo o uniformu, padla mu jako ulitá. Miles se - jako vždy - dal snadno strhnout k žárlivému srovnávání.

On si totiž uniformy musel nechat ručně upravovat, aby mu vůbec sedly a co nejvíc zakryly vrozené vady, které se lékaři už roky pokoušeli napravit. Měl by jim být za to jejich kouzelnictví vděčný. Díky jejich celoživotním snahám dnes měřil skoro sto pětačtyřicet centimetrů. Měl hrb - a kosti, které se lámaly jako sirky, ale bylo to pořád lepší, než zůstat svázaný do uzlíku jako nějaká veteš. To určitě.

Mohl stát, chodit, v případě nutnosti i běžet. To všechno díky podpůrným dlahám a dalším věcem. A Císařská bezpečnost Barrayaru ho díkybohu neplatila za krásu, ale za inteligenci. Přesto ho pronásledovala morbidní myšlenka, že ho poslali do tohohle cirkusu jen proto, aby stál vedle Ivana, který tak mohl víc vyniknout. Císařská bezpečnostní služba by ho určitě neposlala na žádnou zajímavou misi, kdyby nemohl splnit poslední úsečný příkaz šéfa bezpečnosti, Ulyana, „vyhnout se průšvihu!"

Na druhé straně, možná sem Ivana poslali, aby vynikla Milesova slovní obratnost. Milesovi tahle varianta trochu zlepšila náladu.

Mezitím dorazili k přestupní orbitální stanici. Přiletěli přesně podle plánu. Dokonce ani diplomaté nemohli vstoupit do atmosféry Eta Cety přímo. Bylo by to považováno za porušení etikety a pravděpodobně by se jim dostalo varování formou plazmového výboje. Miles musel připustit, Že

podobná omezení dodržovala většina civilizovaných světů, aby tak zabránila biologickým nákazám.

„Co myslíš, zemřela vdova po císaři přirozenou smrti?" uvažoval Miles nahlas. Ivan mohl sotva znát odpověď. „Přišlo to dost nečekaně."

„Patřila k ještě starší generaci než prastrýc Pjotr," pokrčil Ivan rameny, „a ten byl starý odjakživa, už jako dítě mě strašil. Hezká paranoidní teorie, ale asi to tak nebude."

„Illyan si to zřejmě myslí taky. Proč by nás sem jinak posílal? Kdyby místo nějaké roztřesené Hautky zemřel vládce Cetagandy, to by byla jiná mela. Zatímco nás čeká pěkná nuda."

„V tom případě bychom tady nebyli," zdůraznil Ivan logicky. „Trčeli bychom ve službě někde v zapadákově, zatímco tady by si to mezi sebou rozdávali uchazeči o trůn. Takhle je to mnohem lepší. Cestování, víno, ženy, zpěv -"

„Tohle je státní pohřeb, Ivane."

„Nemusím to hned vidět tak černě, ne?"

„V každém případě se od nás očekává jediná věc. Máme všechno sledovat a pak podat zprávu. O čem nebo proč, to netuším. Illyan mi ale důrazně připomenul, že ji chce písemně."

Ivan zasténal. „Jak jsem strávil dovolenou. Vypracoval Ivan Vorpatril, věk dvaadvacet. Připadám si, jako kdybych se vrátil zpátky do školy."

Miles už brzy oslaví třiadvacáté narozeniny. Jestli tahle fádní mise proběhne podle plánu, stihne se na oslavu vrátit domů. Příjemná představa. Oči se mu rozzářily. „Co takhle hlášení trochu vylepšit, aby se Illyan pobavil? Proč musí být vždycky tak suchopárná?"

„Protože jsou výplodem vyschlých mozků. Můj bratranec v roli frustrovaného dramatika. Radím ti, drž se při zemi. Illyan nemá smysl pro humor, překážel by mu v práci."

„To není tak jednoznačné…" Miles sledoval, jak se jejich přepravní člun pohybuje po určené letové dráze. Přestupní stanice proplula kolem nich jako obrovská hora, složitá jako obvodové schéma. „Škoda, že jsme se se starou dámou nikdy nesetkali. Představ si těch historických událostí, co musela za sto padesát let zažít, i když se na ně dívala z podivného úhlu, zevnitř hautského harému."

„Barbaři jako my se k ní sotva mohli dostat."

„Co ty víš." Člun se zastavil. Kolem nich neslyšně proplula velká cetagandská loď v barvách vládce jedné z vnějších planet. S mimořádnou opatrností se pustila do přistávacího manévru, masivním trupem se pomalu natáčela ke stanici. „Na pohřeb přiletí všichni satrapové z řad Hautů včetně doprovodu. Vsadím se, že bezpečnost se teď zrovna nenudí."

„Jakmile se objeví dva z vladařů, ostatní na sebe nenechají dlouho čekat, hlídají se navzájem." Ivan povytáhl obočí.„Může to být docela podívaná. Pohřeb jako umění. Tady se i z obyčejného vysmrkání nosu dělá umělecká záležitost. A na člověka, který se nechová podle jejich gusta, se Cetaganďané koukají pěkně zvysoka. V umění povyšovat se nad někoho jsou hotoví mistři."

„A kvůli tomu si myslím, že urození Hautové jsou pořád ještě lidé, bez ohledu na jejich fušování do genetiky."

Ivan se ušklíbl. „Mutant je zas jen mutant." Sklouzl pohledem na bratrance, který najednou ztuhl. Ivan si odkašlal a tvářil se, že za oknem kabiny vidí něco zajímavého.

„Ty jsi tak diplomatický, Ivane," řekl Miles s křečovitým úsměvem. „Sám se raději nepokoušej vyhlásit válku…" Občanskou ani jinou.

Ivan setřásl rozpaky pokrčením ramen. V tom okamžiku pilot, barrayarský technik-seržant v černé pracovní uniformě, hladce vklouzl s malým člunem do určeného doku. Rázem kolem sebe viděli jen šero. Kontrolní světla radostně blikla na pozdrav a když se připojovali k pružnému přechodovému tunelu, ozvalo se zavrnění servomechanismů,. Miles si rozepjal pás o poznání pomaleji než Ivan, nechtěl vypadat příliš horlivě. Tady ho nikdo nepřistihne s nosem přilepeným na sklo jako nějaké zvědavé dítě. On je přece Vorkosigan! Srdce mu přesto tlouklo rychleji.

Někde tady by měl čekat velvyslanec Barrayaru, aby dva vysoce postavené hosty uvítal a ukázal jim, jak Miles doufal, kudy dál. V duchu si zopakoval vhodné společenské fráze a osobní vzkaz od

otce. Ozvalo se cvaknutí zámku a vpravo vedle Ivanova sedadla se objevil široký otvor.

Dovnitř se vřítil nějaký muž, pak se zarazil, chytil se tyče vedle vchodu a upřeně se na ně díval, oči měl otevřené dokořán a těžce oddechoval. Pohnul rty, Miles ale nedokázal poznat, jestli to je zaklení, modlitba, nebo si jen opakuje připravenou řeč.

Byl postarší, ale nepůsobil křehce. Měl široká ramena a byl vysoký přinejmenším jako Ivan. Na sobě mel oblečení v kombinaci slézové a šedivé barvy, což byla nejspíš uniforma místního zaměstnance. Hlavu mu zakrývaly jemné bílé vlasy, zatímco obličej měl dokonale vyholený, včetně vousů a obočí. Jeho ruka se vymrštila k levé kapse na hrudníku.

„Zbraň!" varoval Miles ostatní. Překvapený pilot se ještě nestačil vyvléct z pásu a Miles na tom nebyl fyzicky tak dobře, aby se mohl na kohokoli vrhnout. Ivanovy vytrénované reflexy ale neselhaly. Jeho tělo se vymrštilo a překřížilo protivníkovi cestu.

Zápas zblízka ve stavu beztíže je vždycky neuvěřitelně neohrabaný, částečně díky tomu, že se člověk musí pevně držet toho, koho chce udeřit. Zápas skončil rychle. Vetřelec se snažil vrazit ruku do kapsy, tentokrát ne na košili, ale na pravém boku. Ivanovi se však podařilo vyrazit mu lesklý nervový disruptor z ruky.

Zbraň se několikrát otočila ve vzduchu, pak dopadla na podlahu a s rámusem odletěla na opačnou stranu kabiny. Teď byla hrozbou pro všechny kolem.

Milesovi nervové disruptory vždy naháněly hrůzu.

Dvěma skoky se k němu dostal a chytil jej, aniž by neúmyslně zasáhl sebe nebo Ivana. Disruptor byl sice miniaturní, ale nabitý a vražedný.

Ivan se mezitím dostal za muže a zkroutil mu ruce za zády. Miles toho využil a zmocnil se druhé zbraně; trhnutím mu rozepjal vestu a rukou sjel k vyboulenině ve vnitřní kapse. Vytáhl odtud krátký kolík, který na první pohled považoval za elektrický obušek.

Muž v hrůze zaječel a urputně se snažil vykroutit ze sevření. Překvapený Miles, netuše, čeho se vlastně dopustil, odskočil od zápasící dvojice a obezřetně se postavil za pilota. Napadlo ho, že podle toho, jak muž strašně zakřičel, mu musel přinejmenším odtrhnout akumulátor od umělého srdce. Když ale muž zápasil dál, usoudil, že se nestalo nic tak fatálního.

Vetřelec se Ivanovi vytrhl a ustupoval zpátky k východu. Právě nastal ten zvláštní okamžik, ke kterému někdy dochází při zápasu zblízka, kdy oba soupeři díky náhlému návalu adrenalinu jen lapají po dechu. Muž se podíval na Milese, svírajícího v ruce krátký obušek; z tváře mu zmizel úlek. Co ale měla znamenat ta grimasa? Triumf? To určitě ne. Tedy nějaký šílený nápad?

Když se do potyčky zapojil pilot, vetřelec začal couvat, dokud nezmizel v pružném přechodovém tunelu. Bylo slyšet tlumené žuchnuti, jak narazil na jeho druhý konec. Miles se hnal za Ivanem, který se znovu blížil k útočníkovi. Ten ale díky umělému gravitačnímu poli stanice už stál pevně na nohou a kopnutím do prsou poslal Ivana zpátky ke vchodu přímo na Milese. Než se Miles s Ivanem znovu od sebe oddělili a než Ivan přestal přerývavě oddechovat, starý muž zmizel. Prostorem se nesla jen matoucí ozvěna jeho kroků. Kterým z východů se mají dát? Pilot se bleskurychle přesvědčil, že jeho pasažérům momentálně nehrozí žádné nebezpečí, a pospíchal zpátky do kabiny, odkud se ozývalo vyzvánění komunikátoru.

Ivan se postavil, oprášil si uniformu a rozhlédl se kolem. Miles udělal totéž. Byli v malém, špinavém a slabě osvětleném nákladovém prostoru.

„Jestli to byl celník," řekl Ivan, „tak máme na krku průšvih."

„Myslel jsem, že je to útočník," odpověděl Miles. „Přinejmenším to tak vypadalo."

„Jenže zbraň vytáhl až na tvůj pokřik."

„Zbraň není podstatná. Hlavní byl jeho pohled. V očích jako kdyby měl panickou hrůzu z toho, co se chystal udělat. A pak skutečně sáhl po zbrani."

„Až potom, co jsme se na něj vrhli. Jak můžeš vědět, co chtěl udělat?"

Miles se pomalu otočil na patě a pozorně se rozhlédl kolem. V dohledu nebyl nikdo, ani zástupce

Cetagandy nebo Barrayaru, ani nikdo jiný. „Tady něco nehraje. Buď se spletl ten chlap nebo my. Přece je vyloučeno, abychom přistáli v takové plesnivé díře. Má nás čekat náš velvyslanec. Kde je? Kde je čestná stráž?"

„Rudý koberec, tančící dívky?" povzdechl si Ivan. „Kdyby tě chtěl zabít nebo unést naši loď, vtrhl by k nám už se zbraní v ruce, to snad napadne každého."

„To nebyl celník. Podívej se na tohle," řekl Miles. Dva monitory byly vytržené ze zdi a smutně visely na drátech. „Musel je rozbít předtím, než se pokusil dostat k nám. Tomu nerozumím. Jak je možné, že se tady už dávno nerojí bezpečnostní služba stanice? Myslíš, že mu šlo o naši loď, a ne o nás?"

„O tebe, hochu. Po mně by nikdo nešel."

"Vypadá to, že z nás měl větší strach než my z něho." Miles zadržel dech, snažil se tak zmírnit tlukot srdce.

„Mluv za sebe," řekl Ivan. „Mě pěkně vyděsil."

, Jsi v pořádku?" zeptal se Miles dodatečně. „Nemáš zlomené žebro nebo něco jiného?"

„Ne. Přežil jsem… A co ty?"

, Já jsem v pořádku."

Ivan se podíval dolů na nervový disruptor v Milesově pravé ruce a na obušek v levé, pak pokrčil nosem. „Jak se k tobě tohle dostalo?"

„Já… vlastně nevím." Miles si strčil miniaturní nervový disruptor do kapsy kalhot a záhadný kolík zvedl ke světlu. „Nejdřív jsem si myslel, že je to elektrický obušek, ale není. Musí to být něco elektronického, i když nevím, co přesně."

„Co takhle granát," nadhodil Ivan. „Časovaná bomba. Dneska není problém, aby vypadala jako napodobenina čehokoli."

„Nezdá se mi, že…"

„Promiňte," pilot strčil hlavu do průlezu. „Staniční letová kontrola nesouhlasí, abychom zde přistáli. Musíme se odpojit a řídit se jejich pokyny. Okamžitě."

„Měl jsem pravdu, přistáli jsme na nesprávném místě," prohlásil Ivan.

„Přistál jsem přesně podle koordinát, které jsem obdržel," pronesl pilot škrobeně.

„To nebyla vaše chyba, seržante," uklidňoval ho Miles.

„Kontrolní věž na nás spěchá." Seržantova tvář byla napjatá. „Rychle, pánové."

Miles s Ivanem se poslušně vrátili na palubu lodi. Miles si automaticky zapnul pás, v hlavě se mu zběsile rojily myšlenky, jak se usilovně snažil vysvětlit jejich bizarní přivítání v Cetagandě.

„Určitě odsud odsunuli personál," prohlásil nakonec. „Klidně vsadím beťanské dolary, že místní ochranka to tady už pročesává, aby toho chlapa chytili." Byl to zloděj, vrah, špión? Možností byla spousta.

„V každém případě byl maskovaný," řekl Ivan.

„Jak to víš?"

Ivan sebral několik jemných bílých vlasů ze svého zeleného rukávu. „Tohle nejsou pravé vlasy."

„Vážně?" zeptal se Miles překvapeně. Prohlížel si chomáček vláken, který mu Ivan podal přes uličku. Na jednom konci byly lepkavé. „Fuj."

Pilot konečně nastavil nové koordináty. Vznášeli se teď ve vesmíru, několik set metrů nad řadami přistávacích doků. Z výšky viděli, že na obě strany od nich je celý tucet doků volný. „Ohlásím incident na velitelství stanice," prohlásil pilot a natáhl ruku k tlačítkům komunikátoru.

„Okamžik," řekl Miles.

„Pane?" Pilot se na něho tázavě podíval přes rameno. „Myslím, že bychom měli - "

„Počkáme, až se nás zeptají sami. Není naší povinností napravovat chyby místní ochranky, nemyslíte? Je to jejich problém."

Pilotův nepatrný úšklebek Milesovi napověděl, že se mu jeho argument líbí., Jak si přejete, pane,"

řekl pilot tónem, kterým dával najevo svou podřízenost vůči důstojníkovi.

„Milesi," zamumlal Ivan, „co to vyvádíš?"

„Vyčkávám," odpověděl Miles rezervovaně. „Chci si jen počkat, co udělá místní bezpečnost. Illyan by udělal totéž, nemyslíš? Pochopitelně se tím nevyhneme nepříjemným otázkám a o tyhle hračičky přijdeme, ale na druhé straně tak můžeme získat mnohem víc informací. Tak se neplaš, Ivane."

Ivan se opřel a napětí z něho mizelo postupně s uplývajícími minutami, kdy nudu malé kabiny člunu nic nenarušovalo. Miles si prohlížel kořist. Nervový disruptor byl jemná cetagandská práce, na první pohled bylo zřejmé, že nepatří k armádní výzbroji, což bylo samo o sobě dost podivné. Cetaganďané rozhodně nepodporovali šíření smrtících zbraní mezi běžnými obyvateli. Na druhé straně nebyl nijak zdobený, jak by se slušelo na osobní hračku nějakého urozeného Ghema. Povrch zbraně byl úplně hladký a díky své velikosti se dala dobře ukrýt.

Ještě větší záhadou byl krátký obušek. Zasunutý do průhledného obalu, jasně svítící a zdobený; Miles nepochyboval, že mikroskop by odhalil hustou pavučinu obvodových sítí. Jeden konec byl holý, zatímco druhý zakrývala jakási pečeť.

„Jako kdyby se to někam zastrkávalo," řekl Miles a obracel předmět na světle.

„Třeba je to robertek," ušklíbl se Ivan.

„U Ghemů jeden nikdy neví," zasupěl Miles pohrdavě. „Ale ne, to asi nebude ono." Pečeť na konci obušku měla tvar vzepjatého ptáka s roztaženými pařáty. Na jeho těle se blyštěly kovové čárky, spoje mezi obvody. Někde někdo musel vlastnit ptačí klíč, plný složitých kódů, kterým se nejspíš odsunul nějaký kryt a odhalil… Co vlastně mohl odhalit? Další vzorec kódů? Klíč k jinému klíči?… Předmět vypadal mimořádně elegantně. Miles se fascinovaně usmál.

Ivan se na něho znepokojeně podíval. „Tu věc vrátíš, že?"

„Samozřejmě. Když si o ni řeknou."

‚A co když to neudělají?"

„Tak si ji nechám jako suvenýr. Je moc hezká, přece ji nevyhodím. Nebo bych ji mohl věnovat Illyanovi, ať se jí podívají na zoubek v jeho šifrovacím oddělení. Práci by měli nejmíň na rok. Tohle není žádná amatérská hračka, to poznám i já."

Dřív, než Ivan mohl cokoli říct, si Miles rozepjal zelenou blůzu a zastrčil věc do vnitřní kapsy. Sejde z očí, sejde z mysli. „Mimochodem, nechceš tohle?" Miles podal bratranci disruptor.

Ivan očividně chtěl. Část kořisti si zastrčil do blůzy, čímž se stal spolupachatelem loupeže. Miles doufal, že společné tajemství a tajné držení zbraně přimějí Ivana chovat se při vyloďování zdvořile.

Řídící středisko stanice jim konečně povolilo znovu přistát. Vpluli do doku, který byl od toho původního vzdálený jen o dvě místa. Tentokrát se průlez otevřel bez dalších incidentů. Ivan nepatrně zaváhal a pak vkročil do přechodového tunelu. Miles ho následoval.

V šedivé místnosti podobné té první, jen o poznám čistší a lépe osvětlené, na ně čekalo šest mužů. Miles okamžitě poznal velvyslance Barrayaru. Lord Vorobjev byl usměvavý vysoký, statný šedesátník s ostražitým pohledem. Na sobě měl parádní uniformu. Milese napadlo, že její vínově červená barva v kombinaci s černou je pro danou příležitost příliš slavnostní. Doprovázeli ho čtyři gardisté v zelených uniformách Barrayaru. Dva místní úředníci, kteří, stejně jako útočník, měli oblečení slézové a šedivé barvy -jen s tím rozdílem, že jejich bylo lépe ušité - stáli opodál.

Jen dva úředníci? Kde je policie? Vojenská rozvědka nebo alespoň soukromí agenti? Kde jsou otázky a neúprosní tazatelé, na které se Miles připravoval?

Místo toho pozdravil velvyslance Vorobjeva, jako kdyby se předtím vůbec nic nestalo. Použil přesně ty věty, které si opakoval na lodi. Vorobjev patřil ke stejné generaci jako Milesův otec, pracoval pro něho v době, kdy hrabě Vorkosigan zastával funkci regenta. Vorobjev se udržel na kritickém místě šest let, pak se ale další vojenské kariéry vzdal a přešel k civilní císařské službě. Miles se přemohl a místo zasalutování pozdravil velvyslance formálním kývnutím hlavy.

„Dobré odpoledne, lorde Vorobjeve. Můj otec vám posílá osobní pozdrav a tuhle zprávu."

Miles mu podal zapeCetěný diplomatický disk, což jeden z cetagandských úředníků řádně zanesl do formuláře. „Šest zavazadel?" zeptal se Cetaganďan a kývl hlavou směrem ke vznášejícímu se vozíku, na který pilot položil poslední kus batožiny. Pak Milesovi zasalutoval a vrátil se zpátky na svou loď.

„Ano, to je všechno," řekl Ivan. Jedině Milesovi neušlo, že se Ivan tváří nepřirozeně a vyhýbavě, protože má v kapse kontraband. Cetagandský úředník si ale na jeho chování ničeho nápadného nevšiml.

Cetaganďan mávl rukou a velvyslanec pokynul svému vojenskému doprovodu; dva muži se oddělili, aby dohlédli na zavazadla během cesty přes cetagandskou celnici. Úředník znovu zapečetil vchod do doku a odtlačil vznášející se vozík.

Ivan ho znepokojeně sledoval. „Dostaneme všechno zpátky?"

„Zřejmě. Později - jestli bude všechno v pořádku," odpověděl Vorobjev nenuceně. „Měli jste příjemnou cestu, pánové?"

„Let proběhl naprosto normálně," odpověděl Miles dřív, než stihl promluvit Ivan. „Pak jsme přistáli tady. Tohle je obvyklé místo přistání pro návštěvníky z Barrayaru, nebo nás sem z nějakého důvodu přesměrovali?" zeptal se a nespouštěl oči z druhého cetagandského úředníka oči, sleduje jeho reakci.

Vorobjev se kysele usmál. „Cetaganďané nás s oblibou posílají vchodem pro služebnictvo. Je to taková malá hra, způsob, jak nám připomenout naše postavení. Máte pravdu, je to záměrná urážka, která má rozptýlit naši pozornost. Už před několika lety jsem se rozhodl, že si toho nebudu všímat, a vám doporučuji udělat totéž."

Cetaganďan nereagoval vůbec nijak. Vorobjev se k němu choval, jako kdyby to byl jen kus nábytku, což mu úředník oplácel tím, že se tak skutečně tvářil. Zřejmě šlo o zaběhlý rituál.

„Dobrá, budu se řídit vaší radou. Hm… měl jste také zpoždění? My ano. Nejdříve nám přidělili přistávací dok a pak nás zničehonic poslali zpátky do kosmu."

„Dnes se řídící středisko obzvlášť vyznamenává. Berte to jako poctu. Tudy prosím."

Jakmile se k nim Vorobjev otočil zády, Ivan se na Milese prosebně podíval. Ten nepatrně zavrtěl hlavou. Počkej…

V čele s cetagandským úředníkem bez jakéhokoli výrazu ve tváři a v doprovodu dvou strážců z velvyslanectví oba mladíci následovali Vorobjeva přes několik pater stanice. Přepravní loď barrayarského velvyslanectví už čekala ve skutečném doku pro cestující. Nechyběl tu ani salonek pro VIP a pružný přechodový tunel s vlastním gravitačním systémem, díky kterému jím nemuseli plout. Cetagandská eskorta zůstala vzadu. Jakmile vstoupili na palubu, velvyslanec vypadal víc uvolněně. Usadil Milese s Ivanem do luxusních čalouněných křesel rozestavených kolem stolu s komunikačním terminálem, přišroubovanému k podlaze. Zatímco čekali na zavazadla a povolení k odletu, jeden z mužů jim na Vorobjevův pokyn nabídl pití. Stejně jako Vorobjev si vybrali mimořádně zdařilý ročník barrayarského vína. Miles se napil jen nepatrně, chtěl mít čistou hlavu; Ivan s velvyslancem se mezitím nezávazně bavili o cestě a společných vorských přátelích doma. Vorobjev podle všeho osobně znal Ivanovu matku. Miles ignoroval Ivanovo zdvižené obočí, kterým mu občas dával najevo, že se má zapojit do konverzace - a případně říct lordu Vorobjevovi o jejich malém dobrodružství s vetřelcem.

Jak je možné, že je místní úřady ještě nezačaly vyslýchat? Rozrušenému Milesovi se hlavou míhaly nejrůznější scénáře.

Byla to past, do které jsem se chytil, zatímco oni se spokojeně dívají, jak jim jejich plán vychází Podle toho, co Miles věděl o Cetaganďanech, by uvedl tohle vysvětlení jako první na seznamu možných variant.

Nebo se jen zpozdili a už jsou na cestě sem. Nebo… Nejdřív musí uprchlého vetřelce dopadnout a přinutit ho, aby jim řekl vlastní verzi střetu. To jim mohlo nějakou dobu trvat, hlavně pokud ho museli omráčit. Za předpokladu, že se jednalo o uprchlíka a že ochranka stanici skutečně pročesala. V případě že… Miles se podíval na sklenku z křišťálu a pořádně se napil rubínově červeného vína. Pak se přívětivě usmál na Ivana.

Dva strážci dorazili se zavazadly přesně v okamžiku, kdy dopili. Miles ocenil velvyslancův časový odhad. Jakmile Vorobjev vstal, aby dohlédl na naložení jejich zavazadel a odlet, Ivan se naklonil přes stůl k Milesovi a netrpělivě zašeptal: „Kdy mu to konečně řekneš?"

„Teď ještě ne."

„A proč ne?"

„To se už nemůžeš dočkat, až ti disruptor seberou? Věř mi, že na našem velvyslanectví by to udělali stejně rychle jako Cetaganďané."

„Přestaň si ze mě utahovat. Co chceš dělat?"

„To ještě nevím." O téhle variantě ještě nepřemýšlel, protože ji nepovažoval za pravděpodobnou. Počítal s tím, že si s druhou stranou ostře vymění názory, odevzdá kořist, ale také že se od nich něco doví, ať už mu informace poskytnou vědomě či nevědomě. To není jeho chyba, že Cetaganďané nedělají svou práci pořádně.

„Musíme to nahlásit vojenskému ataše na ambasádě."

„Nahlásíme to, ale ne jemu. Podle Illyanových instrukcí se máme s problémy souvisejícími s naší prací obrátit na lorda Vorreediho. Vystupuje jako vedoucí protokolu, ale ve skutečnosti je plukovníkem a šéfem zdejší císařské kontrarozvědky."

„Cetaganďané to netuší?"

„Samozřejmě, že ano. My také víme, kdo je kdo na jejich velvyslanectví ve Vorbarr Sultaně. Je to jen zákonem uznávaná společenská přetvářka. Nedělej si starosti, já to zařídím." Miles si povzdychl. První, co plukovník udělá, bude to, že mu zabrání v přístupu k informacím. Bylo mu jasné, že neexistuje důvod, proč by to Vorreedi neudělal.

Ivan se posadil a na chvíli zmlknul. Na chvíli… Tím si byl Miles jist.

Vorobjev se vrátil, posadil se a zapnul si bezpečnostní pás. „Hotovo, pánové. Z vašich zavazadel se nic neztratilo, ani v nich nic nepřibylo. Vítejte tedy na Eta Cetě. Na dnešek nejsou naplánované žádné oficiální ceremonie, které by vyžadovaly vaši účast, ale pokud nejste po cestě příliš unaveni, velvyslanectví Marilaku pořádá recepci pro pracovníky všech velvyslanectví a jejich vznešené hosty. Doporučuji vám věnovat té akci pozornost."

„Doporučujete?" přeptal se Miles. Když někdo s tak dlouhou a význačnou kariérou jako Vorobjev doporučuje věnovat něčemu pozornost, člověk opravdu zpozorní.

„Poznáte tam lidi, se kterými se budete setkávat během příštích dvou týdnů," odpověděl Vorobjev. „Takže vám to usnadní orientaci."

„Co si máme vzít na sebe?" zajímal se Ivan. Čtyři ze šesti kufrů na palubě byly jeho.

„Vycházkovou zelenou uniformu," odpověděl Vorobjev. „Není pochyb, že oblečení slouží jako kulturní jazyk všude, tady se však proměnilo doslova v tajný kód. Je těžké pohybovat se mezi Ghemy a nedopustit se nějaké chyby, v případě Hautů je to pak téměř nemožné. Když si vezmete uniformu, nikdy neuděláte chybu. Pokud uniforma není zcela namístě, není to nositelova chyba, protože ten stejně nemá jinou volbu. Dám příkaz, aby vám pracovníci protokolárního oddělení vypracovali seznam, které uniformy se hodí pro jednotlivé příležitosti."

Miles se zatvářil spokojeně, zatímco Ivan vypadal trochu zklamaně.

Ozvaly se obvyklé tlumené zvuky, cvakání doprovázené syčením: signál, že se pružný přechodový tunel odpojil. Přepravní loď se začala odpoutávat od stanice. Na palubu nevtrhl nikdo, kdo by je chtěl zatknout, stejně tak ani velvyslanec nebyl odvolán k žádnému naléhavému rozhovoru. Miles v duchu uvažoval o třetím scénáři.

Našemu vetřelci se podařilo zmizet. Správa stanice o našem střetu nic neví. Ve skutečnosti nikdo nic neví.

Samozřejmě, kromě vetřelce. Miles měl ruce svěšené podél těla, ani letmo se nedotkl předmětu, který ukrýval v tunice. Ať už ta věc slouží k čemukoli, ten chlapík ví, že ji má Miles. A může si snadno zjistit jeho totožnost. Držím v ruce jeden konec niti. Když si počkám, něco po ní vyleze do mé dlaně. Z

tohohle by mohlo být skvělé cvičení ve špionáži nebo kontrašpionáži, mnohem lepší než pouhá simulace situace. Tady v pozadí nečíhá žádný pedagog se seznamem otázek a nezapisuje všechny jeho chyby, aby je později mohl do posledního detailu rozebrat. Praktické cvičení. Na určitém stupni musí důstojník přejít od plnění rozkazů k jejich vydávání. A Miles toužil stát se kapitánem kontrarozvědky. Může nějakým způsobem přesvědčit Vorreediho, aby mu dovolil rozluštit tuhle záhadu bez ohledu na jeho diplomatické povinnosti?

Miles v očekávám přimhouřil oči. Pomalu začali sestupovat do zamlžené atmosféry Eta Cety.

KAPITOLA 2

Napůl oblečený Miles přecházel po rozlehlé místnosti sloužící jako ložnice i obývací pokoj, kterou mu na barrayarském velvyslanectví přidělili. V ruce otáčel podlouhlý lesklý předmět. „Mám tu věc schovat tady nebo si ji vzít s sebou?"

Vymydlený Ivan v předpisové blůze s vysokým límcem, kalhotách s lampasy a polovysokých holínkách obrátil oči v sloup. „Co kdyby ses s tím krámem přestal párat a oblékl se, přijdeme pozdě. Může to být docela klidně závaží na záclony. Ty se ovšem můžeš zbláznit, abys za tím viděl něco podezřelého. Můžu se taky zbláznit já z těch tvých řečí. Prostě je to kanadský žertík nějakého Ghema."

„V tom případě pěkně rafinovaný."

„To na věci nic nemění," pokrčil Ivan rameny.

„Ne." Miles se zamračil a odkulhal ke stolu. Otevřel horní zásuvku a objevil v ní rydlo a složku tenkých fólií se znakem velvyslanectví. Jeden list odtrhl a přiložil ho k ptačí postavě na konci kolíku, pak rydlem přejel po výstupcích, aby získal rychlý, přesný náčrt v odpovídajícím měřítku. Po chvíli váhání nechal kolík v zásuvce spolu se složkou a znovu ji zavřel.

.„To není zrovna dobrý úkryt," poznamenal Ivan. , Jestli je to bomba, měl bys ji pověsit ven z okna. Měj ohled alespoň na nás ostatní, když už se nestaráš o vlastní bezpečnost."

„Krucinál, to přece není bomba. Napadla mě nejmíň stovka úkrytů, ale v žádném z nich by nebyla chráněná proti detektorům, takže je to stejně fuk. Správně bych ji měl zavřít do olověné schránky, jenže tu zrovna nemám."

„Vsaď se, že dole by se jedna našla," odpověděl Ivan. „Neměl jsi náhodou v úmyslu si s nimi popovídat?"

„Ano, jenže lord Vorreedi není ve městě. Nedívej se tak na mě, moje vina to není. Vorobjev mi řekl, že na jedné přestupní stanici Cetaganďané zkonfiskovali obchodní loď zaregistrovanou na Barrayaru a zavřeli jejího kapitána. Prý vážně porušil předpisy."

„Pašoval něco?" zeptal se Ivan s náhlým zájmem.

„Ne. Ve hře jsou nějaké zmatené místní předpisy. Poplatky. Daně. A pokuty. A taky čím dál přísnější přístup. Vzhledem k tomu, že cílem naší vlády je normalizace obchodních vztahů, Vorobjev pověřil Vorreediho vyřešením toho případu, protože je zřejmě dobrý vyjednavač, zatímco on sám je teď zaneprázdněný záležitostmi s obřadem. Vorreedi se vrátí zítra. Nebo pozítří. Mezitím se nic nestane, když budu pátrat na vlastní pěst, uvidím, jak daleko se dostanu. Pokud nic zajímavého neobjevím, předám to celé zdejší bezpečnosti."

Ivan s přimhouřenýma očima přemýšlel nad poslední informací. „Tak? A když jo?"

„Pak samozřejmě taky."

„Řekl bys to tedy Vorobjevovi?"

„Ne tak docela. Vlastně ne. Hele, Illyan mi nařídil, abychom šli jedině za Vorreedim, tak to dodržíme. Jakmile se Vorreedi vrátí, řeknu mu o tom."

„Už aby to bylo," zdůraznil Ivan.

„No jo…" Miles se odbelhal k posteli, sedl si na ni a zamračil se na své výztuže nohou, které ležely připravené na přikrývce. „Budu si muset najít čas na operaci. Organika mi už nepomáhá, nezbývá, než spolehnout se na plasty. Možná dokážu doktory přesvědčit, aby mi při tom nohy o kousek prodloužili. Vědět, že sem poletíme, mohl jsem to už mít za sebou a během letu a doby, co tady budeme dělat stafáž, se pomalu zotavovat."

„To bych císařovně rozhodně vytkl, že ti neposlala vzkaz s upozorněním, že se chystá umřít," souhlasil s ním Ivan. „Hlavně na ty zatracené výztuže nezapomeň, protože teta Cordelia by mě roztrhla jako hada, kdybys tady zakopl o kočku a zase si zlámal nohy."

Miles zabručel, i když nepříliš nahlas. Ivan ho měl dobře přečteného. Miles sevřel své nemotorné, vybledlé a nespočetněkrát roztříštěné nohy do ocelově studeného krunýře. Díky kalhotám uniformy nebudou jejich nedostatky tak vidět. Zapjal si blůzu a natáhl nablýskané polovysoké holínky, před zrcadlem nad toaletou zkontroloval účes a zamířil k netrpělivému Ivanovi, čekajícímu ve dveřích.

Cestou si zastrčil do kapsy kalhot složenou fólii a pak se zastavil už jen proto, aby nastavil zámek dveří na otisk své dlaně. Bylo to dost zbytečné; poručík Vorkosigan jako cvičený agent Císařské bezpečnosti dobře věděl o nespolehlivosti podobných zámků.

Navzdory Ivanovu naléhání - nebo možná díky němu - dorazili do haly téměř současně s velvyslancem. Vorobjev zůstal oblečený v červenočerné uniformě. Miles usoudil, že nerad věnuje oblékání příliš mnoho času. Vorobjev odvedl oba mladíky k autu, čekajícímu před velvyslanectvím, a počkal, až se usadí na měkkém polstrování. Teprve potom se sám zdvořile posadil zády po směru jízdy, proti svým oficiálním hostům. Řidič spolu s ochrankou obsadili přední část vozu.

Řídil počítač, šofér tu seděl jen pro případ, že by bylo díky nějaké nepředvídané události nutné přepnout na ruční řízem. Stříbrný kryt auta se zavřel a pomalu se rozjeli.

„Velvyslanectví Marilaku můžete, pánové, dnes večer považovat za neutrální, otevřené teritorium," informoval je Vorobjev. „Dobře se bavte, ale nijak to nepřehánějte."

„Budou tam také Cetaganďané?" zeptal se Miles, „nebo je to slavnost výhradně jen pro nás z jiných světů?"

„Určitě tam nebude nikdo z Hautů," odpověděl Vorobjev. „Ti se dnes večer účastní jednoho ze soukromých smutečních obřadů za zesnulou císařovnu, k nim se připojí i Ghemové v nejvyšších funkcích. Pokud jde o níže postavené Ghemy, mohla by se jich dostavit celá spousta, protože díky měsíci oficiálního smutku jsou jejich společenské akce omezené. A pokud jde o Marilac, v posledních letech přijímá „pomoc" od Cetagandy, což se jim - myslím - nevyplatí. Oni si prostě myslí, že na spojence Cetaganda nezaútočí."

Auto se vyšplhalo po rampě. Jakmile projeli zatáčkou, naskytl se jim krátký výhled na mihotající se údolí plné výškových budov, mezi kterými vedla síť tunelů a průhledných chodníků, svítících v přítmí. Město pod nimi jako by nemělo konce, ačkoli ještě ani zdaleka nebyli v samotném centru.

„Marilac nevěnuje dostatečnou pozornost svým červím dírám," pokračoval Vorobjev. „Myslí si, že leží na přirozené hranici. Jenže po jeho ovládnutí by se Cetaganďané přenesli dalším skokem až k Zoave Twilight, který představuje důležitou křižovatku. Díky tomu by se jim otevřela celá nová oblast pro další expanzi. Marilac je se Zoave Twilight přesně ve stejném vztahu jako Vervain s Hegen Hubem a všichni víme, co se tam stalo." Vorobjev se ironicky pousmál. „S tím rozdílem, že Marilac nemá žádného souseda, který by kvůli němu zorganizoval záchrannou výpravu, jako to udělal váš otec, lord Vorkosigan, v případě Vervainu. Přitom je tak snadné vymyslet nějaký incident co by záminku."

Miles přestal cítit napětí. Za velvyslancovými poznámkami se zjevně neskrýval žádný osobní, tajný význam. Všichni věděli, jakou politickou a vojenskou roli sehrál admirál hrabě Aral Vorkosigan při vytvoření bezprostředního spojenectví a při protiútoku, který Cetaganďanům zabránil obsadit Vervain a využít ho jako základnu pro cesty k Hegen Hubu. Nikdo ovšem nevěděl o roli agenta císařské kontrarozvědky, Milese Vorkosigana, který se zasloužil o to, aby se admirál dostal na Hegen Hub právě včas. A o čem nikdo neví, za to se vám nemůže dostat uznání. Nazdar, já jsem sice hrdina, ale nemůžu vám říct proč. Je to tajné. Z pohledu Vorobjeva - a prakticky každého jiného člověka - byl poručík Miles Vorkosigan obyčejným císařským kurýrním důstojníkem, což se rovnalo protekčnímu místu v závětří. Vždyť je to mutant.

„Mám za to, že Hegenská aliance znamenala pro Ghemy na Vervainu dostatečnou lekci, a proto se na nějakou dobu stáhli," řekl Miles. „Celá ta rozpínavá skupina důstojníků upadla v zapomnění a generál Estanis spáchal sebevraždu. Byla to sebevražda, je to tak?"

„Tak trochu mu k ní pomohli," odpověděl Vorobjev. „Zdejší politické sebevraždy se mohou vyvinout v pěkně choulostivé případy, pokud jejich hlavní představitel odmítá spolupracovat."

„Dvaatřicet bodných ran do zad při sebevraždě zatím stále nic nepřekonalo," zamumlal Ivan. Bylo vidět, že ho ten případ fascinuje.

„Přesně tak, lorde." Velvyslanec pobaveně přimhouřil oči. „Ovšem díky volným a proměnlivým vazbám ghemských velitelů na vybranou tajnou část Hautů došlo k neobyčejnému posunu v

interpretaci celé operace. Invaze na Vervain je nyní oficiálně označovaná za nepovolenou neúspěšnou akci. A chybující důstojníci byli potrestáni."

„A jak Cetaganďané označují svou invazi na Barrayar v době, kdy žil můj dědeček?" zeptal se Miles. „Jako průzkum silou?"

„Ano, pokud o tom vůbec mluví."

„A jak vysvětlují fakt, že průzkum trval dvacet let?" zeptal se Ivan napůl pobaveně.

„Tady je zvykem nezacházet do trapných detailů."

„Sdílíte ohledně záměrů Cetagandy s Marilakem stejný názor jako Illyan?" zeptal se Miles.

„Ano, o všem našeho šéfa informujeme. V současné době však nevím o žádných konkrétních aktivitách, které by podpořily mou teorii. Kontrarozvědka nicméně pátrá po klíčových signálech."

„Já… nepatřím k vnitřnímu vedení," odpověděl Miles, „na kterém všechno probírají."

„Ale určitě máte hrubou představu o strategické situaci."

„To ano."

„Společenské klípky horních vrstev nejsou vždy tak střežené, jak by měly. Vy dva se můžete k něčemu takovému dostat. Počítejte s tím, že všechno ohlásíte vedoucímu protokolu, plukovníkovi Vorreedimu. Jakmile se vrátí do města, bude se vám denně věnovat. A bude na něm, aby rozhodl, které pikantní novinky jsou důležité."

Šach\ Miles kývl na Ivana, který souhlasně pokrčil rameny.

„A snažte se nenabízet víc, než můžete získat."

„Tak to mi nehrozí," řekl Ivan, „protože já nevím nic." Vesele se usmál. Miles se ovládl, aby nemrkl, ani nezamumlal My přece víme, Ivane.

Velvyslanectví jednotlivých planet byla soustředěná do jedné čtvrti hlavního města Eta Cety, takže cesta netrvala dlouho. Auto sjelo z okruhu a zpomalilo. Pak vjelo do podzemních garáží velvyslanectví Marilaku a pokračovalo až do jasně osvětlené haly, která díky mramorovému obložení stěn a řadě květináčů s ozdobnými rostlinami vůbec nepůsobila jako podzemí. Svrchní kryt auta se odklopil. Stráž je s úklonou doprovodila k výtahu, určitě je při tom i diskrétně zkontrolovala detektorem - ještěže měl Ivan tolik rozumu a nechal nervový disruptor v zásuvce stolu.

Vystoupili z výtahu a ocitli se v rozlehlém sále, ze kterého vedlo mnoho schodišť do dalších prostor. Všude už byla spousta hostů a všichni se uvolněně, dost hlasitě bavili. Uprostřed haly stála velká multimediální socha. Ne projekce, ale skutečná. Pramínky vody stékaly po kaskádách fontány ve tvaru hory, na níž nechyběly stezky, po kterých bylo možné chodit. Kolem miniaturního bludiště vířily vzduchem barevné vločky. Podle jejich zelené barvy Miles pochopil, že mají představovat listí stromů na Zemi. Když se k nim přiblížil, rozeznal jejich tvar. Barvy se začaly proměňovat, dvacet odstínů zelené vystřídaly zářivě žluté, zlaté, červené a temně rudé. Barvy se roztočily do víru a najednou jako by se s doprovodným skučením větru začaly objevovat těkavé obrazce lidských tváří a těl. Byly to skutečné tváře a hudba? Nebo se jeho mozek jen snažil v nahodilosti najít smysluplné tvary? Tajemná proměnlivost ho upoutala.

„Tohle je nové," zkonstatoval Vorobjev, kterého socha také zaujala. „Velice pěkné… Dobrý večer, pane velvyslance Bernauxi."

„Dobrý večer, lorde Vorobjeve." Jejich stříbrovlasý hostitel se pokývnutím hlavy pozdravil se svým protějškem z Barrayaru. „Ano, je to velmi zdařilá věc. Je to dar od jednoho místního Ghema. Velká pocta. Má název Podzimní listí. Moji šifranti se s tím názvem trápili půl dne a nakonec rozhodli, že to znamená Podzimní listí."

Oba muži se rozesmáli. Ivan se k nim nejistě přidal, tak úplně nechápal skrytý žert. Vorobjev je hostiteli oficiálně představil. Ten k nim byl zdvořilý - s ohledem na jejich postavení i věk je nasměroval k občerstvení a dal jim tak jasně najevo, že jsou volní. To je Ivanovo dílo, pomyslel si Miles mrzutě. Stoupali teď po schodišti směrem k občerstvení, bez možnosti zjistit, o čem se oba postarší muži baví. Možná to budou jen společenské vtipy, ale přesto…

Miles s Ivanem ochutnali předkrmy. Vypadaly lákavě a byla jich spousta. Vybrali si pití. Ivan si dal slavné víno z Marilaku, zatímco Miles, který nezapomínal na fólii v kapse, dal přednost černé kávě. Pak se rozešli každý po svém. Miles se opřel o zábradlí nad vstupní halou. Upíjel kávu z křehkého šálku a přemýšlel, kde je asi ukrytý tepelný obvod, udržující tekutinu stále teplou. Nakonec ho objevil na dně šálku, byl zakomponovaný do kovově lesklého znaku velvyslanectví Marilaku. Projekce Podzimního listí právě dospěla ke konci cyklu. Voda ve fontáně zamrzla, nebo to tak alespoň vypadalo, proměnila se v černý led. Vířící barvy se ztlumily do bledě žlutého a stříbrošedého odstínu zapadajícího zimního slunce. Postavy, pokud to opravdu byly postavy, strnuly jako kostlivci. Hudba se vytratila, zbyl z ní jen disonantní, přerušovaný šepot. Tohle nebyla oslava zimy a sněhu. To byla smrtící zima. Miles se mimoděk zachvěl. Zatraceně působivé.

Tak, jak se má začít vyptávat a zároveň nic neprozradit? Představil si, že se postaví před některého urozeného Ghema: Řekněte, neztratil náhodou někdo z vašich podřízených šifrovací klíč, který vypadá jako… Ne, to bylo vyloučené. Jediný možný způsob byl nechat jeho… protivníky, aby si ho našli sami. Proč jim to ale tak dlouho trvá? Miles pohledem zkoumal zástup hostů, pátral po mužích bez obočí. Nikoho nenašel.

Zato Ivan stačil objevit neobyčejně krásnou ženu. Když ji Miles uviděl, překvapeně zamrkal. Měla vysokou, štíhlou postavu a tvář i ruce jemné jako porcelán. Dlouhé plavé vlasy měla na dvou místech - v týlu a ve výši pasu - svázané stužkou posázenou drahokamy. Hedvábné vlasy jí sahaly až pod kolena. Šaty, které měla na sobě, spíše zahalovaly než zvýrazňovaly její postavu, a to díky mnohým vrstvám spodniček, prostříhávaných rukávů i vest až ke kotníkům. Tmavé odstíny jejího svrchního oblečení daly vyniknout bledosti její pokožky, zatímco blankytně modré hedvábí vykukující vespod ladilo s jejíma modrýma očima. Byla to urozená Ghemka, o tom nebylo pochyb. Měla onen subtilní vílí pohled, což svědčilo o tom, že v její krvi koluje víc než jen stopa hautských genů. Vzhled její tváře se samozřejmě dal upravit operacemi, ovšem oblouk jejího obočí byl nepochybně pravý.

Miles až na tři metry ucítil feromonovou složku jejího parfému. Byla naprosto zbytečná, protože Ivan se doslova rozjel, tmavé oči mu zářily a sypal ze sebe jednu historku za druhou. Ve všech vystupoval jako hrdina nebo alespoň jako hlavní postava. Jistě mluví o vojenském výcviku, nepochybně i o svém dobyvatelském umění. Venuše a Mars dohromady, tak je to správně. Ale ona se vážně smála tomu, co jí Ivan říkal.

Miles Ivanovi nikdy nezáviděl úspěchy u žen; bylo by ale příjemné, kdyby občas nějaký ten pramínek z celé záplavy namířil směrem k němu. Ivan ovšem hlásal zásadu, že si každý člověk musí dopomoct ke svému štěstí sám. Díky své nezdolné povaze by klidně strávil tucet odmítnutí za jediný večer jen proto, že třináctý pokus ho může bohatě odměnit. Milese napadlo, že on by měl smrt už ze třetího pokusu. Možná byl v jádru monogamní muž.

Krucinál, jak to ale má zařídit, aby se v reálu stal alespoň jím? Jeho pořezané tělo zatím nedokázalo zaujmout jedinou ženu, jak si tedy může klást vyšší cíle? Je ovšem pravda, že tři roky strávené na tajných operacích a předtím studium na vojenské akademii mezi samými mužskými jeho příležitosti omezily.

Skvělá teorie. Proč tedy v Ivanově případě nefunguje?

Elena… Pořád ještě lpí na nemožném? Miles by přísahal, že není tak vybíravý jako Ivan, také si to mohl sotva dovolit. A přesto téhle ghemské krásce jako by něco chybělo… Co? Byla to inteligence, rezervovanost či charisma? Jenže Elena si vybrala jiného muže, což bylo asi rozumné… Je načase, aby se i Miles osvobodil a šel si za svým kouskem štěstí. Jen kdyby mu vyhlídky nepřipadaly tak černé.

Vedle Milese se najednou vynořil ghemský lord. Byl vysoký a štíhlý. Z tmavých, rozevlátých šatů vystupoval mladý obličej; nemohl být o moc starší než Ivan s Milesem. Měl čtvercový tvar hlavy a výrazné lícní kosti. Jednu z nich zakrýval namalovaný kruh. Miles pochopil, že je to stylizované barevné vyjádření mužova postavení a příslušnosti ke klanu. Byla to zmenšená verze pomalování celého obličeje, jaké zde viděl u několika Cetaganďanů. Jednalo se o avantgardní módů mladých,

kterou starší generace neschvalovala. Co tady chce? Má snad v úmyslu odvést pozornost dámy od Ivana?

„Lady Gelle.” Muž se nepatrně uklonil.

„Lorde Yenaro.” Dáma zareagovala odměřeným pohybem hlavy, z čehož Miles usoudil, že za A stojí v ghanské komunitě výš než on a že za B to není její manžel ani bratr. Ivanovi tedy pravděpodobně nic nehrozilo.

„Jak vidím, splnilo se vám přání setkat se s exotickým zástupcem galaxií,” oslovil Yenaro dámu.

Usmála se. Její úsměv se nedal popsat jinak než jako oslnivý. Miles se přistihl, že si tajně přeje, aby se usmála i na něj. Yenaro, celý život zvyklý na ghemské dámy, se ale zdál být imunní. „Seznamte se, prosím. Lord Ivan Vorpatril, poručík z Barrayaru, a tohle je?” Pohledem dala Ivanovi najevo, že by měl představit Milese. Její gesto působilo stejně razantně, jako kdyby Ivana klepla vějířem přes ruku.

„Tohle je můj bratranec, poručík lord Miles Vorkosigan,” prohlásil pohotově Ivan.

„Tak vy jste z Barrayaru!” Lord Yenaro se uklonil ještě uctivěji. „Rád vás poznávám.”

Miles s Ivanem se uklonili také; Miles nezapomněl na to, aby jeho úklon byl o něco menší než Ivanův. Tenhle jemný odstup ale bohužel nebyl moc vidět.

„My jsme téměř příbuzní, lorde Vorkosigane,” pokračoval Yenaro. „Za to mohou naši slavní předci.”

Milesovi prudce stoupl adrenalin v krvi. Krucinál, tohle je nějaký příbuzný generála Estanise a jde mu o syna Arala Vorkosigana…

„Váš dědeček byl generál hrabě Pjotr Vorkosigan, mám pravdu?”

Zdá se, že nejde o bezprostřední minulost. Miles si nepatrně oddechl. „Ano.”

„No, a mým dědečkem byl ghemský generál Yenaro.”

„To je ten, co se mu nepovedla expedice na Barrayar? Nebo mám snad říkat průzkum Barrayaru?” ozval se Ivan.

„To je ten, co prohrál válku s Barrayarem,” prohlásil Yenaro rovnou.

„Musel jste, Yenaro, vytahovat právě tohle?” zeptala se lady Gelle. Vážně stála o konec Ivanova vyprávění? Miles by jí mohl vyprávět mnohem zábavnější historku, jak Ivan při cvičení zapadl se svou průzkumnou hlídkou až po pás do lepkavého bahna a museli je odtud vytáhnout vznášedlem…

„Já nejsem stoupencem teorie, podle níž hrdina může za katastrofu,” odpověděl Miles diplomaticky. „Generál Yenaro měl tu smůlu, že byl posledním z pěti ghemských generálů, kteří prohráli válku s Barrayarem. Díky tomu se ale stal jediným viníkem.”

„Trefně vyjádřeno,” zamumlal Ivan. Yenaro se také pousmál.

„Yenaro, ta věc v hale je vaše?” zeptala se dívka. Byl to jasný pokus zabránit tomu, aby konverzace sklouzla k vojenským tématům., Já bych řekla, že na vás je ten výtvor trochu fádní. Mé matce se ale líbil.”

„Je to jen zkušební vzorek.” Yenaro dal lehce ironickým úklonem najevo, že mu neušla její narážka. „Našeho marilackého hostitele ale velmi potěšil. Pravá zdvořilost je vždy založená na vkusu adresáta. Presto mému dílu nechybí jistá rafinovanost, tu ale odhalíte, jedině když si ho prohlédnete zevnitř.”

„Myslela jsem, že se specializujete na vůně.”

„Experimentuji i s jinými materiály. I když si stále myslím, že čich je jemnější smysl než zrak. Rozhodně vám musím někdy namíchat nějakou vůni. Vaše dnešní kombinace cibetu s jasmínem se rozhodně nehodí k vašim šatům.”

„Opravdu?” Její úsměv už nebyl tak zářivý.

Miles si představil hudbu v pozadí, řinčení kordů a výkřik To ti patří, lotře! Potlačil úšklebek.

„Máte krásné šaty,” prohlásil Ivan upřímně. „A krásně voníte.”

„Mimochodem, když už je řeč o vaší slabosti pro exotiku,” obrátil se Yenaro k lady Gelle, „víte, že se lord Vorpatril narodil biologickou cestou?”

Dívčino obočí jemné jako peříčko se stáhlo a na jejím dokonale hladkém čele se objevila nepatrná vráska. „To přece, Yenaro, platí o nás všech.”

„Na to jsem nenarážel. Myslel jsem to doslovně. On se narodil z matčina těla.”

„Cože?!” Zděšením pokrčila nos. „Yenaro, vy se dneska vážně chováte naprosto nevhodně. Matka má pravdu, že to s tou svou retro-avantgardní skupinou jednoho dne přeženete. A místo slávy vás všichni budou ignorovat.” Miles si všiml, že i když byl její odpor určený Yenarovi, poodstoupila od Ivana.

„Když ne sláva, tak alespoň nechvalná proslulost,” odpověděl Yenaro a pokrčil rameny.

Miles měl sto chutí říct, že se narodil v replikátoru, ale neudělal to. Nikdy není jasné, jak to dopadne. Až na poškození mozku měl Ivan větší štěstí než já…

„Sbohem, lorde Yenaro.” Dívka pohodila hlavou a odkráčela pryč. Ivan se tvářil vyděšeně.

„Tak hezká dívka a tak zaostalé názory,” zamumlal Yenaro, jako kdyby vysvětloval, proč jim bude lépe bez její společnosti. Přesto i on vypadal, že je trochu vyvedený z míry.

„Vy jste tedy dal přednost uměleckému povolání před vojenskou kariérou, je to tak, lorde Yenaro?” zeptal se Miles ve snaze překlenout vzniklé rozpaky.

„Povolání?” Yenaro našpulil pusu. „Ne, to je omyl. Já jsem amatér. Komerční přemýšlení pohřbí opravdový vkus. Přesto neztrácím naději, že se mi podaří dosáhnout jistého uznání.”

Miles jen doufal, že svou poslední větu nemyslí dvojznačně. Všimli si, že se lord Yenaro dívá přes zábradlí dolů do haly na svou uměleckou fontánu. „Neváhejte a prohlédněte si můj artefakt zevnitř. Naskytne se vám úplně jiný pohled.”

Miles dospěl k názoru, že Yenaro je jen dost neohrabaný. Za jeho pichlavým zevnějškem jasně vystupovalo zranitelné ego umělce. „Proč ne,” slyšel říkat sám sebe. Yenaro se nenechal dál pobízet a s nervózním úsměvem je odváděl ke schodišti. Cestou jim začal vysvětlovat, co všechno socha vyjadřuje. Miles si všiml, že na něj z balkonu mává velvyslanec Vorobjev. „Omluvte mě, lorde Yenaro. Ivane, běžte napřed, já vás pak dohoním.”

„Ach…” Yenaro se zatvářil zdrceně. Ivan sledoval Milesův únik pohledem, slibujícím pomstu.

Vorobjev stál vedle nějaké ženy a důvěrně se dotýkal její paže. Miles odhadoval, že jí může být kolem čtyřiceti. Měla přirozeně krásné rysy, které nebylo třeba nijak uměle vylepšovat. Její dlouhé šaty byly střižené podle místní módy, i když v porovnání s šatami lady Gelle mnohem jednodušší. Nepocházela z Cetagandy, přesto její oblečení temně červené a krémové barvy spolu se zelenými odstíny působivě ladilo s její olivovou pokožkou a tmavými vlnitými vlasy.

„Tady jste, lorde Vorkosigane,” prohlásil Vorobjev. „Slíbil jsem, že vás představím. Tohle je Mia Maz, pracuje pro naše dobré přátele na velvyslanectví Vervainu a několikrát vypomohla i nám.”

Miles se okamžitě postavil do pozoru, usmál se a uklonil. „Je mi velkým potěšením. A jakou funkci na velvyslanectví zastáváte, madam?”

, Jsem zástupkyně vedoucího protokolu. Specializuji se na etiketu žen.”

„To je samostatný obor?”

„Měl by být. Alespoň ve zdejších podmínkách. Už léta opakuji velvyslanci Vorobjevovi, že by na to měl pamatovat a přijmout do řad svých zaměstnanců také nějakou ženu.”

„Jenže žádná nemá potřebné zkušenosti,” povzdychl si Vorobjev, „a vás se k nám marně pokouším odlákat.”

„Proč tedy nezačít s nějakou bez zkušeností a dát jí možnost je získat?” navrhl Miles. „Mia Maz by se jí třeba mohla ujmout jako praktikantky.”

„To není špatný nápad.” Vorobjev vypadal překvapeně. Maz souhlasně zdvihla obočí. „Maz, musíme to určitě probrat, ale teď musím za Wilstarem, právě má namířeno k občerstvení. Když mi bude štěstí přát, zastihnu ho s plnou pusou. Omluvte mě, prosím.” Jakmile je Vorobjev představil, diplomaticky se vzdálil.

Maz se obrátila k Milesovi. „Lorde Vorkosigane, chtěla jsem vám říct, že pokud by během vaší

zdejší návštěvy nastala situace, v níž by naše velvyslanectví mohlo být nápomocné synovi a synovcovi admirála Arala Vorkosigana, jsme vám plně k dispozici," řekla mile.

„Ivanovi to raději nenabízejte," usmál se Miles. „Mohl by vás vzít za slovo."

Maz s Milesem se podívali dolů přes zábradlí, kde stál Milesův vysoký bratranec. Lord Yenaro mu právě ukazoval sochu. Maz se rozpustile pousmála, na tváři se jí přitom objevil dolíček. „To nebude žádný problém."

„Jsou… Ghemky opravdu tak odlišné od Ghemů, že je třeba studovat je odděleně? Připouštím, že na Barrayaru jsme se na Ghemy dívali většinou jen vojenským dalekohledem."

„Před dvěma roky bych nad takovým militantním přístupem ohrnula nos. Po pokusu Cetagandy o invazi jsme ho začali chápat. Mimochodem, Ghemové mají dost společného s Vory, takže si s nimi zřejmě budete rozumět mnohem lépe než my Vervainci. Hautové jsou ale úplně jiní. Obzvlášť jejich dámy."

„Manželky Hautů jsou tak důkladně izolované od světa kolem… Dělají vůbec někdy něco? Chci říct, že je nikdo nikdy neviděl. Nemají žádné pravomoci."

„Mají své vlastní pravomoci. Odvětví, která řídí. Žijí paralelně vedle svých mužů, nesoutěží s nimi. Dává to smysl, jen nepovažují za nutné vysvětlovat to ostatním světům."

„Protože je považují za podřadné," dodal Miles.

„Mimo jiné." Na tváři se jí znovu objevil dolíček.

„Vyznáte se tedy v ghemských a hautských pečetích, erbech, znacích a podobných věcech? Já znám asi padesát klanových znaků a samozřejmě všechny vojenské insignie a odznaky. Ale dobře vím, že to představuje jen nepatrný zlomek."

„Nějakou dobu se tím zabývám. Ale je jich nekonečně mnoho, takže ani já nemohu tvrdit, že znám úplně všechny."

Miles zamračeně přemýšlel. Pak se rozhodl využít příležitosti. Bylo jisté, že lepší se mu dnes večer už nenaskytne. Vytáhl z kapsy fólii, položil ji na zábradlí a uhladil ji dlaní. „Znáte tenhle obraz? Narazil jsem na něj - dalo by se říct - na poněkud zvláštním místě. Mám pocit, že to patří Ghemům nebo Hautům."

Se zájmem si prohlížela obrysy vzepjatého ptáka. „Na první pohled to nedokážu určit přesně. Máte ale pravdu, nepochybně se jedná o cetagandský styl. Ta věc je velmi stará."

„Jak stará?"

.Jednoznačně to není klanový znak, ale soukromá pečeť. Na druhé straně nevidím vnější konturu. Poslední tři generace zasazují osobní značky do rámování, které bývá čím dál zdobnější. Podle jeho typu se pak dá určit doba vzniku s přesností na desetiletí."

„To je fantastické."

„Pokud chcete, pokusím se znak najít ve svých informačních materiálech."

„Opravdu? Byl bych vám velmi vděčný." Miles znovu přeložil fólii a podal ji Maz. „Jestli mohu požádat, byl bych rád, kdybyste ji nikomu neukazovala."

„Prosím?" zeptala se nechápavě.

„Omluvte mě. Za to může má profesionální psychóza." Stále víc se zamotával do vysvětlování. „Je to zvyk."

Před dalším blekotáním ho zachránil Ivan. Svým zkušeným okem okamžitě postřehl přitažlivost přítomné dámy a zdvořile se na ni usmál. Byl stejně upřímně potěšený jako při setkám s předchozí dívkou a stejně to bude probíhat s další. A další. V patách za sebou měl ghemského umělce; Miles jí je oba chtě nechtě představil. Maz se s lordem Yenarem setkala poprvé. V jeho přítomnosti neopakovala Ivanovi vzkaz o bezmezné vděčnosti Vervainu vůči Vorkosiganům, ale chovala se přátelsky.

„Milesi, musíš nechat lorda Yenara, aby ti ukázal svou sochu," řekl Ivan nekompromisně. „Je to unikátní věc. Takovou příležitost si nemůžeš nechat ujít."

Krucinál, já jsem se s Maz seznámil první „Ano, je velmi originální."

„Měl byste, lorde Vorkosigane, zájem?" zeptal se Yenaro s nadějí v hlase.

„Je to jeho dar velvyslanectví Marilaku," zašeptal Ivan Milesovi do ucha. „Tak se nechovej jako hulvát. Víš přece, jak jsou Cetaganďané na svá rádoby umělecká díla přecitlivělí."

Miles si vzdychl a přinutil se na Yenara usmát. „Samozřejmě. Hned teď?"

Pak se s nelíčenou lítostí rozloučil s Maz. Yenaro ho vedl dolů po schodišti do haly. Před vchodem do sochy se zastavil, čekal, až celá show začne od začátku.

„Přiznávám se, že se v estetice naprosto nevyznám, nemám na to vzdělání," prohlásil Miles. Doufal, že tím předem zabrání jakékoli konverzaci na toto téma.

„To téměř nikdo," usmál se Yenaro, „a přesto se každý prohlašuje za odborníka."

„Z technického hlediska bych si dovolil tvrdit, že se jedná o velmi zdařilý výtvor. Použil jste jako zdroj energie antigravitační pole?"

„Ne, vůbec ne. Generátory by byly moc velké a neúsporné. Od svých techniků vím jen to, že pohyb listí i barevné proměny způsobuje stejná energie."

„Vy máte techniky? Myslel jsem si, že jste sochu sestavil sám, vlastníma rukama."

Yenaro rozevřel dlaně - měl bledé, dlouhé, štíhlé prsty. Díval se na ně, jako kdyby ho překvapilo, že je tam vidí. „Samozřejmě že ne. Na to si musíte najmout lidi. Návrhářství je vysoce intelektuální záležitost."

„V tom s vámi nemohu souhlasit. Ze své zkušenosti vím, že ruce tvoří s mozkem celek, který by se dal označit za inteligenční lalok. A co člověk nepozná pomocí vlastních rukou, to nikdy nepozná opravdově."

„Výborně se s vámi diskutuje," prohlásil lord. „Rád bych vás představil svým přátelům, pokud vám to zdejší program umožní. Pozítří pořádám malou recepci ve svém domě. Myslíte, že byste -?"

„Možná…"Večer měli volný kvůli oficiálnímu smutku. Mohla by to být docela zajímavá šance poznat, jak se mladí Ghemové jeho vlastní generace chovají bez dozoru starších; jakési nahlédnutí do budoucnosti Cetagandy. „Vlastně, proč ne?"

„Pošlu vám pozvánku." Yenaro kývnutím hlavy ukázal na fontánu, na níž znovu začala růst bohatá letní koruna stromů. „Můžeme vejít."

Milesovi se pohled zevnitř fontány nezdál o mnoho odlišnější než pohled zvenčí. Ve skutečnosti mu připadal méně zajímavý, protože zblízka se ztratila iluze proměnlivých tvarů mihotajícího se listí. Hudba naopak zněla jasněji. Jakmile se barvy začaly měnit, zesílila v crescendo.

„A teď něco uvidíte," řekl Yenaro s neskrývaným uspokojením.

Všechno kolem upoutalo Milesovu pozornost natolik, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že něco cítí - vycházelo to z míst, kde se jeho výztuže nohou dotýkaly kůže. Cítil bodavé horko. Snažil se nic nedat najevo, pálení ale zesílilo.

Yenaro dál zaníceně blábolil a upozorňoval ho na jednotlivé efekty. Milesovi vířily před očima zářivé barvy. Na nohou cítil žár.

Přemohl jekot a jen tlumeně vykřikl. Stejně tak se ovládl, aby neskočil do vody. Bůhví co to bylo - cítil se jako na elektrickém křesle. Během několika vteřin, než se mu podařilo dostat se z bludiště ven, se ocelové výztuže rozpálily tak, že by se na nich mohla odpařovat voda. Zapomněl na důstojné chování, vrhl se na podlahu a okamžitě si vyhrnul nohavice. Sotva se dotkl spon, popálil si ruce. Zaklel, oči se mu zalily slzami, ale nevzdával to. Strhl si boty, jedním tahem se zbavil podpěr, odhodil je stranou a pak se nesnesitelnou bolestí zhroutil. Po výztužích mu na holeních, kolenou a kotnících zůstaly bílé pásy a kolem nich temně rudá pokožka.

Yenaro rozčileně poskakoval kolem a křičel o pomoc.

Když Miles zdvihl hlavu, zjistil, že se na něho dívá asi padesát zděšených a zmatených lidí. Všichni ho sledovali. Miles se přestal svíjet a klít; posadil se a lapal po dechu.

Zástupem se k němu z různých stran prodrali Ivan s Vorobjevem. „Lorde Vorkosigane! Co se stalo?" zeptal se Vorobjev naléhavě.

„Už jsem v pořádku," odpověděl Miles. Nebyla to sice pravda, jenže tohle nebylo vhodné místo ani doba na zacházení do detailů. Rychle si stáhl nohavice kalhot, aby zakryl popáleniny.

Yenaro nepřestával vyděšeně bědovat. „Co se to stalo? Neměl jsem tušení -jste v pořádku, lorde Vorkosigane? Ach, já…"

Ivan se sklonil a strčil do chladnoucích výztuží. „U všech hromů, co se děje?"

Miles se v duchu vrátil ke svým pocitům, k jejich pořadí a možným příčinám. Vyloučil antigravitační pole, které by nikdo jiný nemohl zaznamenat a které by uniklo i pozornosti bezpečnostní služby marilackého velvyslanectví. „Myslím, že to byla elektrická hystereze. Střídání barev způsobuje zpětné magnetické pole. Pro většinu lidí to neznamená žádný problém. V mém případě to nebylo ještě tak špatné, jako kdybych výztuže strčil do mikrovlnné trouby… Takže si to dokážete představit…" Miles se s obličejem zkrouceným bolestí postavil. Ivan, tvářící se velmi ustaraně, se shýbl pro jeho odkopnuté boty a ty zatracené podpěry. Miles nechal Ivana, aby je držel. Ani v nejmenším se jich teď netoužil dotknout. Téměř poslepu doklopýtal k Ivanovi a zamumlal: „Dostaň mě odtud…" Když mu Ivan položil ruku na rameno, zjistil, že se třese šokem. Přikývl, že pochopil a bez meškání se protáhl zástupem pomalu se rozcházejících vybraně oblečených hostů.

Pak k nim přispěchal velvyslanec Bernaux a doplnil Yenarův jednohlasný sbor o vlastní ustarané omluvy. „Lorde Vorkosigane, nechcete se zastavit na naší ošetřovně?" nabízel mu.

„Ne, děkuji. To počká, dokud se nevrátím na velvyslanectví." Bože, hlavně co nejrychleji.

Bernaux stiskl rty a přeměřil si Yenara, který se nepřestával omlouvat. „Lorde Yenaro, obávám se, že-"

„Ano, samozřejmě. Sochu okamžitě vypnu," odpověděl Yenaro. „Hned sem pošlu své lidi, aby ji odvezli.

Neměl jsem nejmenší tušení - všichni ostatní se dobře bavili - musíme ji přeinstalovat. Nebo zničit. Ano, okamžitě ji zničíme. Velmi se omlouvám, je to tak trapné -"

To jo, pomyslel si Miles. Takhle se shodit přede všemi, při první možné příležitosti předvést svou fyzickou slabost…

„Ne, nesmíte ji zničit," řekl velvyslanec Bernaux zděšeně. „Nejdříve ji musí prozkoumat náš bezpečnostní technik. Možná bude stačit ji upravit nebo přidat tabulku s varováním…"

Ivan se znovu objevil na okraji rozcházejícího se zástupu a vztyčenými palci dal Milesovi znamení. Po několika mučivých minutách společenských frází se Vorobjevovi a Ivanovi podařilo Milese dopravit výtahem dolů, kde na ně už čekalo auto barrayarského velvyslanectví. Miles bezvládně klesl na sedadlo a zůstal nehybně sedět, obličej měl stažený bolestí, tiše oddechoval. Ivan si všiml, že se třese, stáhl si tuniku a přehodil mu ji přes ramena. Miles neprotestoval.

„A teď zjistíme škody," prohlásil Ivan rezolutně. Chytil Milese za patu a položil si jeho nohu na koleno, pak mu vyhrnul nohavici. „Krucinál, to musí pěkně bolet."

„Docela," souhlasil Miles slabým hlasem.

„Přesto si myslím, že by bylo přehnané to považovat za pokus o atentát," řekl Vorobjev, rty měl při tom přemýšlivě sevřené.

„Jistě," souhlasil Miles.

„Bernaux mi řekl, že jeho lidé sochu ještě před instalací zkontrolovali. Hledali samozřejmě bomby a odposlouchávací zařízení, ale neobjevili je, ani nic jiného."

„Opravdu nic nepřehlédli. Ta socha mohla ublížit jedině mně."

Vorobjev okamžitě pochopil, kam míří. „Past?"

„V tom případě zatraceně rafinovaná," ozval se Ivan.

„Nejsem si úplně jist," odpověděl Miles. Mým úkolem je nebýt si jist. V tom je to kouzlo. „Příprava by nepochybně trvala dlouhé dny, možná i týdny. O tom, že sem poletíme, jsme se ale dověděli teprve před dvěma týdny. Kdy přivezli sochu na marilacké velvyslanectví?"

„Podle Bernauxe včera večer," odpověděl Vorobjev.

„To jsme tady ještě ani nebyli.” Bylo to dřív, než došlo k našemu střetu s mužem bez obočí. To spolu přece nemůže souviset - nebo může? „Kdy se naplánovala tahle návštěva?”

„Před třemi dny,” odpověděl Vorobjev.

„Z hlediska spiklenců by se dalo mluvit o časové tísni,” poznamenal Ivan.

Vorobjev se zamyslel. „Nejspíš s vámi musím souhlasit, lorde Vorpatrile. Budeme to tedy považovat za nehodu?”

„Prozatím,” odpověděl Miles. Nešlo o nehodu. Byla to past nalíčená na mě osobně. Když se ozve zahajovací salva, válka je vyhlášená.

Pouze s tou výjimkou, že člověk obvykle zná důvod, proč mu někdo vyhlašuje válku. Bylo snadné zapřísahat se, že příště už tak snadno nenaletí. Jenže kdo byl jeho nepřítel?

Lorde Yenaro, můžete si být jist, že si váš úchvatný večírek nenechám ujít za nic na světě.

KAPITOLA 3

„Oficiální název sídla cetagandského císaře je Nebeská zahrada," řekl Vorobjev, „mezi galaxiemi je ale známé jako Xanadu. Hned pochopíte, proč. Duvi, přepni na vyhlídkový program."

„Okamžik, pane," odpověděl mladý seržant za volantem a přeprogramoval automatické řízení. Aero-auto velvyslanectví se naklonilo a proletělo lesem zářících městských věží připomínajících stalagmity.

„Jemně, prosím, Duvi. Můj žaludek v tuhle ranní hodinu…"

„Ano, pane." Řidič lítostivě zpomalil na bezpečnější rychlost. Klesli níž a obletěli budovu, jejíž výšku Miles odhadoval nejméně na kilometr, a pak znovu vystoupili výš. Horizont jim zmizel z dohledu.

„Páni," prohlásil Ivan, „tak velkou silovou kupoli jsem ještě neviděl. Netušil jsem, že můžou dosahovat takových rozměrů."

, Jen samotná kupole spotřebuje výkon jedné elektrárny," řekl Vorobjev, „a další padne na provoz vnitřku."

Na zploštělé opalizující bublině o poloměru šesti kilometrů se odrážely paprsky dopoledního slunce Eta Cety. Kupole ležela uprostřed města jako obrovité vajíčko v misce, jako perla nesmírné hodnoty. Obklopoval ji kilometr široký pás stromů, pak následovala stříbrně se lesknoucí ulice a další park. Teprve potom se objevila normální silnice s hustým provozem. Z ní paprskovitě vybíhalo osm širokých bulvárů - střed města. Střed vesmíru, pomyslel si Miles. Takový dojem měl pohled nepochybně vzbuzovat.

„Dnešní ceremoniál je v podstatě kostýmovou zkouškou pro závěrečný obřad, který bude za deset dní," řekl Vorobjev. „Zúčastní se ho absolutně všichni, Ghemové, Hautové, zástupci galaxií a ostatní. Zřejmě dojde k organizačnímu zpoždění; ovšem nikoli z naší strany. Celý týden mi zabrala náročná jednám, než se mi podařilo zajistit vám oficiální pozvánky a volná místa."

„A to znamená?" zeptal se Miles.

„Že budete sedět na místech vyhrazených pro Ghemy střední vrstvy," pokrčil Vorobjev rameny. „To je to nejlepší, čeho jsem mohl dosáhnout."

Jinými slovy budou sedět v davu, i když v jeho přední části. Miles ale usoudil, že z místa, kde není na člověka tak dobře vidět, se mnohem lépe pozoruje. Vzhledem k tomu, co se stalo, to považoval za dobrý nápad. Všichni tři, Vorobjev, Ivan i Miles, měli na sobě černé smuteční uniformy s nášivkami a insigniemi přišitými černým hedvábím. Vyžadovala se maximální míra formálnosti, protože ceremonii bude osobně přítomný císař. Miles nosil svou rodovou uniformu docela rád, ať už se jednalo o základní kombinaci hnědé barvy se stříbrnou, nebo o tuhle tmavou elegantní verzi, protože vysoké holínky mu nejen dovolovaly, ale přímo ho nutily obejít se bez výztuží nohou. Na druhé straně, ráno nebylo nic příjemného natahovat si je přes napuchlé popáleniny. Ačkoli spolykal celou tunu utišujících prostředků, bude kulhat mnohem zřetelněji než obvykle. Tohle ti, Yenaro, nezapomenu.

Začali spirálovitě klesat k nejjižnějšímu vchodu do kupole. Přistávací plocha před nimi už byla skoro plná. Vorobjev poslal řidiče s vozem pryč.

„Půjdeme bez doprovodu?" zeptal se Miles pochybovačně a neohrabaně si v rukou nadhodil dlouhou leštěnou skříňku z javorového dřeva.

Vorobjev přikývl. „Z bezpečnostních důvodů by nám nebyl k ničemu. Uvnitř Nebeské zahrady by vás mohl ohrozit jedině samotný císař. A pokud by se ten rozhodl nechat vás na místě odstranit, nepomohl by vám ani regiment tělesných strážců."

Dřív, než mohli projít vstupními komorami do kupole, podrobilo je několik vysokých mužů v uniformách cetagandské císařské gardy důkladné prohlídce. Uvnitř je gardisté nasměrovali k nízkým otevřeným vznášedlům se sedadly potaženými bílým smutečním hedvábím. Skupinám zástupců jednotlivých velvyslanectví při nastupování pomáhali uklánějící se starší sloužící v šedobílých uniformách. Vznášedla řízená roboty se pomalu rozjížděla, plula na výšku dlaně nad cestami dlážděnými bílým jadeitem, které se vinuly rozlehlým arboretem a botanickou zahradou. Mezi stromy

Miles tu a tam zahlédl střechy jednotlivých pavilonů. Všechny budovy byly nízké a dost v ústraní, jedinou výjimku tvořily umělecky zdobené věže, které se vypínaly nad středem magického kruhu, vzdáleného odsud téměř tři kilometry. I když venku svítilo jasné jarní slunce, uvnitř kupole panoval truchlivě šedivý, zamračený den, jako by se mělo co nevidět rozpršet.

Konečně dorazili k rozlehlému pavilonu, ležícímu západně od centrálních věží. Další sloužící jim s úklonou naznačil, aby vystoupili. S tuctem dalších delegací je odvedl dovnitř. Miles se rozhlížel kolem, snažil se určit, odkud pocházejí ostatní skupiny.

Poznal zástupce Marilaku, nechyběl mezi nimi stříbrovlasý Bernaux; zeleně oblečená skupinka by mohla být z Jacksonu; delegaci z Aslundu vedl jejich nejvyšší představitel - doprovázeli je jen dva strážci - a neozbrojení. Mezi přítomnými byla i velvyslankyně Bety oblečená do brokátového kabátku v černé a nachově červené barvě, doplněného sarongem. Všichni přišli uctít mrtvou ženu, se kterou se za jejího života nemohli nikdy setkat. Ani slovo bizarnost plně nevystihovalo tuto situaci. Miles měl pocit, že vstoupil do kouzelné říše. Než ji odpoledne znovu opustí, venku mezitím uběhne sto let. Zástupci galaxií se u vchodu zastavili, aby dali přednost hautskému satrapovi. Miles si všiml, že v jeho doprovodu je tucet ghemských gardistů a všichni mají podle tradice obličeje pomalované oranžovými, zelenými a bílými spirálami.

Výzdoba pavilonu byla překvapivě jednoduchá -Milesovi připadala vkusná. Na první pohled v ní převažovaly živé květiny, rostliny a malé fontány, jako kdyby bylo něčím záměrem přenést zahradu dovnitř. Spojovací chodby byly zvukotěsné, aby se jimi nenesla ozvěna, ale hlasy v nich přesto zněly jasně. Musel v tom být nějaký akustický trik. Palácoví sluhové se proplétali mezi hosty a nabízeli jim jídlo a pití.

Na protější straně jedné z hal se objevila dvojice perlově zbarvených levitačních kapek a rychlostí chůze se přesouvala směrem k nim. Miles zamrkal, bylo to jeho první setkání s hautskými dámami.

Hautky se mimo své soukromé prostory ukrývaly za silovým štítem, který -jak Milesovi vysvětlili - obklopoval malé vznášedlo. Kapky mohly mít nejrůznější barvu, podle nálady nebo rozmaru majitelky, dnes ale všechny budou smutečně bílé. Hautka bez problémů viděla ven, zatímco ji nemohl spatřit nikdo. Stejně tak se jí nikdo nemohl dotknout, silovou bariérou nepronikl ani paralyzér, plazmomet, nervový disruptor, ani žádná střela nebo malá exploze. Na druhé straně se nedalo přes silový štít vystřelit ven, to ale hautským ženám zřejmě nevadilo. Miles odhadoval, že by se štít dal rozříznout gravitačním implodérem, jenže ten se díky připojení k několika set kilogramovým napájecím bateriím sotva dal využít jako příruční zbraň.

Uvnitř kapky mohly být její obyvatelky oblečené jakkoli. Je možné, že někdy podváděly? Zůstaly ve starých šatech a pohodlných pantoflích, když se naopak předpokládalo, že budou svátečně vyšňořené? Seděly někdy uvnitř nahé? Kdo to mohl zjistit?

K barrayarské skupině zamířil vysoký postarší muž ve sněhobílé róbě, jakou nosili urození Hautové a Ghemové. Měl přísný obličej a téměř průsvitnou pokožku pokrytou jemnými vráskami. Zastával v podstatě tu samou funkci, co císařský majordomus na Barrayaru, jen s tím rozdílem, že jeho titul určitě bude znít mnohem květnatěji. Převzal od Vorobjeva pověřovací doklady a pak jim vydal přesné instrukce ohledně místa a časového nástupu do průvodu. Svým chováním dával najevo přesvědčení, že všichni cizinci jsou sice beznadějně nemožní, ale že když jim pokyn opakuje nahlas a dostatečně jednoduchou formou, může doufat, že celý obřad proběhne bez ostudy.

Jestřábím nosem ukázal na leštěnou skříňku. „To je váš dar, lorde Vorkosigane?"

Milesovi se podařilo skříňku otevřít, aniž by ji při tom upustil. Uvnitř na černém sametu ležel starý, zubatý meč. „Tuto zbraň vybral ze soukromé sbírky můj císař, Gregor Vorbarra, k uctění památky zemřelé císařovny. S tímto mečem jeho císařský předek, Dorca Vorbarra zvaný Spravedlivý, bojoval v První cetagandské válce." Byl to jeden z několika mečů, to si ale nechal pro sebe. „Tento artefakt má nevyčíslitelnou hodnotu a historicky je nenahraditelný. Zde je přiložená dokumentace potvrzující jeho původ."

„Ach.” Majordomovo jemné bílé obočí jakoby mimoděk nadskočilo. Poněkud uctivěji se dotkl skříňky s císařovou osobní pečetí. „Vyřiďte, prosím, svému císaři poděkování od mého císařského pána.” Majordomus se napůl uklonil a pak se vzdálil.

„Velmi to zapůsobilo,” prohlásil Vorobjev spokojeně.

„Aby ne,” zabručel Miles. „Srdce mi krvácí.” Podal skříňku Ivanovi, aby ji také chvíli držel.

Zdálo se, že se zatím nic neděje. Nejspíš vypukly organizační zmatky, usoudil Miles. Opustil Ivana s Vorobjevem, protože se potřeboval napít něčeho teplého. V okamžiku, kdy kolem něho procházel sluha s podnosem a kdy sáhl po sklence s kouřícím nápojem, se za ním ozval tichý hlas. „Lord Vorkosigan?”

Otočil se a zatajil dech. Vedle něho stála malá, postarší osoba bez zřetelných pohlavních znaků, snad by se dalo říct, že je to žena oblečená do šedobílé uniformy služebnictva Xanadu. Hlavu měla holou jako vajíčko a obličej bez jediného chloupku. Neměla dokonce ani obočí. „Ano… madam?”

„Já jsem Ba,” vysvětlila zdvořile. „Jedna dáma by s vámi ráda mluvila. Půjdete se mnou, prosím?”

„Ale… jistě.” Otočila se a neslyšně odcházela. Zvědavě ji následoval. Dáma? S trochou štěstí by to mohla být Mia Maz z delegace Vervainu. Určitě v tomhle tisícovém zástupu lidí nechybí. Začal přemýšlet, na co všechno se musí zeptat. Proč tahle žena nemá obočí? A proč si ke kontaktu zvolila právě tohle místo?

Vyšli ven ze sálu. Skutečnost, že se dostal mimo dohled Vorobjeva s Ivanem, ho znepokojovala. Následoval tiše se pohybující služebnou chodbami a přes malou zahradu porostlou mechem a kvítky, pokrytými mlžným oparem ranní rosy. Vlhkým vzduchem k nim slabě doléhal hluk z přijímací haly. Vstoupili do nízké budovy, ústící na obou stranách do zahrady. Podlaha uvnitř byla vyložená tmavým dřevem a Milesovy kroky se na ní rozléhaly nepravidelným rytmem, který prozrazoval kulhání. V příšeří vzdálenějšího konce pavilonu se vznášela perleťová kapka velikosti ženské postavy; jen několik centimetrů ji dělilo od leštěné podlahy, na níž se odráželo světlo vycházející z koule.

„Nech nás o samotě,” přikázal služebné hlas z kapky. Ta se uklonila a se sklopenýma očima se vzdálila. Hlas procházející silovým štítem zněl hluboce a rozhodně.

Ticho se prodlužovalo. Možná ještě nikdy neviděla fyzicky nedokonalého muže. Miles se uklonil a čekal. Snažil se tvářit klidně a zdvořile, nechtěl vypadat zděšeně, ani dávat najevo nemístnou zvědavost.

„Lorde Vorkosigane,” ozval se nakonec ženin hlas, „tady jsem.”

„Hm…” Miles zaváhal. „A s kým mám tu čest, kdo se skrývá v té krásné mýdlové bublině?”

Nastala delší pauza. „Jsem Hautka Rian Degtiarová. Služebnice Nebeské paní a pomocnice Hvězdné školky.”

Další vznosné, ale nic neříkající tituly. Miles dokázal vyjmenovat všechny Ghemy z cetagandského generálního štábu, všechny satrapy i jejich ghemské důstojníky, ale o těchto hautských bublinách nevěděl zhola nic. Pouze to, že se titul Nebeské paní používal jako zdvořilé označení zesnulé císařovny Hautky Lisbet Degtiarové.

„Vy jste příbuzná zemřelé císařovny, madam?”

„Ano, patříme ke stejnému genomu. Mezi námi je rozdíl tří generací. V jejích službách jsem strávila polovinu života.”

Jinými slovy je to císařovnina dvorní dáma. Dvořanka patřící k těm nejzasvěcenějším. Velmi vysoké postavení. Zřejmě musela být i velmi stará. „Hm… nejste náhodou příbuzná s ghemským lordem Yenarem?”

„S kýmže?” I přes silový štít bylo v jejím hlase slyšet nehrané překvapení.

„Zapomeňte na to. Není to důležité.” Pocítil tep v nohou. Stáhnout si pak na velvyslanectví ty zatracené holínky bude ještě horší, než si je natahovat. „Promiňte, prosím, ale zaujala mě vaše služebná. U vás je obvyklé, že ženy nemají vlasy?”

„To není žena. To je Ba.”

„Prosím?”

„Tak se jmenují bezpohlavní, osobní císařovi otroci. Od dob vlády otce nynějšího Nebeského pána je módou dělat je úplně holé.”

Jinými slovy, tihle bezpohlavní otroci byli vytvořeni genovou manipulací. K Milesovi se o nich donesly různé fámy, většinou byly nelogicky spojené se sexuálními scénáři, a jako báchorky pro posluchače měly sotva něco společného s realitou. Na druhé straně měli pověst služebníků naprosto oddaných svému pánovi, který je koneckonců stvořil. „Znamená to tedy, že všechny Ba nemusí být holé, ale pokud tomu tak je, jsou to jedině Ba,” pokusil se vyřešit záhadu.

„Ano…” Odmlčela se. „Proč jste přišel do Nebeské zahrady, lorde Vorkosigane?”

Svraštil obočí. „Abych se jako zástupce Barrayaru zúčastnil tohohle cirk - hm - slavnostního průvodu a abych předal zesnulé císařovně pohřební dar. Tímto úkolem mě pověřil císař Gregor Vorbarra, kterému sloužím. Svým způsobem.”

Nastala nová, delší pauza. „Proč se mi vysmíváte v mém neštěstí?”

„Prosím?”

„Co chcete, lorde Vorkosigane?”

Já? To vy jste mě sem zavolala, nemám pravdu?” Prsty si promnul krk a zkusil to znovu. „Nemohl bych vám nějak pomoct?”

„Vy?!”

Její zděšený tón hlasu se ho dotkl. „Ano, já! Nejsem tak…” nemožný, jak vypadám. „Jsem znám tím, že jsem svého času vyřešil několik problémů. Pokud mi ale nenaznačíte, oč jde, nemohu nic dělat. Rád vám pomohu, musím ale vědět, o co se jedná. Rozumíte mi?” Teď už se v tom nevyznal ani on sám, jak se do toho zapletl. „Víte co, začneme náš rozhovor znovu.” Hluboce se uklonil. „Dobrý den, já jsem lord Miles Vorkosigan z Barrayaru. Jak vám, madam, mohu pomoct?”

„Zloději -!”

Konečně se mu rozsvítilo. „To není pravda. My Vorkosiganové nejsme žádní zloději, madam. I když jako držitel kradeného majetku bych mohl být považován za pachatele,” připustil sebekriticky.

Opět nastalo ticho, možná ji spletla jeho kriminální hantýrka. Miles to - už skoro zoufale - zkoušel dál. „Neztratila jste náhodou něco? Vypadá to jako krátký obušek, je to asi elektronické zařízení a jeden konec má zdobený ptačím reliéfem.”

„Vy ho máte!” Z hlasu jí čišela hrůza.

„Ano, ale ne tady.”

Hlas jí zhrubl zoufalstvím. „Ale máte ho. Musíte mi ho vrátit.”

„Rád, když prokážete, že vám patří. Já samozřejmě netvrdím, že ta věc je moje,” dodal důrazně.

„Vy byste to udělal jen… tak?”

„Přikazuje mi to moje čest, a kromě toho jako pracovník… Císařské bezpečnosti udělám výměnou za informace téměř cokoli. Když mi prozradíte, co je to za věc, dohodneme se.”

„Vy to nevíte?” zašeptala užasle.

Ticho trvalo tak dlouho, až se Miles začal obávat, že stará dáma omdlela. Vzduch k nim přivál hudbu z velkého pavilonu.

„Dopr… Promiňte. Ta zatracená přehlídka už začíná a já mám jít dost vpředu. Madam, kde vás najdu?”

„Nepokoušejte se o to,” řekla bez dechu. „I já si musím pospíšit. Pošlu pro vás.” Bílá kapka se od něho začala vzdalovat.

„Kde? Kdy - ?” Hudba začínala hrát k nástupu.

„Nikomu nic neprozraďte!”

Rychle naznačil poklonu než stihla zmizet, a kulhavě se rozběhl přes zahradu. Bál se, že se nestihne vrátit včas a všichni to uvidí.

Když se vrátil dovnitř, jeho obavy se potvrdily. Rada hostů se už blížila k hlavnímu východu,

směrem k výškovým budovám, zatímco Vorobjev se snažil jít co nejpomaleji. Tím se mezi jejich delegací a ostatními vytvořila zřetelná mezera. Vorobjev se nervózně rozhlížel kolem. Jakmile uviděl Milese, naznačil mu, aby sebou ksakru hodil. Miles se rozkulhal ještě nápadněji, cítil přitom, jak ho všichni v místnosti sledují.

Ivan mu s rozčileným výrazem ve tváři okamžitě vrazil do ruky skříňku. „Kam ses u všech hromů zašil? Na záchod? Hledal jsem tě i tam."

„Tiše. Povím ti to později. Právě jsem zažil něco zvláštního…" Miles chvíli zápasil s těžkou skříňkou z javorového dřeva, než se mu ji podařilo vyrovnat do vodorovné polohy, v níž mohl dar předat. Pospíchali přes nádvoří dlážděné jadeitem, a delegaci před nimi se jim podařilo dohnat právě v okamžiku, kdy vstupovala do jedné ze staveb s vysokou věží. Vešli do kulatého sálu, kterým se nesla ozvěna. Vpředu Miles zahlédl řadu bílých kapek. Nedokázal však poznat, jestli je mezi nimi i jeho nová známá. Podle instrukcí měli pomalu obejít katafalk, kleknout si, a podle věku, postavení a vlivu položit na rostoucí pyramidu darů ten svůj. Nakonec měli vyjít protějším východem do Severního pavilonu (to platilo pro Hauty a Ghemy) nebo Východního pavilonu (v případě zástupců galaxií), kde se zúčastní pohřební hostiny.

Najednou se průvod zastavil a před široce klenutými dveřmi se začala tvořit zácpa. Zepředu místo tiché hudby a tlumeného šoupání nohou zazněl nečekaný překvapený šum. Ozvaly se zděšené hlasy, vzápětí jiné hlasy vydaly rozkazy.

„Co se děje?" zajímal se Ivan a natahoval krk, aby něco zahlédl. „ Omdlel snad někdo?"

Miles mu těžko mohl odpovědět, protože sotva viděl na ramena muže před sebou. Průvod se s trhnutím dal znovu do pohybu. Když vešli do rotundy, byli okamžitě odkloněni vlevo. V cestě jim stál ghemský velitel a tiše donekonečna opakoval: „Pokračujte i s dary přímo do Východního pavilonu. Pokračujte i s dary přímo do Východního pavilonu, za chvíli bude vše uvedeno do pořádku. Pokračujte, prosím -"

Na vyvýšeném místě uprostřed rotundy ležela na obrovském katafalku císařovna. Ani po smrti ji nesměl spatřit nikdo cizí. Zakrýval ji silový štít barvy mléčného skla, za nímž její tělo připomínalo bíle oblečeného, malého spícího ducha, zahaleného v mlze. Po obou stranách katafalku narychlo vyrostly řady gardistů z doprovodu satrapů a vytvořily hradbu, aby kolemjdoucí neviděli nic, co nebylo určené jejich očím.

Miles se rozhodl riskovat. Tady se na mě přece nevrknou. Strčil skříňku z javorového dřeva Ivanovi do ruky. Pak proklouzl pod loktem ghemského důstojníka, který se je snažil všechny odehnat ode dveří. Miles s úsměvem zdvihl ruce, aby bylo vidět, že v nich nic nemá, a protáhl se mezi dvěma gardisty, kteří na tak neomalené, drzé chovám nebyli připravení.

U katafalku, na místě vyhrazeném pro dary nejvýznamnějších Hautů, leželo mrtvé tělo s prořízntutým hrdlem. Kolem něj byly na lesklé malachitové dlažbě vidět kaluže čerstvé krve, vsakující se do jeho šedobílé uniformy, jakou nosili palácoví sloužící. Mrtvola v napřažené ruce svírala tenký nůž zdobený drahokamy. Byla holohlavá, neměla obočí, byla už postarší, i když nepůsobila sešle… Miles ji okamžitě poznal. Byl to ten útočník, i když mu teď chyběly falešné vlasy. Srdce se mu úžasem doslova zastavilo.

Někdo v jejich malé hře právě zvýšil sázku.

Pak se k Milesovi střemhlav vrhnul nejvyšší důstojník v místnosti. I přes pomalovaný obličej jeho úsměv prozrazoval, že kdyby se k Milesovi nemusel chovat zdvořile, s velkou chutí by ho zakopal do země. „Lorde Vorkosigane, vraťte se laskavě ke své delegaci."

„Samozřejmě. Kdo je ten chudák?"

Ghemský velitel k němu natáhl ruku, jakože ho odvádí pryč - ale byl natolik chytrý, že se ho ani nedotkl - a Miles se nijak nebránil. „Je to Ba Lura, nejstarší služebná Nebeské paní. Sloužila jí víc než šedesát let a zdá se, že se od své paní nemohla odloučit ani ve smrti. Udělat to ale právě tady bylo vrcholně nevkusné…" řekl v rozčilení. Mezitím Milese dostrkal až k průvodu, který se znovu zastavil.

Ivan vystrčil svou dlouhou ruku, popadnul Milese a přitáhl ho k sobě. S pěstí v jeho zádech ho odváděl ke dveřím.

„Co to hergot vyvádíš?" sykl Ivan Milesovi.

Kde jste byl, lorde Vorkosigane, když došlo k vraždě? V tomhle případě to ale mělo budit dojem sebevraždy. Spáchané tím nejprimitivnějším způsobem. Ani ne před třiceti minutami. Zatímco on venku mluvil s tou záhadnou bílou bublinou, v níž mohla, ale také nemusela být Hautka Rian Degtiarová. Kdo to krucinál mohl vědět? Chodba mu skákala před očima, ale tušil, že se mu to jen zdá.

„To opuštění průvodu bylo nepatřičné," prohlásil Vorobjev přísně. „Mimochodem… co jste vlastně viděl?"

Miles našpulil rty, pak si to ale rozmyslel. „Jedna z nejstarších císařovniných Ba si prořízla hrdlo přímo u katafalku. Nevěděl jsem, že v Cetagandě jsou běžné lidské oběti. Na veřejnosti."

Vorobjev tiše hvízdnul a po tváři mu přeletěl úšklebek. „Takový trapas," bručel. „Čeká je pěkná mela, než to dají do pořádku."

Má pravdu. Proč ale něco takového udělala Ba, ták loajální ke své paní? Musela přece vědět, že tím svým pánům způsobí nepříjemností Šlo snad o posmrtnou pomstu? V případě Cetaganďanů je to ten nejbezpečnější způsob…

Cesta kolem ústředních věží se zdála nekonečně dlouhá. Než dorazili do Východního pavilonu, Miles bolesti necítil nohy. V obrovském sále celá armáda služebnictva uváděla ke stolu několik stovek galaktických hostů. Všichni sloužící se pohybovali o trochu rychleji, než by si žádala důstojnost. Protože mezi smutečními dary, které delegáti nemohli předat, byly ještě objemnější věci než jejich skříňka z javorového dřeva, usazování ke stolu probíhalo pomalu a trochu nemotorně. Spousta hostů znovu vstávala a přesedávala si jinam, což u sloužících vyvolávalo zděšení. Miles si představil, jak v útrobách této budovy barvitě kleje eskadra uštvaných kuchařů.

Miles si všiml, že delagace Vervainu sedí u stolu přibližně ve třetině cesty napříč sálem. Využil zmatku kolem a propletl se mezi několika stoly, aby se pokusil prohodit pár slov s Miou Maz.

Postavil se vedle ni. „Dobré odpoledne," oslovil ji s napjatým úsměvem. „Smím vás na chvíli - "

„Lorde Vorkosigane! Snažila jsem se vás zastihnout - " Skočili si vzájemně do řeči.

„Vy máte přednost."

„Snažila jsem se vás zastihnout ještě na velvyslanectví, ale už jste tam nebyl. Nemáte tušení, co se stalo v rotundě? Je vážně neslýchané, aby Cetaganďané v polovině přerušili tak významný ceremoniál."

„Neměli jinou možnost. Mohli samozřejmě tělo ignorovat a klidně nás nechat procházet kolem - osobně si myslím, že by to bylo velmi působivé - zřejmě se ale rozhodli všechno nejdřív uklidit." Miles znovu zopakoval vysvětlení, které začínal považovat za „oficiální verzi" sebevraždy Ba Lury. Všichni kolem ho napjatě poslouchali. Ať to vezme čert, stejně se drby okamžitě rozletí jako blesk. Vůbec nezáleží na tom, co řekl nebo neřekl.

„Podařilo se vám něco zjistit ohledně věci, o níž jsme včera večer mluvili?" zeptal se Miles. „Hm… Teď na to není vhodná doba ani místo, ale…"

„Ano a …ano," odpověděla Maz.

A rozhodné se o tom nebudou bavit prostřednictvím kanálu místní holovize, pomyslel si Miles, i kdyby byl náhodou kódovaný. „Mohla byste se zastavit na barrayarském velvyslanectví hned po obřadu? Na šálek čaje nebo něčeho jiného."

„Velmi ráda," odpověděla Maz. Dívala se na něj s rostoucím zájmem.

„A předem děkuji za lekci zásad správného chování, nutně ji potřebuji," dodal Miles na vysvětlenou pro zvědavé uši okolních posluchačů.

V pohledu Maz se blýsklo pobavení. „Ano, něco v tomto smyslu jsem zaslechla," pronesla tiše.

Určitě od Vorobjeva, prolétlo mu hlavou.

Místo vyptávání se ale rozloučil, vesele přitom zaťukal na stůl a vrátil se na své místo. Zatímco si

sedal, Vorobjev z něho nespustil oči. Jeho zlověstný výraz naznačoval, že zvažuje nutnost přivázat tohohle kočujícího mladého vyslance na vodítko, nahlas to ale neřekl.

Než ochutnali přinejmenším dvacet vybraných pamlsků, které počtem doháněly to, co jim chybělo na objemu, podařilo se Cetaganďanům obnovit pořádek. Majordomus byl nepochybně typem velitele, jehož mistrovství zazáří právě při ústupu. Dokázal je znovu všechny správně seřadit, i když zástup teď procházel rotundou v opačném směru. Člověk se nemohl zbavit pocitu, že až si majordomus později prořízne hrdlo, učiní tak s patřičnou obřadností, nikoli tímto odpudivým, neuváženým způsobem.

Miles odložil javorovou skříňku na vršící se haldu darů, pouhý metr od místa, kde na malachitové podlaze skončil život Ba Lury. Dokonale vyleštěná dlažba nejevila sebemenší známku vlhkosti. Mohla místní bezpečnost provést ohledání místa, než se všechno vyčistilo? Nebo někdo vsadil na to, že se ve spěchu zničí i sebemenší důkaz? Krucinál, moct tak vést vyšetřováni’.’

Na opačné straně Východního pavilonu byla připravená bílá vznášedla, aby smuteční hosty odvezla zpátky k bránám Nebeské zahrady. Celý obřad se protáhl o pouhou hodinu, Miles se přesto nemohl zbavit počátečního pohádkového pocitu, že uvnitř zahrady čas plyne jinak. Jako kdyby uvnitř kupole uběhly stovky let, zatímco ve vnějším světě minulo pouhé dopoledne. Bolestivě mhouřil oči v ostrém odpoledním světle. Vorobjevův řidič přijel s aeroautem na určené místo a Miles s úlevou dopadl na sedadlo.

Nejspíš mi budou muset tyhle zatracené holínky rozstřihnout, jinak je nesundám.

KAPITOLA 4

„Tahej," řekl Miles a zaťal zuby.

Ivan chytil jeho nohu uvězněnou v holínce za patu a kolem kotníku, kolenem se opřel o pohovku, na níž Miles ležel, a vší silou trhnul.

„Jau!"

Ivan se zarazil. „Moc to bolí?"

„To si piš. Tak dělej."

Ivan se rozhlédl po Milesově pokoji. „Co kdybys raději zašel dolů za doktorem?"

„Až potom. Přece toho řezníka nenechám zničit svoje nejlepší holínky. Tahej."

Ivan poslechl. Holínka nakonec povolila. Ivan se podíval na botu v ruce a pak se usmál. „Bez mé pomoci si tu druhou nestáhneš," prohlásil.

„Takže?"

„Takže bys měl…"

„Co bych měl?"

„Být trochu veselejší. Jak tě znám, další mrtvola v pohřební místnosti tě měla pobavit stejně jako Vorobjeva, jenže ty ses tvářil, jako kdyby se ti zrovna zjevil pradědečkův duch."

„Ba si podřízla krk. Nebyl to příjemný pohled."

„Viděl jsi mrtvoly už v mnohem horším stavu."

To ano. Miles se podíval na druhou botu, v noze cítil bodavou bolest. Představil si, jak se belhá po velvyslanectví a hledá někoho, kdo by za svou službu nežádal tak vysokou odměnu jako Ivan. Nešlo to. Vzdychl si. „V horším stavu možná, ale ne tak nečekaně. I tebe by to vykolejilo. S tou Ba jsme se včera setkali. Osobně jsi jí věnoval lekci v zápasení."

Ivan zaletěl pohledem k zásuvce stolu, v níž ležel záhadný předmět ve tvaru obušku. „Já jsem ti to říkal. Musíme to nahlásit Vorobjevovi."

„Za předpokladu, že se jednalo o stejnou Ba," skočil mu Miles do řeči. „Podle toho, co vím, si Cetaganďané klonují sloužící jako housky. Ta včerejší mohla být jen její dvojče."

„Myslíš?" zeptal se Ivan váhavě.

„Zatím to nevím, ale vím, kde odpověď hledat. Dopřej mi ještě jeden pokus, než vytáhneme vlajku na stožár. Požádal jsem Miu Maz z velvyslanectví Vervainu, aby mě tady navštívila. Když počkáš… můžeš tady zůstat."

Ivan se nad navrženým úplatkem zamyslel. „Stáhni mi botu!" přikázal mu Miles, zatímco Ivan přemýšlel o návrhu. Jako duchem nepřítomný ho poslechl.

„Tak dobrá," řekl nakonec. „Promluvíš si s ní, pak ale všechno ohlásíme informační službě."

„K té přece patřím i já," odsekl Miles. „Už jsi zapomněl, že mám za sebou tři roky výcviku a práci v terénu? Tak konečně uznej, že snad vím, co dělám!" Krucinál, vědět to tak doopravdy. Miles byl přesvědčený, že intuice není nic jiného, než podvědomé zpracování podprahových stop, na druhé straně ale také věděl, že s tak chabým argumentem své kroky veřejně neobhájí. Jak jste mohl vědět něco ještě dřív, než jste to věděl? „Dej mi šanci."

Ivan se odešel převléct, aniž by mu cokoli slíbil. Bosý Miles se odpotácel do koupelny a spolkl další dávku utišujících léků. Pak se převlékl ze slavnostní uniformy do černého, volně střiženého pracovního oděvu. Podle protokolu velvyslanectví byl jeho soukromý pokoj jediným místem, kde ho mohl nosit.

Ivan se brzy vrátil, švihácky oblečený do vycházkové zelené uniformy. Nestihl ale Milesovi položit další otázky, na které stejně nemohl dostat odpověď, ani se domáhat ospravedlnění, které mu Miles nemohl nabídnout, protože zazvonil komunikační terminál. Volala služba z haly.

„Je tady Mia Maz, lorde Vorkosigane," nahlásil mu strážný. „Má prý s vámi domluvenou schůzku."

„Ano. Hm… Mohl byste ji, prosím, zavést sem nahoru?" Sledovala bezpečnostní služba velvyslanectví jeho pokoj? Nechtěl budit pozornost tím, že by se vyptával. Nejspíš ho neodposlouchávali. V opačném případě by si ho už pozvali dolů a pořádně ho proprali. Ve svém pokoji

měl soukromí, to se už ale pravděpodobně nevztahovalo na spojení ven. A pokud šlo o veřejné prostory velvyslanectví, ty byly odposlouchávané stoprocentně.

Služba bez otálení přivedla Miu Maz do Milesova pokoje. Oba se k ní s Ivanem vrhli, aby ji pohodlně usadili. I Mia Maz se před návštěvou převlékla, vybrala si přiléhavou kombinézu a přes ní vestu po kolena. V tomto oblečení mohla pohodlně chodit ven. Přestože jí už bylo čtyřicet, moc jí to slušelo. Miles strážného zabavil tím, že ho poslal pro čaj - a pro víno, které si přál Ivan.

Miles se posadil na druhý konec pohovky a plný naděje se usmál na návštěvu. Na Ivana zbyla židle stojící stranou.

„Madam Maz, dovolte, abych vás přivítal a poděkoval vám, že jste přišla."

„Jen Maz, prosím," oplatila mu usměv. „My na Vervainu nepoužíváme tituly. Obávám se, že bychom je nedokázali brát vážně."

„Na to, abyste to tady zvládala, se zřejmě musíte umět dobře ovládat."

Odpovědí mu byl dolíček na její tváři. „Ano, lorde."

Miles si vzpomněl, že jejich zřízení patří k takzvaným demokraciím; nebylo sice tak rovnostářské jako třeba na Betě, ale nepochybně s ním mělo hodně společného. „Má matka by s vámi souhlasila," připustil. „Podle ní by mezi oběma mrtvými těly v rotundě nebyl žádný podstatný rozdíl. Samozřejmě kromě způsobu, jakým se tam dostala. Jestli to dobře chápu, pak ta sebevražda byla něčím neobvyklým a neočekávaným."

„Zcela bezprecedentní záležitost," odpověděla Maz. ‚A pokud byste znal místní poměry, chápal byste, o jak nezvyklý čin se tady jedná."

„Tady není běžným zvykem, aby sloužící jako nějací pohané následovali své pány i ve smrti?"

„Dá se předpokládat, že Ba Lura měla k císařovně velmi blízko," řekla Maz. „Sloužila jí už v době, kdy ještě nikdo z nás nebyl na světě."

„Ivan by chtěl vědět, jestli Hautové své sluhy opravdu klonují."

Ivan sjel Milese rozzlobeným pohledem, že ho využívá jako loutku, hlasitě ale neprotestoval.

„Ghemové někdy ano," odpověděla Maz, „u Hautů je to neobvyklé a u císařského dvora téměř vyloučené. Považují každého sloužícího za umělecký artefakt, stejně jako jiné předměty, kterými se obklopují. V Nebeské zahradě všechno musí být jedinečné, pokud možno ručně vyrobené a dokonalé. To platí i pro biologické výtvory. Masovou produkci nechávají masám. Nejsem si jista, jestli to je správné, ale ve světě zaplaveném virtuální realitou a nekonečnými duplikáty to působí příjemně neotřele. Jen kdyby se kvůli tomu Hautové nechovali tak snobsky."

„Když už mluvíme o uměleckých předmětech," ozval se Miles, „říkala jste, že se vám ho podařilo identifikovat."

„Ano." Vrhla na něj upřený pohled. „Můžete mi připomenout, kde jste ten předmět viděl, lorde Vorkosigane?"

„O ničem takovém jsem se nezmiňoval."

„Hm." Pousmála se, viditelně rozhodnutá teď se o tom nepřít. „Je to pečeť Hvězdné školky, na kterou cizinec rozhodně nenarazí každý den. Ve skutečnosti bych předpokládala, že je vyloučeno, aby ji kdy spatřil. Je to velice privátní záležitost."

Šach! „Hautská?"

„Výhradně."

„Hm… Mohla byste mi vysvětlit, co je to za školku?"

„Vy to nevíte?" Maz se zatvářila trochu překvapeně. „Asi jste veškerý čas věnovali studiu vojenských záležitostí Cetagandy."

„Ano, dost času," povzdechl si Ivan.

„Hvězdná školka je užívané označení pro hautskou genovou banku."

„Už chápu. Mám mlhavou představu… Mají tam uložené něco jako vlastní záložní kopie?" zeptal se Miles.

„Hvězdná školka má důležitější funkci. Hautové ne-praktikují styk, při němž dochází ke spojení vajíčka se spermií, ani nepřenášejí vzniklý zárodek do děložního replikátoru, jako to dělají normální lidé. Každé genetické křížení se předem “domlouvá a pak stvrzuje smlouvou mezi nejvyššími zástupci dvou genetických linií, které Cetaganďané nazývají konstelacemi, zatímco na Barrayaru byste je asi označili za klany. Smlouvu musí schválit císař, přesněji řečeno nejstarší zástupkyně ženské linie, a nakonec je opatřená pečetí Hvězdné školky. Posledních padesát let byla onou oprávněnou zástupkyní Lisbet Degtiarová, císařova matka. Jakékoli genetické změny - a Hautové jich provádějí dost - musí nejdříve prozkoumat a odsouhlasit císařovnina rada genetiků, teprve potom mohou být zařazeny do hautského genomu. Ptal jste se mě, jestli Hautky mají nějakou moc. Byla to císařovna, kdo měl právo veta ohledně zrození kteréhokoli Hauta.”

„Může císař její rozhodnutí anulovat?”

Maz našpulila rty. „To nevím. Hautové jsou v těchto záležitostech nesmírně rezervovaní. Pokud dochází k nějakým mocenským bojům za scénou, zprávy o nich se nedostanou za brány Nebeské zahrady. Alespoň doposud jsem o podobném konfliktu neslyšela.”

„A kdo se stal novou nejvyšší zástupkyní? Kdo zdědil pečeť?”

„To je velmi zajímavá otázka.” Maz pokračovala s čím dál větším zápalem. „Odpověď nikdo nezná, protože císař ještě veřejně nevyhlásil své rozhodnutí. Pečeť by měla být v držení císařovy matky, a když zemře, přechází na matku následníka trůnu. Jenže toho císař zatím neurčil. Pečeť Hvězdné školky spolu s ostatními regáliemi císařovny budou předány nové držitelce po skončení pohřebních rituálů. Jinými slovy - císař má na rozhodnutí deset dní. Dovedu si představit, že mezi Hautkami teď panuje velké vzrušení. Do předání také nebude schválena jediná genetická smlouva.”

Miles pomalu začínal chápat. „Císař má tři syny, je to tak? Vybere tedy jednu z jejich matek.”

„To není tak jednoznačné,” odpověděla Maz. „Může také zvolit kompromis a vybrat jednu z matčiných příbuzných.”

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře. Přinesli jim nejen čaj, ale i třípatrový tác s malými zákusky. Někdo z kuchyně byl zřejmě připraven, protože Maz okamžitě zamumlala: „Ach, to jsou mé oblíbené.” Natáhla ruku pro lákavé čokoládové cukrovinky, přestože teprve nedávno absolvovali císařský oběd. Obsluha jim nalila čaj, otevřela láhev vína a pak se vzdálila se stejnou diskrétností, s jakou předtím vstoupila dovnitř.

Ivan se napil vína z křišťálové sklenky. „Znamená to tedy, že se Hautové přece jen žení?” zeptal se nechápavě. „Tyhle genetické smlouvy se dají chápat jako ekvivalent manželství, je to tak?”

„Vlastně… ne.” Maz spolkla třetí čokoládový pamlsek a zapila ho čajem. „Existuje několik druhů smluv. Ta nejjednodušší spočívá v jednorázovém použití něčího genomu. Výsledkem je jediné dítě, které se stane… Nelíbí se mi používat označení majetek… které je zapsáno do linie mužského rodiče a vyrůstá u něj. Musíte to brát tak, že o tom nerozhodují účastníci smlouvy, protože oba rodiče se de facto nemusí nikdy setkat. O smlouvě se rozhoduje na úrovni nejstarších a pravděpodobně nejmoudřejších představitelů rodu, kteří tím sledují možnost spojit se s vyhlédnutou genetickou linií, nebo tak vytvořit nový základ pro příští generaci.

Opačným extrémem je doživotní monopol - u císařských potomků může být ještě delší. U Hautky, kterou vyberou jako matku potenciálního následovníka císaře, musí platit, že její genom nebyl nikdy předtím použit pro jinou smlouvu, což platí i do budoucna, pokud se císař nerozhodne s ní mít dalšího potomka. Taková žena až do konce života žije v Nebeské zahradě ve svém vlastním pavilonu.”

Miles se ušklíbl. „To je odměna nebo trest?”

„Je to ta nejlepší mocenská příležitost, jaká se kdy hautské ženě může naskytnout. Má šanci stát se císařovnou, pokud jejího syna - vždy se jedná jen o syna - vyberou za císařova následovníka. Matka prince čekatele nebo satrapy na tom také není špatně. To je důvod, proč se v patriarchální společnosti klade takový důraz na dívky. Hlava konstelace - ve vaší terminologii náčelník rodu - se nikdy nemůže stát císařem, ani císařovým otcem, i kdyby jeho synové zářili jako hvězda. Díky svým dcerám se ale

může stát císařovým dědečkem. Výsady se pochopitelně přenášejí na celou konstelaci císařovny matky. Pokud jde o Degtiary, ještě před padesáti lety nebyli nijak významní."

„Císař má sice syny," snažil se Miles zorientovat, „ale všichni ostatní šílí po dcerách. Přitom na téhle hře může někdo vydělat jen jednou nebo dvakrát za století - při nástupu nového císaře."

„Zcela správně."

„A jakou úlohu v tom hraje sex?" zeptal se Ivan smutně.

„Žádnou," odpověděla Maz.

„Žádnou!"

Když si Maz všimla jeho zděšeného výrazu, rozesmála se. „Hautky pěstují sexuální vztahy, ale považují je za společenskou hru. Existují u nich i dlouhodobá sexuální přátelství, která připomínají manželství. Měla bych říct, že se nejedná o žádný formálně schválený vztah, na druhé straně se takový proměnlivý vztah řídí neuvěřitelně složitými pravidly. Výstižnější výraz než formalizace vztahu by bylo označení legalizace, protože rituály s tím spojené jsou velmi vášnivé. Někdy hraničí až s výstředností. Naštěstí jsou Hautové takoví rasisté, že téměř nikdy neloví mimo hranice svého genomu, takže se žádné podobné léčky nemusíte obávat."

„Ach," řekl Ivan trochu zklamaně. „Když tedy Hautové neuzavírají sňatky, ani nezakládají vlastní domácnosti, jak se pak osamostatní?"

„Nikdy."

„Cože? To žijí až do konce života se svými matkami?"

„S matkami ne. Žijí se svými prarodiči a jejich rodiči. Mladé Hauty - to znamená všechny pod padesátku - bychom mohli přirovnat k penzistům, žijícím ve svých konstelacích. Možná to je důvod, proč se z takové spousty starších Hautů stávají samotáři. Žijí sami, protože konečně mohou."

„A jak je to se všemi slavnými, úspěšnými generály a lordy z řad Ghemů, kteří za odměnu dostávají hautské manželky?" zeptal se Miles.

Maz pokrčila rameny. „Všechny se přece nemohou stát císařskými matkami. Mimochodem, tohle vás, lorde Vorkosigane, asi bude zajímat. Přemýšlel jste někdy o tom, jak Hautové, kteří - na rozdíl od Ghemů - nevynikají vojenskou zdatností, dokážou Ghemy ovládat?"

„Samozřejmě. Od okamžiku, kdy jsem se seznámil s příslušnými fakty, čekám, že se tahle dvoupatrová aristokracie zřítí jako domeček z karet. Copak se zbraně dají kontrolovat… kontrolovat uměleckými soutěžemi? Jak může hrstka navoněných poetů zastrašit armády Ghemů?"

Maz se usmála. „Ghemové by to asi nazvali věrností z důvodu nadřazené kultury a civilizace. Ve skutečnosti je to tak, že kdokoli, kdo je dostatečně schopný nebo mocný, aby mohl představovat nebezpečí, je geneticky takříkajíc kooptován. V Cetagandě je nejvyšší poctou, když vám císař přidělí hautskou manželku. Ghemové neusilují o nic jiného. Je to ten nejlepší společenský a politický tah."

„Mám to chápat tak, že Hautové kontrolují Ghemy prostřednictvím jejich manželek?" zeptal se Miles. „Musím uznat, že hautské ženy jsou velmi milé a mají i jiné přednosti, ale ghemští generálové jsou pěkně drsní chlapíci. Nedovedu si představit, že by někdo, kdo se v Cetagandě vyšplhal tak vysoko, byl snadno ovlivnitelný."

„Kdybych věděla, jak to Hautky dělají," povzdychla si Maz, „vložila bych návod do láhve a prodávala ho na tržišti. Ne, myslím, že bych si ho raději nechala pro sebe. Ale zdá se, že tenhle systém posledních několik set let funguje. Nepochybně to není jediný způsob císařské kontroly, pouze je nejvíc vidět. Osobně ho považuji za typický, vystihující hautskou mazanost."

„Dostává hautská nevěsta věno?" zeptal se Miles.

Maz se znovu usmála a sprovodila ze světa další čokoládový bonbón. „Velmi zajímavá otázka, lorde Vorkosigane. Ne, nedostává žádné věno."

„Zajistit takové manželce životní styl, na jaký byla zvyklá, může být dost nákladnou záležitostí."

„Velmi."

„V tom případě se císař může zbavit příliš úspěšného poddaného tím, že mu věnuje několik

hautských manželek. Úplně ho tím zničí."

„Tak očividně přímočaře se to neděje, jistou tendenci tu ale lze vypozorovat. Jste, lorde, velmi bystrý."

„Jak se taková hautská dáma, kterou někomu předají jako medaili za dobré chování, vůbec cítí?" zajímalo Ivana. „Chci říct, že tohle je naprostý protiklad k její nejvyšší ambici stát se císařskou favoritkou. Jednou pro vždy ji vykopnou z hautských kruhů -její děti se už nemohou oženit nebo vdát zpět mezi Hauty, je to tak?"

„Ano," souhlasila Maz. „Musím uznat, že psychologická stránka celé věci je poněkud zvláštní. Jako Hautka se okamžitě vyšvihne nad ostatní manželky, které Ghem má, a její děti se automaticky stávají jeho dědici. Tohle může způsobit zajímavé napětí v ghemské domácnosti, protože tam obvykle přichází uprostřed života, v době, kdy už ostatní manželské svazky trvají dost dlouho."

„Pro Ghemky musí podobný hautský dáreček pro jejich manžela představovat učiněnou noční můru," prohlásil Ivan pobaveně. „Copak ony se nikdy nebrání? Nenutí manžela, aby se podobné cti vzdal?"

„Takové vyznamenání se zřejmě nedá odmítnout."

„Hm." Miles se jen s námahou přinutil zapomenout na tyhle fascinující záležitosti a vrátit se k otázce, která ho bezprostředně znepokojovala. „Pokud jde o onu pečeť, nepřinesla jste náhodou její fotografii?"

„Naopak, mám s sebou spoustu snímků," odpověděla Maz. „Pokud máte zájem, můžeme si je prohlédnout ve vašem komunikačním terminálu."

Bože, já zbožňuju schopné ženy. Nemáte náhodou mladší sestru? „Velmi rád," řekl Miles.

Všichni tři se přemístili k terminálu na stole v pokoji a Maz se pustila do rychlé ilustrované přednášky o hautských znacích a několika tuctech vybraných císařských pečetí. „A tady ji máme, pánové."

Pečeť Hvězdné školky tvořila asi patnácticentimetrovou průzračnou krychli, která měla na svrchní straně vyrytý červený obrazec ptáka. Takže žádný záhadný obušek. Miles vydechl úlevou. Od okamžiku, kdy se Maz zmínila o pečeti, ho pronásledovala hrůza, že s Ivanem nechtěně ukradli císařský odznak moci. Ta teď pominula. Obušek nejspíš představoval nějakou císařskou hračku, kterou bude třeba vrátit, a to pokud možno anonymně, rozhodující ale bylo, že to není -

Maz jim ukázala další snímek. „A tohle je Velký klíč, který patří k pečeti."

Ivanovi uvízl doušek vína v krku. Milese přemohla taková slabost, že se musel opřít o hranu stolu. Dokázal se jen strnule usmívat na obrázek klíče. Jeho originál ležel pouhých pár centimetrů pod jeho dlaní, v zásuvce stolu.

„A… a co je to vlastně za klíč?" podařilo se mu nakonec zamumlat. „K čemu slouží?"

„Úplně přesně vám to nepovím. Jednu dobu jsem si myslela, že nějak souvisí s vyhledáváním informací z hautské genové banky. Je také ale možné, že plní už jen čistě ceremoniální funkci. Ten klíč je starý přinejmenším dvě stě let. Musí být zcela nemoderní."

Doufejme. Díky Bohu, že ho neupustil Zatím. „Rozumím."

Milesi…," zamumlal Ivan.

„Později," zasyčel na něho Miles. „Vím, o co ti jde."

Ivan vrhl na Milese nelichotivý pohled.

Miles se naklonil nad stůl a zašklebil se.

„Něco není v pořádku?" Maz k němu znepokojeně vzhlédla.

„Mám tak trochu problém s nohama. Zřejmě budu muset ještě jednou vyhledat lékaře."

„Chcete si udělat přestávku?" zeptala se Maz okamžitě.

„Tedy… Pokud mám být upřímný, víc lekcí z etikety za jedno odpoledne nejsem schopný vstřebat."

„Toho materiálu je spousta." Nepochybně musel být nápadně bledý, protože okamžitě vstala.

„Mnohem víc, než by se dalo vměstnat do jedné přednášky,” dodala. „Bolí vás vaše zranění? Netušila jsem, že je to tak vážné.”

Miles jakoby v rozpacích pokrčil rameny. Jakmile si vyměnili přátelské fráze na rozloučenou, doplněné o slib, že v blízké době budou v lekcích pokračovat, ujal se Ivan povinností hostitele a doprovodil Maz dolů do haly.

V mžiku byl ale zpátky, zavřel za sebou dveře a vyřítil se na Milese. „Uvědomuješ si vůbec, do jakého průšvihu jsme se dostali?” vykřikl.

Miles seděl před komunikačním terminálem a znovu si pročítal oficiální, zcela nedostačující popis předmětu, jehož obraz mu neodbytně trčel před očima. „Ano, ale vím, jak se z něho dostaneme.”

Ivan se zarazil. „Ty mi něco tajíš.”

„Když to necháš na mně, tak dokážu věc bez povšimnutí vrátit jejímu právoplatnému majiteli.”

„Podle Maz ten klíč patří císaři.”

„V podstatě ano. Já ale mluvím o jeho držitelce. Podle jistých signálů se dá usuzovat, že jí ztráta klíče působí stejné starosti, jako nám jeho nálezem. Když jí klíč tiše vrátím, rozhodně nebude vytrubovat do světa, že ho ztratila. I když by mě vážně zajímalo, jak se to mohlo stát.” Cosi mu našeptávalo, že tu něco nehraje.

„Docela jednoduše. Ukradli jsme ho císařské sloužící!”

„To je pravda. Jenže co s ním Ba Lura dělala na orbitální přestupní stanici? A proč vyřadila z provozu kontrolní monitory v sekci, kde jsme přistáli?”

„Někam ho nesla, to je přece jasné Každého napadne, že k Velkému zámku.” Ivan chodil kolem stolu. „A příští ráno si ta nešťastnice podřízla krk, protože selhala, ztratila důvěru, nárok na naši laskavost. Hergot, Milesi, mám pocit, jako kdybychom ji zabili přímo my. A přitom nám nijak neublížila, jen se nechtěně připletla na nesprávné místo a měla tu smůlu, že nás vylekala.”

„Bylo to takhle? Opravdu…?” Tak proč tak zoufale lpím na jiné zápletce? Tenhle scénář přece dává smysl. Stará Ba dostane za úkol přepravit drahocenný předmět, její vinou Velký klíč padne do rukou barbarů. Poví o svém selhání své paní a pak se zabije, aby odpykala svou chybu. Hotovo. Miles se cítil nesvůj. „Když… šlo o tak důležitou věc, proč Ba neměla ozbrojený doprovod?”

„Bože, Milesi, nic víc bych si nepřál!”

Ozvalo se rázné zaklepám na dveře. Miles rychle zasunul komunikační terminál do stolu a odblokoval automatický zámek na dveřích. „Dále.”

Velvyslanec Vorobjev vešel dovnitř a napůl přátelsky na ně kývl. V ruce držel svazek jemně navoněných papírů v pastelových barvách.

„Zdravím vás. Byla lekce s Maz užitečná?”

„Ano, pane,” odpověděl Miles.

„Myslel jsem si to. Je to skvělá učitelka.” Vorobjev zdvihl ruku s barevnými papíry. „Zatímco vy jste se školili, přišlo pro vás oba pozvání od lorda Yenara. Zároveň se hluboce omlouvá za včerejší incident. Mimochodem, bezpečnostní služba velvyslanectví sochu otevřela, prohlídla a provedla chemický rozbor. Podle závěrečné zprávy jsou organické estery neškodné.” Podal složku Milesovi. „Záleží jen na vás, jestli pozvání přijmete, nebo ne. Pokud jste dospěl k názoru, že nemilý vedlejší účinek silového pole sochy byla nešťastná náhoda, byla by vaše přítomnost velice vhodná. Znamenalo by to, že přijímáte omluvu a považujete tím celou záležitost za uzavřenou.”

„Určitě tam půjdeme.” Omluva s pozvánkou byly kaligraficky napsané tím nejvybranějším cetagandským stylem. „Dám si ale dobrý pozor… Hm… Neměl se plukovník Vorreedi už dneska vrátit?”

Vorobjev se ušklíbl. „Vyskytly se nějaké komplikace. Ale vzhledem ke včerejšímu incidentu na velvyslanectví Marilaku jsem vyslal svého podřízeného, aby ho vystřídal. Plukovník se vrátí zítra. Možná… Nebudete si přát ochranku? Samozřejmě diskrétní, aby to nebylo chápáno jako urážka.”

„Hm… velvyslanectví má vlastního řidiče, je to tak? Nahraďte ho jedním ze svých vycvičených

mužů, vybavte ho potřebným zařízením, abychom s ním mohli být ve spojem, a nařiďte mu, aby na nás čekal někde poblíž.”

„Dobrá, lorde Vorkosigane, zařídím to.” Vorobjev kývl hlavou. ‚A pokud jde… o incident, ke kterému dnes došlo v rotundě - “

Milesovi se rozbušilo srdce. „Ano?”

„Prosím, abyste se napříště vystříhal podobné nekázni.”

„Stěžoval si na mě někdo? Kdo to byl?”

„Člověk se naučí rozumět jistým pohledům. Cetaganďané by považovali za nezdvořilé stěžovat si přímo. Kdyby se ale podobné incidenty opakovaly, neváhali by podniknout jistá opatření. Vy dva odtud za deset dní odjedete, já zůstávám. Prosím, nekomplikujte mi už tak dost obtížnou práci.”

„Rozumím, pane,” odpověděl Miles. Ivan se tvářil napjatě. Chystá se snad Vorobjevovi všechno říct? Zřejmě ještě ne, protože velvyslanec odkráčel, aniž by se mu Ivan vrhnul k nohám.

„Když někdo čeká poblíž, tak to není ochranka,” řekl Ivan, jakmile se dveře znovu zavřely.

„Vidím, že to začínáš vidět stejně jako já. Na návštěvě u Yenara se nemůžu vyhnout riziku. Musím tam jíst, pít, dýchat - a při takovém útoku je mi ozbrojený strážce k ničemu. Mou hlavní sebeobranou je předpoklad, že kdyby někdo vážně ublížil jednomu z galaktických hostů, kteří se mají zúčastnit pohřbu císařovy matky, bylo by to považováno za osobní urážku císaře. Z toho vyplývá, že pokud dojde k nějakému novému incidentu, bude stejně nepostižitelný a nebude osudný.” A stejně mě naštve.

„Jo? Kde je tady osudovost?” Ivan se hluboce zamyslel. „Chceš říct, že všechny ty události spolu navzájem souvisejí?” Ivan ukázal na navoněnou pozvánku v Milesově ruce a pak na stůl. „Musím přiznat, že mi to není jasné.”

„Podle tebe je to jen nesouvislá shoda náhod?”

„Hm.” Ivan zamračeně přemýšlel. „Řekni mi,” ukázal znovu ke stolu, Jak se toho robertka chceš zbavit?”

Miles se pobaveně ušklíbl nad Ivanovým opravdu diplomatickým vyjádřením. „To nemůžu.” Hlavně proto, že to zatím sám nevím. Hautka Rian Degtiarová se teď určitě potila. Mimoděk se dotkl stříbrného oka, vetknutého do černého límce jeho uniformy, odznak příslušníku Císařské bezpečnosti. „Je do toho zapletená dáma.”

Ivan nad narážkou na jeho pletky výsměšně přimhouřil oči. „Blbost. Pracuješ pro Simona Illyana na něčem tajném?”

„V tom případě bych ti to stejně nemohl říct.”

„Krucinál,” Ivan se upřeně díval na Milese, pak pokrčil rameny. „Jak chceš, tobě jde o kůži.”

KAPITOLA 5

„Zastavte tady," přikázal Miles řidiči. Auto hladce zabočilo k chodníku a s charakteristickým odfouknutím dosedlo na zem. Miles v rostoucím šeru upřeně pozoroval předměstskou rezidenci lorda Yenara a v duchu ji porovnával s nákresem, který si prostudoval ještě na velvyslanectví.

Plot kolem pozemku, stejně jako terasovité zahrady, tvořily viditelnou, ale spíš symbolickou překážku. Tohle místo, připomínající pevnost, nechránilo nic -kromě privilegií. Mezi stromy prosvítalo několik vyšších pater rozlehlé budovy. I tahle část vypadala jakoby zahleděná do sebe, nevystavená na odiv vnějšímu světu.

„Ověříme si, jestli funguje spojení," obrátil se k nim řidič. Miles s Ivanem vytáhli z kapsy malé komunikační terminály a vyťukali příslušný kód. „V pořádku."

„Kdo nás bude krýt?" zeptal se Miles řidiče.

„Mám v záloze tři jednotky."

„Doufám, že je mezi nimi i doktor."

„Samozřejmě, s plně vybaveným letounem. Dokážu ho posadit za lordův palác během pětačtyřiceti vteřin."

„To by mělo stačit. Nečekám, že na mě zaútočí přímo. Nepřekvapilo by mě ale, kdyby mě opět postihla nějaká malá nehoda. Dál už půjdeme pěšky, chci se tady trochu rozhlédnout."

„Ano, pane." Řidič odklopil kryt auta, aby Miles s Ivanem mohli vystoupit.

„Takhle si představuješ šlechtický úpadek?" Ivan se rozhlížel kolem. Prošli branou bez stráží a pokračovali přístupovou cestou dál.

Styly úpadku mohly být různé, ale aristokratický rozklad měl své charakteristické stopy. Známky zanedbání byly vidět všude kolem: poškozená brána, rozpadající se zídky, přerostlé křoviny, tři čtvrtiny zámku temné a uzavřené.

„Vorobjev nechal lorda Yenara prověřit," řekl Miles. , Jeho dědeček, onen neúspěšný ghemský generál, mu odkázal dům, ale nezanechal žádné prostředky na jeho udržování. Zřejmě veškerý kapitál spolklo jeho dlouhé a pravděpodobně zahořklé stáří. Yenaro vlastní dům asi čtyři roky. Patří ke skupině umělců z řad mladých a nezaměstnaných urozených Ghemů. Až sem jeho vysvětlení zapadá do kontextu. Na druhé straně, Yenarova socha v hale velvyslanectví Marilaku je prvním dílem, kterým se představil veřejnosti. Na nováčka dost dobrá, nemyslíš?"

„Když jsi přesvědčený, že to byla past, tak proč do ní znovu lezeš?"

„Risk je zisk, Ivane."

„A jakou odměnu očekáváš?"

„Pravdu. Krásu. Kdo to může vědět? Informační služba velvyslanectví teď prověřuje i dělníky, kteří tu sochu stavěli. Možná na něco narazí."

Alespoň takhle mohl využít mašinérii Císařské bezpečnosti. Miles si velmi dobře uvědomoval, že má ve vnitřní kapse košile má schovaný Velký klíč. Tajně ho u sebe nosil celý den, cestoval s ním přes město, trávil s ním nekonečné odpoledne na představení cetagandského klasického tance. Tuhle zábavu uspořádali na základě císařského výnosu speciálně pro mimoplanetární účastníky pohřbu. Hautka Rian Degtiarová se ale s Milesem nespojila, jak slíbila. Jestli se mu neozve do zítřka… Miles začínal skoro litovat, že hned první den neinformoval místní orgány. V takovém případě by ale ztratil možnost tenhle malý problém řešit;

O všem by se rozhodovalo na vyšších místech, mimo jeho vliv. Tenhle led je moc tenký. Nechci, aby po něm začal chodit kdokoli těžší než já.

U dveří se jich ujal sluha a zavedl je do měkce osvětlené vstupní haly, kde je přivítal hostitel. Yenaro měl na sobě tmavé oblečení, podobné tomu, ve kterém se objevil na recepci velvyslanectví. Ivan si samozřejmě zvolil zelenou vycházkovou uniformu, zatímco Miles dal přednost slavnostní černé. Nebyl si jist, jak si Yenaro vyloží tenhle signál: jako poctu, nebo jako připomenutí - Jsem oficiální vyslanec, nebo jako varování - Dejte ode mě ruce pryč. Nepochyboval ale, že tenhle detail Yenarovi neujde.

Lord sjel pohledem k Milesovým černým holínkám. „A co vaše zranění, lorde Vorkosigane?" zeptal se ustaraně.

„Je to mnohem lepší, děkuju za optání," Miles se upjatě usmál. „Určitě to přežiju."

„To jsem rád." Urostlý Yenaro je vedl chodbami, až sestoupili po krátkém schodišti do velké polokruhové místnosti, jejíž prostředek tvořila zahrada připomínající poloostrov: jako kdyby tam vtrhla rostlinná invaze. Místnost byla zařízená rozmanitým nábytkem, který Yenaro zřejmě vlastnil už předtím; jako celek ale pokoj působil útulným, mládeneckým dojmem.

I tady bylo světlo měkce ztlumené, asi aby tolik nevynikla jistá ošumělost.

V pokoji se už sešel tucet Ghemů, bavili se, popíjeli.

Muži převažovali nad ženami; dva měli úplně pomalované obličeje, ale většina dala přednost mladistvějšímu stylu - ozdobili si pouze tváře - a několik radikálů si zdůraznilo jenom oči. Yenaro své hosty z Barrayaru všem představil. O nikom z přítomných Miles neslyšel, ani nečetl, i když jeden z mladíků tvrdil, že jeho prastrýc pracuje na cetagandském štábu.

U dveří do zahrady bylo na oválném stojanu zapálené kadidlo. Jeden z hostů se u něho zastavil a zhluboka se nadechl. „Skvělá vůně," zavolal na hostitele. „To je vlastní směs?"

„Ano, a děkuju za uznání."

„Opět parfémy?" zajímal se Ivan.

„Nejen ty. Přimíchal jsem k nim jemně uklidňující substanci, vhodnou pro tuto příležitost."

„Vás tohle, lorde Vorkosigane, asi nezajímá, je to tak?"

Miles se rezervovaně usmál. Nakolik je tenhle chlapík organickým chemikem? Miles si vzpomněl, že základem intoxikace je slovo toxický. „Příliš ne. Ale rád bych viděl vaši laboratoř."

„Opravdu? Pak vás tam zavedu. Většinu mých přátel nezajímá technická stránka věci, pouze její výsledky."

Na to k nim vykročila mladá žena stojící nedaleko a poklepala Yenarovi na paži prstem zakončeným dlouhým nehtem, pokrytým vzorovaným lakem. „Yenaro, drahoušku, když je řeč o výsledcích. Něco jste mi slíbil, pamatujete se?" Nebyla to ta nejkrásnější Ghemka, jakou kdy Miles viděl, přesto vypadala v rozevlátých nefritově zelených šatech a ve vyčesaných hustých světlých vlasech, které jí v prstencích padaly na ramena jako růžová pěna, přitažlivě.

„Já své sliby plním," prohlásil lord Yenaro.

„Nechcete se k nám, lorde Vorkosigane, připojit?

„Rád."

, Já myslím, že zůstanu tady a seznámím se s ostatními," prohlásil Ivan, kterému se nechtělo opustit místnost. Dvě nejvyšší a nejnápadnější z přítomných dam, jedna dlouhonohá blondýnka, druhá nádherná rusovláska, stály vedle sebe na druhé straně pokoje. Ivanovi se přesto podařilo navázat s nimi kontakt očima a odpovědí mu byl svůdný úsměv obou krásek. Miles vyslal krátkou tichou modlitbu k ochránci bláznů, milenců a šílenců. Pak se otočil a následoval Yenara s jeho netrpělivou přítelkyní.

Yenarova organická laboratoř byla v jiné budově. Jakmile prošli zahradou a přiblížili se k ní, rozsvítila se uvnitř světla. Byl to úctyhodný prostor, dlouhá místnost v prvním patře rozdělená na dvě poloviny. Peníze, které nešly na opravu sídla, nepochybně končily tady. Miles procházel kolem pracovních stolů a klouzal pohledem po molekulárních analyzátorech a počítačích, zatímco Yenaro se kvůli slíbenému parfému probíral množstvím malých lahviček. Všechny suroviny byly přehledně uspořádané podle chemických skupin. Prozrazovalo to, že jejich majitele chemie nesmírně baví a velice dobře jí rozumí.

„Kdo vám pomáhá?" zeptal se Miles.

„Nikdo," odpověděl Yenaro. „Nesnesu, aby mi tady hospodařil někdo jiný. Narušil by můj systém, mou inspiraci při míchání směsí. To není jen chemie."

Skutečně. Miles přiměl Yenara, aby se rozhovořil o tom, jak vymýšlí parfémy pro ženy. Jejich společnice chvíli poslouchala a pak zamířila k experimentálním lahvičkám a začala je jednu po druhé

zkoumat, dokud jí je Yenaro s útrpným úsměvem neodebral. Yenarovy vědomosti nedosahovaly akademické úrovně, přesto byly dostatečně profesionální, a kterákoli komerční kosmetická společnost by ho od hodiny zaměstnala ve své vývojové laboratoři. Jak tohle odpovídá muži, který prohlašuje, že si kvůli soše najal

pomocníky?

Nijak, konstatoval Miles se skrytým uspokojením. Yenaro byl nepochybně umělec, čaroval však s vůněmi. Nebyl to žádný sochař. Někdo jiný mu musel poskytnout technickou expertizu, na jejímž základě socha vznikla. Byl to tentýž člověk, který Yenarovi prozradil technické informace o Milesových osobních slabostech? Řekněme třeba… lord X. Co o něm Miles věděl? Fakt číslo jedna: musí mít přístup k tajným zprávám cetagandské bezpečnosti o obyvatelích Barrayaru, ať už vojenským nebo politickým. Fakt číslo dvě: jedná se o vysoce rafinovanou osobu. Fakt číslo tři… Zatím ho ještě nezná.

Když se vrátili ke společnosti, našli Ivana, jak sedí na pohovce mezi oběma dámami, které se dobře bavily, nebo alespoň oceňovaly jeho snahu, protože se na něho povzbudivě smály. Obě Ghemky byly stejně krásné jako lady Gelle; blondýnka by klidně mohla být její sestrou. Pokud šlo o rusovlásku, ta byla dokonce ještě přitažlivější. Vodopád jantarových kudrlinek jí sahal až do poloviny zad a její dokonalý nos, rty, které by mohly… Miles se přinutil zahnat představy. Žádná Ghemka ho nikdy nevyzve, aby se ponořil do jejích snů.

Yenaro se na chvíli vzdálil. Šel dohlédnout na svého - zřejmě jediného - sluhu, aby nevázlo podávám občerstvení. Vrátil se s malým průhledným džbánem naplněným rubínově červenou tekutinou. „Lorde Vorpatrile," kývl hlavou směrem k Ivanovi. „Nepochybuju, že vám vaše pití chutná. Nechcete ale ochutnat tohle?"

Milesovi se rozbušilo srdce. Yenaro nejspíš neusiloval o úkladnou vraždu pomocí sochy, ale jako travič by mohl být rozený mistr. Yenaro rozlil obsah džbánku do třech malých sklenek na lakovaném podnosu a naklonil se s ním k Ivanovi.

„Díky," řekl Ivan a bez vybírání si jednu vzal.

„Ach, to je zlati," zamumlal jeden z mladých lordů. Yenaro mu nabídl nápoj a třetí sklenku si vzal sám. Ivan se napil a souhlasně zdvihl obočí. Miles dával bedlivý pozor, jestli Yenaro nápoj opravdu polkl. Udělal to. Milesovi proletělo hlavou pět různých způsobů podávání smrtícího nápoje, včetně triku, že travič nejdříve spolkne protijed. Jestli se ale bude pořád chovat takhle paranoidně, vůbec sem neměli chodit. Sám se zatím ničeho nedotkl, ani nenapil. Tak co vlastně chceš udělat, počkat, až Ivan odpadne, a pak to zkusíš?

Yenaro se tentokrát nepokusil oběma dámám ve společnosti Ivana prozradit odpudivou historii jeho biologického narození. Krucinál. Možná ta nehoda s fontánou byla doopravdy jen nešťastná náhoda a tenhle chlapík se cítí provinile a snaží se jim to ze všech sil vynahradit. Miles přesto opsal kruh, aby se přiblížil k Ivanovi a nakoukl mu přes rameno do jeho sklenky.

Ivan právě zkoušel na rusovlásce klasický pohovkový test, který spočíval v položení ruky za záda dotyčné, aby zjistil, jestli se od něho odtáhne, nebo ho naopak povzbudí k dalšímu fyzickému kontaktu. Ivan otočil hlavu a se zářivým úsměvem svého bratrance odehnal. „Bav se dobře, Milesi," zamumlal. „Uklidni se a přestaň mi funět na krk."

Miles se na něho zašklebil, dal tak najevo, že se mu jeho poznámka nezdá vůbec vtipná, a stáhl se. Někteří lidé prostě nestojí o záchranu. Rozhodl se, že si místo toho promluví s několika mužskými přáteli hostitele, stojícími v hloučku na opačné straně místnosti.

Nebylo těžké je přimět, aby se o sobě rozpovídali. Zdálo se, že na to jen čekají. Čtyřicet minut hrdinského úsilí o společenskou konverzaci Milese přesvědčilo, že většina Yenarových přátel má mozky velikosti komárů. Jediným přínosem byly jejich vtipné poznámky o osobním životě jejich stejně zahálčivých krajanů: o šatech, o milostných aférách a o korupcích z toho plynoucích, o sportu - všichni byli jen pasivní diváci - a o sázkách na výsledek. Nezapomněli ani na nejnovější reklamní kampaně a

další nabídky, včetně erotických. Ústup od reality podle všeho pohltil převážnou část času a pozornosti těchto ghemských lordíčků. Nikdo z nich se ani slovem nezmínil o něčem zajímavém z politického nebo vojenského hlediska. Krucinál, Ivan na tom byl zase lépe.

Všechno to působilo tak trochu depresivně. Yenarovi přátelé byli vyděděnci a budižkničemové. Nikoho nezajímala kariéra nebo vojenská služba - neměli jedno ani druhé. Ani o umění se příliš nezajímali. Všichni patřili ke konzumentům snů, ne k jejich tvůrcům. Když se to vzalo kolem a kolem, bylo nejspíš dobře, že tihle mladíčci neměli žádné politické zájmy. Představovali druh lidí, kteří začínají revoluce, ale nejsou schopni je dokončit, protože ideály utopí ve vlastní neschopnosti. Takové typy se vyskytovaly i mezi Vory, v rodinách, kde se třetí a čtvrtí synové z nějakého důvodu nedostali k tradiční vojenské kariéře a viseli jako břemena na svých příbuzných. Ale i pro ně existovala ve středním věku jistá šance na změnu postavem. Zatímco u Ghemů, vzhledem k jejich délce života, podobná šance na dědictví a vzestup na společenském žebříčku mohla nastat nejdřív za osmdesát, devadesát let. Nebyli hloupí od přírody -jejich genetický základ to vylučoval - ale jejich mozky jako by skomíraly v jakýchsi umělých horizontech. Díky sebeklamům se nedokázali hnout z místa. Miles se málem otřásl…

Rozhodl se, že to raději zkusí se ženami, pokud mu Ivan ještě nějakou nechal. Omluvil se svým společníkům, že se potřebuje napít, ale mohl klidně odejít i bez vysvětlování, protože o Yenarova zvláštního nejmenšího hosta měl evidentně zájem i kdekdo další. Miles se pro jistotu rozhodl pro nápoj, který si všichni nabírali z jedné nádoby. Dotkl se rty okraje šálku, ale napít se nestačil. Zdvihl oči a zjistil, že ho upřeně pozoruje postarší žena, která se tady s přáteli objevila později a tiše postávala trochu bokem. Usmála se na něj.

Miles jí úsměv oplatil a přešel kolem stolu směrem k ní, čímž vytvořil vhodnou situaci pro zahájení konverzace. Okamžitě se chopila iniciativy.

„Lorde Vorkosigane, nechtěl byste se se mnou projít po zahradě?"

„Proč… Jistě. Je na zdejší zahradě něco zvláštního k vidění? Teď ve tmě?"

„Myslím, že vás to bude zajímat." Jakmile se otočila zády do místnosti, úsměv jí zmizel z tváře, jako kdyby si ho setřela kapesníkem. Místo něho měla náhle rozhodný, nekompromisní výraz. Miles se prstem dotkl komunikátoru v kapse kalhot a následoval oblak parfému, který se za ní šířil. Sotva se dostali mimo dohled přes prosklené dveře sálu, žena zrychlila. Mlčela. Miles kulhal za ní. Ani ho nepřekvapilo, že u červeně natřené brány s čtvercovým překladem, ke které došli, někdo stál. Byla to drobná Ba, která si holou hlavu chránila před noční rosou kapuci.

„Ba vás doprovodí zbytek cesty," řekla žena.

„Kam ale máme namířeno?"

„Je to jen kousek odsud," odpověděla Ba tichým altem.

„Dobrá." Miles vytáhl z kapsy komunikátor: „Základno, dočasně opouštím Yenarův pozemek. Zůstaňte ve spojení, ale nezasahujte, dokud vás o to nepožádám."

Řidičův hlas zněl váhavě. „Rozumím, pane… Kam jdete?"

„Jdu na procházku s dámou. Držte mi palce."

„Ach." z mužova hlasu místo nejistoty zaznělo pobavení. „Hodně štěstí, pane."

„Díky." Miles ukončil spojení. „Můžeme jít."

Žena se posadila na vratkou lavičku a přitáhla si k sobě šaty jako někdo, kdo se připravuje na dlouhé čekání. Miles vyšel za Ba ze vrat, pokračovali do sousední zahrady, cesta je vedla do mělké zarostlé strže. Ba vytáhla kapesní svítilnu, aby neklopýtali přes kameny a kořeny, zdvořile jí svítila Milesovi před naleštěné holínky, které - jestli půjdou daleko - svůj lesk ztratí… Vyšli ze strže a ocitli se před sídlem, ještě zanedbanějším než Yenarovo.

Tmavá masa, která se vynořila mezi stromy, nemohla být nic jiného než opuštěný dům. Oni však zahnuli vpravo na zarostlou pěšinku. Ba se občas zastavila a odhrnula Milesovi z cesty vlhké větve. Mířili dolů k potoku. Nakonec vyšli na velkou mýtinu s dřevěným pavilonem - nepochybně kdysi

sloužil nějakému urozenému Ghemovi jako místo pro piknik. Rybník byl celý zarostlý trávou, ze které trčelo jen pár osamělých vodních kosatců. Přešli přes něj po klenutém můstku, který byl tak rozvrzaný, že Miles byl pro tuto chvíli rád, že není větší. Z oken pavilonu, porostlých vínem, se linula slabá známá perleťová záře. Miles se dotkl klíče ukrytého v blůze uniformy. Všechno v pořádku. Byl tam.

Ba odhrnula stranou závoj z rostlin a pokynula Milesovi, aby vstoupil. Sama se před můstkem postavila na stráž. Miles opatrně vešel do místnosti.

Hautka Rian Degtiarová - nebo její věrná kopie -seděla nebo stála, nevěděl, jak to správně popsat, pár centimetrů nad podlahou, schovaná v bílé kapce. Nejspíš se sem dostala vznášedlem. Světlo vycházející zevnitř bylo ztlumené. Počkej. Nech ji ať začne jako první Ticho se protahovalo. Miles začal mít obavy, že jejich rozhovor bude stejně nesouvislý jako ten první, pak se ale ozval její udýchaný, silovým štítem zkreslený hlas, který už znal. „Lorde Vorkosigane, podle naší úmluvy jsem se s vámi spojila, abychom se dohodli na bezpečném vrácení mé… věci."

„Velkého klíče," řekl Miles.

„Tedy víte, co to je."

„Trochu jsem od našeho prvního rozhovoru pátral."

Zasténala. „Co ode mě chcete? Peníze? Žádné nemám. Vojenské tajemství? Žádné neznám."

„Nemusíte se mě bát, ani propadat panice. Chci od vás velice málo." Miles si rozepjal blůzu a vytáhl Velký klíč.

„Ach, vy ho máte s sebou! Dejte mi ho!" Perleťová kapka poskočila dopředu.

Miles o kousek ustoupil. „Nepospíchejte tolik. U mě byl v bezpečí - a vrátím vám ho. Ale myslím, že bych výměnou za něj měl něco dostat. Chci přesně vědět, jak se ke mně dostal a proč."

„Do toho nikomu z Barrayaru nic není!"

„Možná ne. Můj instinkt mi ale říká, že se jedná o komplot proti mně a zprostředkovaně i proti mé zemi. Jako důstojník Císařské bezpečnosti Barrayaru se o to musím zajímat. Jsem ochotný vám říct o všem, co jsem viděl a slyšel, totéž ale očekávám od vás. Nejdříve mi vysvětlete, co dělala Ba Lura na přestupní stanici s předmětem, který patří k hlavním odznakům moci zesnulé císařovny."

Z hlasu jí zazněl sarkasmus. „Ukradla ho. A teď mi ho vraťte."

„Je to klíč. A ten nemá příliš velkou cenu bez příslušného zámku. Nepochybně se jedná o velice elegantní a historicky významný artefakt, pokud si ale Ba Lura chtěla přilepšit na stáří, určitě by v Nebeské zahradě mohla ukrást mnohem cennější věci. A stejně tak věci, které by nikdo nepostrádal. Chystala se vás vydírat? Proto jste ji zabila?" Bylo to naprosto absurdní obvinění, mohli si přece navzájem dosvědčit alibi, ale Miles byl zvědavý na její reakci.

Odpověď přišla okamžitě. „Vy nízký červe! Já jsem Luru k smrti nedohnala. Jestli je za to někdo odpovědný, tak jste to vy!"

Panebože, doufám že ne. „Jestli ano, musím to vědět. Vážená dámo, v okruhu deseti kilometrů kolem nás teď není nikdo z cetagandské bezpečnosti, protože jinak byste jim přikázala, aby mi tuhle cetku sebrali a mou mrtvolu pohodili na nejbližší cestě v zahradě. Proč to neuděláte? Proč Ba Lura ukradla klíč - pro svou zábavu? Sbírala snad císařské odznaky moci jako známky?"

„Jste strašný!"

„Tak komu nesla klíč na prodej?"

„Nešlo o prodej!"

„Mám vás. Víte, o koho jde!"

„Nevím přesně, kdo…," zaváhala. „Některá tajemství nemohu prozradit. Patří Nebeské paní."

‚A té vy sloužíte."

„Ano."

„Dokonce i po smrti?"

„Ano," odpověděla hrdě.

„Ba Lura ji ale zradila."

„Ne! Nezradila… Došlo jen k neshodě.”

„K otevřené neshodě?”

„Ano.”

„Mezi zlodějem a vražedkyní?”

„Ne!”

Bylo vidět, že se jí obvinění dotklo. Musela cítit nějaké provinění. Povídejte mi tak o vině. „Víte co, já vám to ulehčím. Začnu sám. Ivan a já jsme přestoupili z kurýrní lodi Barrayaru do přepravního člunu. Přistáli jsme na orbitami stanici v díře určené pro nákladní lodi. Ba Lura, oblečená do uniformy zaměstnance stanice a s nápadnými falešnými vlasy, vrazila k nám, sotva se otevřel vchod, a sáhla, jak jsme si mysleli, po zbrani. Vrhli jsme se na ni a sebrali jí nervový disruptor a tohle.” Miles zdvihl Velký klíč. „Ba nás odstrčila a utekla. Schoval jsem si tu věc do kapsy s tím, že o ní zkusím zjistit něco víc. Když jsem Ba znovu uviděl, ležela na podlaze v pohřební rotundě v kaluži krve. Mírně řečeno mě to šokovalo. Teď je řada na vás. Tvrdíte, že Ba Lura ukradla klíč, za který jste vy byla zodpovědná. Kdy jste zjistila, že zmizel?”

„Zjistila jsem, že není na místě… ten den.”

, Jak dlouho mohl být pryč? Kdy jste ho naposledy kontrolovala?”

„Vzhledem k oficiálnímu smutku za Nebeskou paní se teď neužívá každý den. Viděla jsem ho, když jsem rovnala její regálie… Bylo to dva dny předtím.”

„V zásadě mohly uplynout tři dny, než jste zjistila, že se ztratil. A kdy zmizela Ba?”

„To nedokážu říct přesně. Večer předtím jsem ji ale viděla.”

„To znamená, že nemohla utéct s klíčem dřív než v noci. Jak snadno se Ba dostane z Nebeské zahrady? Je to problém?”

„Není, protože Ba obstarávají všechny naše pochůzky venku.”

„A kdy se Ba Lura vrátila?”

„Tu noc, co jste přiletěli. Ale za mnou nepřišla. Ohlásila, že je nemocná. Mohla jsem ji nechat předvést, ale… Nechtěla jsem ji tak pokořit.”

Protože v tom jedou obě.

„Šla jsem za Ba ráno. Řekla mi, co se stalo. Chtěla odnést Velký klíč… někomu a omylem se dostala do nesprávného přistávacího doku.”

„To znamená, že ten někdo pro ni poslal člun? A že čekal v lodi na oběžné dráze?”

„Nic takového jsem neřekla!”

Tlač na ni dál. Funguje to. Přesto se cítil trochu provinile, že takhle týrá starou rozrušenou dámu, i když to možná bylo pro její vlastní dobro. Nepolevuj. „Ba Lura se tedy omylem ocitla v našem člunu - a jak tahle historka skončila? Řekněte mi to přesně!”

„Ba Luru napadli vojáci z Barrayaru a ukradli jí Velký klíč.”

„Kolik jich bylo?”

„Šest.”

Miles spokojeně rozevřel oči dokořán. „A co se dělo pak?”

„Ba Lura je zapřísahala ve jménu svého života a cti. Oni se jí jen vysmáli a vyhodili ji. Nakonec zmizeli.”

Samé lži. Na druhé straně si Ba jako lidský tvor mohla historku upravit, aby vypadala méně provinile. „Můžete mi zopakovat, co jsme podle ní přesně řekli?”

Hlas jí zhrubl zlostí. „Urazili jste Nebeskou paní.”

„A co bylo potom?”

„Ba se zahanbená vrátila domů.”

„A proč hned na místě nezavolala bezpečnost, aby nás zatkla a klíč nám sebrala?”

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Nemohla to udělat. Přiznala se mi však. A já jsem přišla za vámi. Ponížila jsem se. Prosím, vraťte mi předmět, který je mi svěřený, a tím mou čest.”

„Proč se vám Ba nepřiznala už předešlou noc?”

„To nevím!”

„A zatímco vy jste se snažila dostat předmět zpátky, Ba Lura si podřezala krk.”

„Neunesla svůj zármutek a hanbu.”

„Vážně? Proč nepočkala, jestli se vám ode mne nepodaří klíč vyloudit zpátky? A proč se nezabila v soukromí? Proč ukazovala svou hanbu před zraky všech galaktických hostů? Nezdá se vám to trochu neobvyklé? A co dělala na obřadu předávání darů zemřelé císařovně? Měla tam vůbec být?”

„Ano.”

„A vy také?”

„Ano…”

„Vy její historce věříte?”

„Ano!”

„Vážená, myslím, že jste vedle. Dovolte mi popsat vám, jak jsem to zažil já. Ve člunu nebylo žádných šest vojáků. Jen já, můj bratranec a pilot. Neodehrál se tam žádný rozhovor, nedošlo na žádné prosby či naléhání, na žádné urážky Nebeské paní. Ba Lura jen překvapeně vykřikla a utekla pryč. Ani se moc nebránila. Ve skutečnosti se s námi vůbec neprala. Nezdá se vám divné, že když někdo zápasí zblízka o tak důležitý předmět a ten ztratí, prořízne si kvůli tomu hrdlo až druhý den? Zatímco my jsme si lámali hlavu nad věcí, kterou jsme měli u sebe. Teď už vám musí být jasné, že jeden z nás, já nebo Ba, lžeme. Já vím, kdo to je.”

„Vraťte mi klíč, nepatří vám,” opakovala znovu.

„Já jsem ale přesvědčený, že mě někdo zneužil. Že se někdo snaží Barrayar zatáhnout do vašich vnitrních… neshod. Proč? Co ode mě chtějí?”

Její míčem mohlo naznačovat, že to jsou první logické myšlenky, které k ní za poslední dva dny přes bariéru paniky pronikly. Nebo… se mu to jen zdálo. V každém případě opakovala šeptem: „Nepatří vám!”

Miles si povzdechl. „My dva se zřejmě nemůžeme shodnout. Vrátím vám předmět, který vám byl svěřen. Vzhledem k dané situaci bych si ale rád ověřil - kdyby to bylo nutné, i pod fastpentou - totožnost osoby, které předám Velký klíč zpět. V té kapce se může ukrýt kdokoli. Třeba moje tetička Alys. Nebo člen cetagandské bezpečnosti, nebo… co já vím. Vrátím vám klíč, chci ale znát vaši tvář.” Pootevřel dlaň, aby byl klíč lépe vidět.

„Je to váš poslední požadavek?”

„Ano.”

Nedokázal se ubránit pocitu triumfu. On uvidí hautskou dámu, kdežto Ivan ne. Nepochybně tu starou dračici uvede do rozpaků, že musí odhalit svou tvář cizím očím, to mu ale může být jedno. Za všechny ty vytáčky mu něco dluží. A pokud jde o zjištění, komu předá Velký klíč, myslel to smrtelně vážně. Hautka Rian Degtiarová, služebná Hvězdné školky, určitě nebyla v téhle hře jedinou hráčkou.

„Dobře,” zašeptala. Bílá kapka byla čím dál průzračnější, až zmizela úplně.

„Ach,” vydechl Miles úžasem.

Seděla na vznášedlu ve tvaru křesla, od štíhlého krku až po kotníky ji zahalovalo zářivě bílé roucho z nejméně tuctu vzájemně se překrývajících třpytících vrstev. Černé vlasy lesklé jako eben se jí ve vodopádu snášely na ramena a padaly dál přes klín, až k jejím nohám. Kdyby vstala, táhly by se za ní jako vlečka. Barva jejích velkých očí mohla soupeřit s nejčistší arktickou modří, ve srovnání s nimi připomínaly oči lady Gelle zkalené tůně. A její pleť… Miles měl pocit, že teprve nyní pochopil pravý význam slova pleť; to, co mají na sobě lidé, jsou jen obyčejné skvrnité pytle. Díval se na dokonalou slonovinu… Ruce ho bolely touhou dotknout se jí, jen jednou a zemřít. Její teplé rty byly jako okvětní plátky růží, v nichž pulzuje krev…

Kolik jí bylo let? Dvacet? Čtyřicet? Byla to přece Hautka. Kdo to mohl poznat? Komu by na tom ale záleželo? V historii se muži vrhali na kolena před mnohem méně oslnivějšími idoly z vytepávaného

stříbra a lístkového zlata. I Miles byl na kolenou a vůbec si neuvědomoval, kdy si klekl.

Nyní už chápal, co znamená bezhlavě se zamilovat. Pociťoval stejnou závrať jako při volném pádu, stejnou rozjařenost, stejnou jistotu, že si při srážce s rychle se přibližující realitou roztříští všechny kosti. Posunul se o píď dopředu a složil Velký klíč k jejím dokonale tvarovaným nohám, obutým do bílých pantoflíčků. Pak znovu couvl a jen čekal.

Jsem miláček Štěstěny.

KAPITOLA 6

Předklonila se a půvabnou rukou rychle uchopila veledůležitý předmět, který jí byl svěřen. Položila si klíč do klína a zpod vrstev bílého oděvu vytáhla dlouhý řetízek. Měla na něm zavěšený kroužek, zdobený ptačím motivem a pokrytý blyštivým zlatým filigránem elektronických kontaktů. Vložila kroužek do znaku na svrchní straně klíče. Nic se nedělo.

Zatajila dech. Podívala se dolů na Milese. „Co jste s tím provedl?"

„Já, já… nic. Přísahám na svou smrt! Dokonce jsem ho ani neupustil. Co se vlastně má dít?"

„Klíč se má otevřít."

„Hm… Hm…" Kdyby mu nebyla taková zima, začal by se pekelně potit. Z její vůně a nebesky jasného hlasu se mu točila hlava. „Jsou jen tři možnosti, proč zřejmě není v pořádku. Někdo ho poškodil - já jsem to ale nebyl, to vám přísahám!" Mohl by to být důvod, proč Ba Lura vtrhla na jejich loď? Třeba ho sama rozbila a hledala obětního beránka, na kterého by to svedla. „Nebo ho někdo přeprogramoval. A třetí, nejméně pravděpodobná možnost je, že tohle je pouhá napodobenina originálu."

Rozevřela oči dokořán a pootevřela rty, jako kdyby chtěla něco říct.

„Zřejmě není tak nepravděpodobná, mám pravdu?" odvážil se Miles odhadnout. „Byla by to ta nejkomplikovanější varianta, ale… Teď mě napadá, že možná někdo nepočítal s tím, že vám klíč vrátím. Jako padělek měl možná posloužit k tomu, aby teď už cestoval diplomatickou poštou na Barrayar. Nebo… k něčemu podobnému." Ne, to nedává smysl, a přesto…

Seděla celá strnulá, obličej zkamenělý panikou, v prstech svírala klíč.

„Prosím, řekněte něco. Jestli je to falzifikát, tak je velmi zdařilý. A vy ho můžete předat během ceremonie. Copak na tom sejde, že nefunguje? Koho by napadlo kontrolovat takový muzeální typ?"

„To není žádná zastaralá věc. Klíč používáme každý den."

„Zabezpečuje vám přístup k datům, je to tak? Máte ale časovou rezervu. Devět dní. Pokud myslíte, že jeho obsah je nějak narušený, vymažte ho a naprogramujte znovu ze záložních kopií. A v případě, že držíte v ruce nepoužitelnou atrapu, je tu pořád možnost vyrobit opravdový duplikát a znovu ho naprogramovat." Jen tady neseďte se smrtí ve svých krásných očích. „Tak řekněte něco!"

„Nezbývá mi, než udělat totéž, co Ba Lura," zašeptala. „Měla pravdu, tohle je naprostý konec."

„Ne, proč?! Je to přece jen věc. Komu na ní sejde? Mně ne!"

Zdvihla klíč, její arkticky modré oči se na něj upřely. Ten pohled v něm vzbuzoval nutkání zalézt do stínu jako krab a skrýt svou lidskou ošklivost, ale nakonec se přemohl. „K tomuhle klíči neexistuje žádná záloha," řekla.

Miles málem omdlel, a nezpůsobil to jen její parfém. „Vy nemáte žádnou záložní kopii?" dokázal ze sebe konečně dostat. „Zešíleli jste snad všichni?"

„Je to kvůli… kontrole."

„K čemu ta zatracená věc slouží?"

Chvíli váhala, než pokračovala dál. „Je to datový klíč k hautské genové bance. Všechny vzorky jsou v ní přeházené, je to z důvodu bezpečnosti. Bez klíče se v bance nikdo nevyzná. K obnovení záznamů by někdo musel fyzicky prozkoumat každý jednotlivý vzorek. Jejich celkový počet dosahuje stovky tisíc - po jednom od každého Hauta, který kdy žil. Celé armádě genetiků by trvalo generaci, než by se jim podařilo Velký klíč zrekonstruovat."

„Tohle je skutečná katastrofa," prohlásil Miles jasným hlasem a mrknul. Zaťal zuby. „Teď už mám jistotu, že na mě někdo ušil boudu." Vstal a pohodil hlavou dozadu, jakoby ve snaze setřást tak záplavu její krásy. „Řekněte mi, o co tady skutečně běží. Ptám se vás znovu a důrazně. Co, u všech pekel, dělala Ba Lura s klíčem na vesmírné stanici?"

„Žádnému cizinci nepřísluší, aby -"

„Někdo se postaral o to, abych to považoval za svou věc! Rovnou mě do toho vtáhnul. Myslím, že jsem neměl šanci uniknout, ani kdybych se o to pokoušel. A kromě toho… potřebujete spojence. Trvalo vám den a půl, než jste zařídila naši druhou schůzku. Zbývá vám devět dní. Nemáte dost času,

abyste pátrala sama. Potřebujete k tomu cvičeného muže. Přitom se z nějakého zvláštního důvodu nechcete obrátit na vlastní složky.”

Slabě se pohupovala, ztuhlá hrůzou, ozýval se jen šustot vrchních vrstev jejího oděvu.

„Když podle vás nesmím znát vaše tajemství,” pokračoval Miles rozčileně, „tak mi vysvětlete, jak bych mohl situaci ještě víc zhoršit?”

Její modré oči ho propalovaly jako plamen. Kdyby mu teď řekla, aby si kvůli ní podřezal žíly, zeptal by se jedině, jak široký má být řez.

„Tak si to přála má Nebeská paní,” začala ustrašeně a znovu se zarazila.

Miles se snažil ovládnout. To, co mu zatím prozradila, se buď dalo vydedukovat, nebo šlo o všeobecně známé věci, alespoň v jejím prostředí. Teď se ale dostávala k podstatě věci. A on to poznal podle způsobu, jakým se zarazila.

„Madam.” Volil slova s maximální opatrností. „Pokud Ba Lura nespáchala sebevraždu, někdo ji musel zavraždit.” A my oba máme dobré důvody přiklonit se ke druhému scénáři. „Ba Lura byla vaše služebná, kolegyně… a možná bych se mohl odvážit říct i přítelkyně. Viděl jsem její tělo v rotundě. Tu ošklivou scénu naaranžoval velmi nebezpečný a troufalý člověk. Bylo tam… čišela z toho skutečná zlomyslnost a výsměch.”

Byla to bolest, co viděl v jejích chladných očích? Těžko říct…

, Jsem velmi citlivý na to, aby si ze mě někdo dělal náhodný cíl pro svůj krutý humor. Nevím, jestli mi rozumíte.”

„Snad…,” řekla pomalu.

Tak je to správně. Dívej se pod povrch. Všímej si mě, ignoruj mou ubohou tělesnou schránku. „Jsem jediný člověk na téhle planetě, u něhož si můžete být jistá, že Ba Luru nezabil. Neudělal to ani jeden z nás dvou, to nás spojuje. Proto mám právo se dovědět, kdo si s námi takhle pohrává. A nemůžu to odhalit, dokud nezjistím proč.”

Dál mlčela.

„Vím toho už dost, abych vás mohl zničit,” naléhal na ni Miles, „tak mi řekněte zbytek, abych vás mohl zachránit!”

Její dokonale tvarovaná brada se rozhodně zdvihla. Jakmile na něj znovu soustředila pozornost, cítil se hrozně. „Za tím vším je dlouhotrvající spor.” Ze všech sil se snažil poslouchat, zachovat si jasnou hlavu, soustředit se na slova a zapomenout na okouzlující melodii jejího hlasu. „Mezi Nebeskou paní a císařem. Má paní se už dlouho domnívala, že hautská genová banka je příliš zranitelná tím, že je omezená na Nebeskou zahradu. Z bezpečnostních důvodů chtěla vytvořit kopie banky a decentralizovat je. Císař naopak zastával názor, že z bezpečnostních důvodů musí všechno zůstat pod jeho osobní ochranou. Oba měli na mysli dobro Hautů, ale každý po svém.”

„Rozumím,” zamumlal Miles a co nejjemněji ji pobídl, aby pokračovala. „V pořádku, a dál?”

„Císař jí zabránil plán realizovat. Ale ke konci života… cítila, že věrnost Hautům je důležitější než loajalita vůči synovi. Před dvaceti lety začaly na její příkaz vznikat kopie, samozřejmě tajně.”

„Musel to být impozantní projekt,” řekl Miles.

„Ohromný a zdlouhavý. Její zásluhou se však uskutečnil.”

„Kolik kopií se vytvořilo?”

„Osm. Pro každého satrapu.”

„Jsou ty kopie úplně totožné?”

„Naprosto. Vím to, protože posledních pět let z pověření své paní dohlížím na genetiky.”

„To znamená, že jste vlastně vědkyně. Víte, jak důležitá je… mimořádná opatrnost. A úzkostlivá poctivost.”

„Jak jinak bych mohla sloužit své paní?” pokrčila rameny.

Vsadím se ale, že nevíte nic o záludnostech tajných operací. „K osmi kopiím musí existovat i osm klíčů, je to tak?”

„Není. Má paní odkládala výtvorem duplikátů klíčů až na poslední chvíli. Otázka -“

„Kontroly,” dokončil Miles. „Jak je možné, že jsem si to domyslel?”

V očích měla nesouhlas, že o takové věci žertuje. Miles se okamžitě zarazil. Rian Degtiarové to nepřišlo ani trochu vtipné.

„Nebeská paní věděla, že její čas se naplňuje. Pověřila v této záležitosti mě a Ba Luru vykonavatelkami její vůle. Naším úkolem bylo předat kopie genové banky všem osmi místodržícím - satrapům na jejím pohřbu, kterého se mají všichni zúčastnit. Jenže.,, zemřela nečekaně náhle a nestihla učinit nezbytné kroky k vytvoření duplikátu Velkého klíče. Tento úkol vyžadoval značné technické a šifrovací dovednosti, protože se na vytvoření originálu podílely všechny císařské zdroje. Ba Lura a já jsme dostaly instrukce ohledně bank, ale žádný pokyn, jak vytvořit duplikáty, ani jak a kdy přesně je předat. Nevěděly jsme, co máme dělat.”

„Aha,” poznamenal Miles. Víc se neodvážil říct, aby svým komentářem neohrozil volný tok informací. Jen se zatajeným dechem hltal její slova.

„Ba Lura si myslela, že kdybychom předaly Velký klíč jednomu ze satrapů, ten by s pomocí svých zdrojů mohl udělat jeho duplikát. Považovala jsem to za velmi nebezpečné, protože satrapa mohl podlehnout pokušení zmocnit se klíče a mít ho výhradně pro sebe.”

„Promiňte, prosím, ale nerozumím jedné věci. Vím, že svou genovou banku považujete za velmi důvěrnou záležitost, ale jaké politické důsledky by mělo zřízení nových reprodukčních středisek na osmi planetách spojených s Cetagandou?”

„Nebeská paní byla přesvědčená, že po neúspěchu naší expedice na Barrayar se náš vývoj zastavil. Že jsme se stali statickými, stagnujícími, vyčerpanými. Myslela si, že… kdyby říše prošla mitózou, to znamená dělením jako u buňky, Hautům by to dodalo impuls k novému růstu. Rozdělením genové banky by vzniklo osm nových mocenských center pro expanzi.”

„A tím i osm nových císařských hlavních měst?” zašeptal Miles.

„Ano, bylo by to logické.”

Osm nových center… Občanská válka představovala jen začátek nových možností. Osm nových císařství, z nichž by se každé rozrůstalo na úkor svých sousedů… Noční můra astronomických rozměrů. „Začínám už chápat,” řekl Miles opatrně, „proč císař neprojevil příliš velké nadšení pro nesporně správný argument své matky. Měl k tomu své důvody, nemyslíte?”

„Mým úkolem je sloužit Nebeské paní a hautské genové bance,” odpověděla Rian Degtiarová prostě. „Císařovy představy o krátkodobém politickém uspořádám mě nezajímají.”

„A nemohl by císař tohle genetické manévrování náhodou považovat za projev zrady?”

„Proč?” zeptala se. „Mou povinností bylo podřídit se Nebeské paní.”

„Aha.”

„Satrapové se ovšem zrady dopustili,” prohlásila suše.

„Dopustili?”

„Všech osm jich minulý týden na uvítacím banketu převzalo kopie banky. Tuto část plánu Nebeské paní jsme s Ba Lurou splnily.”

„Předaly jste jim skříňky s poklady, ke kterým nikdo nemá klíč.”

„Já… nevím. Každý satrapa, abyste tomu rozuměl.. . Nebeská paní cítila, že bude lepší, když si každý z nich bude myslet, že existuje jediná kopie, kterou má právě on. Že se o to víc bude snažit uchovat své tajemství.”

„V tom případě vám musím položit následující otázku.” Nejsem si ale jist, že opravdu chci slyšet odpověď. „Víte, kterému satrapovi se Ba Lura pokoušela předat Velký klíč, když jsme se s ní neplánovaně srazili?”

„Ne,” odpověděla.

„Aha,” prohlásil Miles spokojeně. „Teď už chápu, proč se někdo snažil svalit vinu na mě. A proč Ba zemřela.”

S jemně svraštělým slonovinovým čelem ho upřeně pozorovala.

„Ještě vám to není jasné? Ba se s námi střetla až při zpáteční cestě. Vaše Ba se dopustila zrady. Předala klíč jednomu z místodržících a výměnou za něj nedostala skutečnou kopii, protože na dekódování tak rozsáhlých informací nebyl čas, ale pouhou atrapu klíče. A tu podle rozkazu podstrčila nám. I když si myslím, že to provedla jinak, než bylo původně naplánováno." Téměř určitě to nebylo podle původního plánu.

Přistihl se, jak horečnatě přechází sem a tam. Neměl by před ní kulhat, upozorňovat ji tak na svou fyzickou vadu, ale nevydržel klidně stát na místě. „A zatímco všichni budou pronásledovat zlosyny z Barrayaru, satrapa se v tichosti vrátí domů s jediným funkčním klíčem, čímž získá před ostatními obrovský náskok. Nejdříve se ale postará o to, aby Ba byla odměněná za svou dvojnásobnou zradu. Tím se zároveň zbaví jediného svědka. Ano. Tak to bylo.

Nebo alespoň mohlo být, kdyby satrapa nezapomněl na zásadu, že žádný bitevní plán nepřežije první srážku s nepřítelem." Hlavně, když jsem tím nepřítelem já. Díval se jí upřeně do očí, bojoval o její důvěru, snažil se ze všech sil neuhnout pohledem. „Za jak dlouho dokážete Velký klíč zkontrolovat a podpořit nebo vyvrátit mou teorii?"

„Prozkoumám ho okamžitě, ještě dnes v noci. Ať už se s ním ale stalo cokoli, nepoznám, kdo to způsobil, Barrayarane." Z hlasu jí zavanul mrazivý chlad. „Pochybuji, že byste dokázal vytvořit skutečnou kopii, nefunkční atrapu byste ale jistě zvládl. A pokud je tenhle klíč falešný, kde je ten pravý?"

„Zdá se, že právě tohle musím zjistit, abych před vámi očistil své jméno a získal zpět svou čest." Za to, že teď vedl tenhle rozhovor, mohla jeho fascinace intelektuálními hádankami. Napadlo ho, že zvědavost, která se ho vždy zmocní, představuje hlavní hybnou sílu jeho osobnosti. Měl pocit, jako kdyby se ocitl pod lavinou - přesněji řečeno, jako by se sám stal lavinou. „Když se mi to podaří, budete…" Co? Budete mi příznivě nakloněna? Nebo mě budete pořád považovat za odporného barbara? „… budu vás smět znovu vidět?"

„Já… nevím." Připomenul jí tak, že ji nechrání silový štít. Její ruka se posunula k tlačítku na křesle.

Ne, neskrývejte se ještě… „Musíme spolu nějak zůstat ve spojení," řekl honem, dřív, než mu znovu zmizí za tiše bzučící bariérou.

Naklonila hlavu a chvíli přemýšlela. Pak vytáhla ze svého oděvu malý komunikátor. Nebyl nijak zdobený, ale přesto - stejně jako nervový disruptor, který Miles vzal Ba Luře - jeho design odpovídal jedinečnému hautskému stylu, jehož znaky začínal pomalu rozpoznávat. Zašeptala do něj příkaz. Okamžitě se objevila Ba, dosud stojící na stráži u rybníka. Milesovi se zdálo, jako kdyby nepatrně vytřeštila oči, když zjistila, že její paní nezakrývá kapka.

„Dej mi svůj komunikátor a vrať se ven," přikázala jí Hautka.

Drobná Ba přikývla, mlčky jí podala krabičku a tiše se vytratila pryč.

Rian natáhla ruku s přístrojem k Milesovi. „Používám ho ke spojení se služebnými, které obstarávají mé pochůzky mimo Nebeskou zahradu. Tady je."

Toužil se jí dotknout, ale neodvážil se. Místo toho složil dlaně do misky a vztáhl je k ní, jako kdyby nesměle nabízel bohyni květinu. Opatrně mu do nich komunikátor upustila, jako kdyby měl lepru. Nebo byl nepřítel.

„Může nás někdo odposlouchávat?" odvážil se zeptat.

„Prozatím ne."

Jinými slovy, tahle linka byla soukromá jen do té doby, dokud si někdo z cetagandské bezpečnosti nedá tu práci a nenapojí se na ni. Povzdechl si. „Tohle nebude fungovat. Vy mi nemůžete poslat zprávu na velvyslanectví, protože mí nadřízení by mi začali klást otázky, kterým bych se právě teď chtěl vyhnout. A já vám naopak nemohu dát svůj komunikátor, protože jej musím vrátit. Nevěřili by mi, že jsem ho ztratil." Neochotně jí přístroj vrátil. „Musíme se ale nějak spojit." Ano, ach, ano. „Když už riskuju svou pověst a možná i život, abych dokázal, že má dedukce je správná, rád bych ji podpořil

několika fakty.” Jeden se nabízel sám o sobě. Někdo, kdo měl tolik vynalézavosti a odvahy, aby zavraždil jednu z nejstarších sloužících Nebeské zahrady přímo před nosem císaře Cetagandy, by se sotva zalekl nějaké služebně mladé Hautky. Ta představa se mu zdála odporná, hnusná. Diplomatická imunita potomka barrayarského šlechtice byla pak ještě méně účinným štítem. Taková ale byla cena za hru. „Mohla byste se ocitnout ve smrtelném nebezpečí. Možná bude lepší, když se pokusíte získat čas a nikomu neprozradíte, že jste tenhle klíč dostala ode mě. Mám takový zvláštní pocit, že tak nějak nehraju podle scénáře. Rozumíte mi?” Nervózně před ní přecházel sem a tam. „Zkuste vypátrat cokoli, co Ba Lura dělala několik dnů před smrtí, ale neohrožte při tom vlastní bezpečnost. Nepochybně její smrt někdo vyšetřuje.”

„Spojím se s vámi, cizinče, až budu moct.” Její bledá ruka se pomalu dotkla řídícího panelu na opěradle vznášedla. Matná šedivá mlha kolem ní začala houstnout jako pohádkové kouzlo.

Služebná se nevrátila do pavilonu pro Milese, ale aby doprovodila svou paní. Milesovi nezbylo, než aby sám klopýtal tmou zpátky do Yenarova sídla.

Pršelo.

Milese nepřekvapilo, že na lavičce před červeně natřenými vraty už nikdo nečeká. Tiše vešel do zahrady a zastavil se až před osvětleným vchodem do místnosti. Snažil se z černé uniformy smést kapky vody a otřel si obličej. Pak kapesník obětoval na vyčištění holínek a mokrý smotek zahodil do křoví. Vklouzl dovnitř.

Nikdo si jeho příchodu nevšiml. Večírek pokračoval dál, zábava se stala hlučnější, přišlo několik nových hostů. Cetaganďané nepili alkohol, a přesto se někteří přítomní tvářili přesně jako opilci, které Miles potkával doma. Pokud už předtím byla inteligentní konverzace obtížná, teď nemělo cenu se o ni vůbec pokoušet. Miles sám na tom nebyl o nic lépe než ostatní, byl opilý informacemi a hlava se mu točila z intrik. Každý máme takříkajíc vlastní zdroje. Měl v úmyslu najít Ivana a zmizet odsud dřív, než mu hlava exploduje.

„Tady jste, lorde Vorkosigane.” Yenaro se vynořil vedle něho, tvářil se trochu znepokojeně. „Nikde jsem vás neviděl.”

„Byl jsem na dlouhé procházce s dámou,” odpověděl Miles. Ivan nebyl nikde na dohled. „Kde je můj bratranec?”

„Lord Vorpatril si prohlíží dům v doprovodu lady Arvin a lady Benello,” odpověděl Yenaro. Pohledem sklouzl k širokému klenutému průchodu na opačné straně, kterým bylo vidět na točité schodiště v hale. „Odešli před… neuvěřitelnou dobou.” Yenaro se pokusil o světácký úsměv, ale vyšel mu z toho jen zmatený škleb. „Ještě před vámi… Já nevím… Nechcete se něčeho napít?”

„Rád,” odpověděl Miles nepřítomně. Vzal si od Yenara nápoj a bez zaváhání ho vypil. Za přivřenýma očima mu probíhaly možné kombinace, týkající se Ivana a dvou krásných Ghemek. I když jeho smyslům, oslněným hautskou krásou, teď všechny ženy v pokoji připadaly jako obyčejné, bezvýrazné venkovanky. Doufal, že to časem přejde. Děsilo ho pomyšlení i na setkání se zrcadlem. Co Rian ve skutečnosti viděla, když se na něho podívala? Černě oblečeného trpaslíka s opičím obličejem, který sebou škubal a žvanil nesmysly? Přitáhl si židli a zprudka na ni dosedl, točité schodiště měl v zorném poli. Dělej, Ivane!

Yenaro postával vedle něj a nesouvisle probíral teorie vztahu architektury k historii, umění a smyslům, zabředl i do otázky prodeje přírodního esteru na Barrayaru. Miles by ale mohl přísahat, že Yenaro stejně jako on nespustil oči ze schodiště. Miles dopil nápoj jen o zlomek vteřiny dřív, než se Ivan vynořil v horní části schodiště.

Ivan se v příšeří schodiště zastavil a zkontroloval si uniformu, zda ji má dobře zapnutou. Byl sám. Vykročil dolů, jednou rukou se přidržoval točícího se zábradlí, které se jakoby bez opory vznášelo nad schodištním obloukem. Když vcházel do osvětlené místnosti, zamračený výraz na jeho tváři vystřídal křečovitý úsměv. Rozhlížel se. Jakmile objevil Milese, zamířil k němu.

„Lorde Vorpatrile,” oslovil ho Yenaro, „vaše exkurze se protáhla. Viděl jste všechno?”

Ivan na něho v úsměvu vycenil zuby. „Všechno. Dokonce světlo."

Yenaro se nepřestával usmívat, ale v očích se mu zračila zvědavost. „To jsem… rád." Vtom na něho zavolal jeden z hostů a odvedl jeho pozornost jinam.

Ivan se naklonil k Milesovi, přikryl si pusu dlaní a pošeptal mu: „Musíme odtud fofrem zmizet. Myslím, že mě otrávili."

Miles na něj překvapeně pohlédl. „Mám přivolat pilota?"

„Ne, stačí, když pojedeme autem."

-Ale-"

„Krucinál," zasyčel Ivan. „Žádný rozruch. A hlavně dřív, než se tam ten afektovaný panák půjde podívat." Hlavou ukázal na Yenara, který stál před schodištěm a upřeně se díval nahoru.

„Chápu to tak, že nejde o život."

„Navlíkli to mazaně," zavrčel Ivan.

„Nikoho jsi tam ale nahoře nezabil, že ne?"

„Ne. Jenže by nikdo… Řeknu ti to až v autě." „To bude lepší." Miles namáhavě vstal. Museli projít kolem Yenara, který se k nim jako hostitel přidal a doprovodil je k hlavnímu východu, kde se s nimi zdvořile rozloučil. Ivanova odpověď by mohla v žíravosti soutěžit s kyselinou.

Jakmile se nad jejich hlavami zavřela střecha auta, Miles přikázal Ivanovi, aby spustil.

Ivan se opřel o polstrování, nepřestával kypět vztekem. „Ušili na mě boudu."

To tě překvapuje, bratranečku? „Lady Arvin a lady Benello?"

„Ne, ony jen posloužily jako ta bouda. Určitě v tom má prsty Yenaro. Měl jsi pravdu, že ta zatracená fontána byla léčka. Teď už to vím, Milesi. Znovu nás nachytali na krásu."

„Co se ti stalo?"

„Slyšel jsi někdy o místním afrodisiaku?"

„Ano…"

„Ten čubčí syn Yenaro mi musel během večera podstrčit antiafrodisiakum."

„Hm… Víš to určitě? Chci říct, že pro takové situace existují i přirozené příčiny…"

„Ne, byla to léčka. To ony mě svedly! Vylákaly mě nahoru do toho neuvěřitelného pokoje - muselo to být všechno připravené předem. Bože, bylo to jako…" Hlas se mu zlomil. „Bylo to báječné. Ale jen chvíli. Pak jsem zjistil, že se na nic nezmůžu."

„Co jsi udělal?"

„Bylo už pozdě z toho elegantně vycouvat. Tak jsem improvizoval. Nesměl jsem připustit, aby si něčeho všimly."

„Jak jsi to dokázal?"

„Napovídal jsem jim spoustu nesmyslů o našem barbarském folklóru. Tvrdil jsem jim, že každý Vor se pyšní svým sebeovládáním. Že u nás na Barrayaru se nepovažuje za zdvořilé, aby muž takříkajíc předběhl dámu. A to platí třikrát. V opačném případě by to bylo považováno za urážku dámy. A tak jsem hladil, třel, škrábal, recitoval básně, kousal, hryzal a - krucinál, chytají mě až křeče do rukou." Miles si až teď všiml, že ho úplně neposlouchá ani jazyk. „Myslel jsem, že snad nikdy neusnou." Ivan se odmlčel, na tváři se mu místo vzteklé grimasy objevil úsměv. „Když se to konečně povedlo, tak se usmívaly." Najednou mu obličej ztuhl nefalšovanou hrůzou. „O co se chceš vsadit, že tyhle dvě jsou největší místní drbny?"

„Nemám zájem," odpověděl fascinovaný Miles. Nechť trest odpovídá hříchu. Nebo v daném případě by se spíš hodilo říct, že past byla ušitá na míru kořisti. Někdo si prostudoval jeho slabosti. A stejně postupoval i u Ivana. „Můžeme požádat naši Císařskou bezpečnost, aby se postarala o zahlazení stop."

„Jestli o tom jen cekneš, zakroutím ti tvým hubeným krkem! Pokud ho dokážu najít."

„Doktorovi na ambasádě to ale budeš muset říct. Nevyhneš se ani krevním testům -"

„To v žádném případě. Chci okamžitě vědět, jak na tom jsem. Co když se jedná o trvalý účinek?"

„Že by se z tebe stala Ba Vorpatril?” zanotoval Miles, oči mu jen svítily.

„Krucinál. Já jsem si ti taky neposmíval.”

„To je pravda.” Miles si povzdychl. ‚Ať už se jedná o jakoukoli látku, lékař ti nepochybně potvrdí, že ji tvůj organismus rychle odbourá. Jinak by se Yenaro toho nápoje ani nedotkl.”

„Myslíš?”

„Klidně se s tebou vsadím o svůj stříbrný odznak Císařské bezpečnosti, že ji přimíchal právě do něj.”

Ivan se trochu uklidnil „Yenaro to nejdřív zkusil s tebou, pak se mnou,” dodal po chvíli. „Třetí pokus bych už považoval za čáry. Co si na nás ještě může vymyslet? Nemohli bychom ho předběhnout a pomstít se mu jako první?”

Miles dlouho mlčel, než odpověděl. „To záleží na tom, jestli se Yenaro jen tak baví, nebo jestli i on padl do léčky. Kromě toho je podstatné i to, jestli existuje souvislost mezi osobou, která stojí za ním v pozadí, a smrtí Ba Lury.”

„Jaká souvislost? Jak to myslíš?”

„My jsme ta souvislost, Ivane. Dva hoši z Barrayaru, kteří přišli ze zapadákova do velkoměsta a jsou zralí na to, aby je někdo oškubal. Někdo nás využívá. A myslím si, že ten někdo… právě teď šlápl vedle při volbě svých nástrojů.” Nebo obětních hlupáků.

Ivana překvapil jízlivý tón jeho hlasu. „Už ses zbavil té hračky, kterou jsi pořád tahal s sebou?” zeptal se podezíravě.

„Ano i ne.”

„Jdi se bodnout, Milesi. Tobě se vážně nedá věřit. Jak to hergot myslíš? Přece něco buď máš nebo nemáš, je to tak?”

„Tu věc jsem vrátil.”

„Pak není o čem mluvit.”

„Ne tak docela.”

„Milesi…, je nejvyšší čas kápnout božskou.”

„Asi ano,” povzdychl si Miles. Blížili se k oblasti rezidencí velvyslanců. „Až budeš hotový s prohlídkou, musím ti říct pár věcí. Bezpečnostnímu důstojníkovi na noční službě, pokud s ním budeš mluvit, tak se, kromě Yenara, o ničem nezmiňuj. Zatím.”

„Proč?” zeptal se Ivan podezíravým tónem.

„Věci se trochu… zkomplikovaly.”

„Copak podle tebe byly předtím jednoduché?”

„Myslel jsem to tak, že do hry vedle čistě bezpečnostního zájmu vstoupila i diplomacie. A ta vyžaduje maximálně delikátní přístup. Tak delikátní, že se nic nesmí dostat k uším nějakého ustrašeného pomatence, který by to okamžitě běžel vyslepičit nahoru. Vedení se to musí dovědět jedině ode mě… Udělám to sám, ale až v okamžiku, kdy si budu jist, že jsem připraven. Jedno ale vím jistě, tady přestává veškerá legrace a bez podpory se už neobjedu.” Potřebuju pomoc. Bože, pomoz mi.

„To jsme ale věděli už včera.”

„Souhlasím. Neměl jsem ale tušení, že je to tak vážné.”

„Lítáme v tom až po uši?”

Miles zaváhal a pak se kysele usmál. „Nevím, Ivane. Jak jsi na tom s chozením po vodě?”

Miles si v koupelně pomalu svlékl slavnostní černou uniformu, byl nejvyšší čas ji svěřit péči prádelny na velvyslanectví. Podíval se na sebe z boku do zrcadla a pak rázně odvrátil pohled. Zatímco stál pod sprchou, přemýšlel o celém problému. Hautové se na normální lidi nepochybně dívají jako na nižší formy života. Z této perspektivy by Rian nemusela vidět žádný podstatný rozdíl mezi ním a, dejme tomu, Ivanem.

A Ghemové čas od času získají za své zásluhy hautskou manželku. Mezi nimi a jeho vlastním rodem by se dala najít spousta společných rysů, sama Maz to tvrdila.

O jak velkou zásluhu by se muselo jednat? O hodně velkou. A proč vlastně ne… Vždycky chtěl zachránit císařství. Problémem bylo, že Cetaganda nebyla císařstvím podle jeho představ. Tak už to ale na světě chodí, že život člověku strká i falešné karty.

Ty ses úplně zbláznil. Jak můžeš doufat, myslet si…

Kdyby se mu podařilo překazit spiknutí císařovny matky, byl by mu cetagandský císař natolik vděčný, aby… mu nabídl Rianinu ruku? A kdyby prosadil císařovnin plán, byla by mu Rian natolik vděčná, aby… ho milovala? Kdyby dokázal splnit obě věci, byl by to mistrovský kousek.

Zájem Barrayaru se nečekaně shodoval se zájmy císaře Cetagandy. Z tohoto hlediska měl jako pracovník Císařské bezpečnosti za povinnost potopit dívku a zachránit zlosyna.

Bože. Bolí mě hlava.

S tím, jak odeznával vliv krásné Hautky, mohl pomalu znovu rozumně uvažovat. Nebo se mýlil? Ona ho k ničemu nezákonnému nesváděla. I kdyby byla ošklivá jako Baba Jaga, nemohl to teď vzdát. Musel pokračovat. Musel dokázat, že nikdo z Barrayaru Velký klíč neukradl, a jediný možný způsob, jak se to dalo provést, bylo najít opravdového zloděje. Milese zajímalo, jestli je možné dostat kocovinu z nadbytku vášní. Pokud ano, začala se u něho projevovat, přestože byl stále opilý. Vůbec mu to nepřipadalo fér.

Zesnulá císařovna zavedla osm místodržících do pasti velezrady. Ale jen jeden z nich může být vrahem. Jen jeden má pravý Velký klíč.

Kdo je tím lordem X? Sedm možností, že se splete, proti jedné, že uhádne správnou odpověď. To nebyla příliš nadějná vyhlídka.

Něco mě musí napadnout.

KAPITOLA 7

Ivan se pořád ještě nevracel z ošetřovny. Miles si natáhl černou pracovní uniformu a bos zamířil ke komunikačnímu terminálu. Zapnul ho, aby si vyhledal informace o osmi místodržících z řad hautské šlechty.

Všichni byli vybráni z okruhu nejbližších císařových příbuzných, ať už šlo o nevlastní bratry, strýce, prastrýce v mužské i ženské linii. Dva současní satrapové patřili ke klanu Degtiarů. Každý zastával svůj úřad jen pět let - pak došlo k jejich výměně. Někteří se vrátili do hlavního města na Eta Cetě a byli posláni do důchodu, jiní se stali vládci na další planetě. Dva starší, zkušení místodržící tímhle způsobem sjezdili celé císařství. Důvod pětiletého omezení funkce byl samozřejmý: nikdo si nestihl vybudovat soukromou základnu moci, kterou by mohl zneužít. To znělo naprosto rozumně.

Který ze satrapů se tedy nechal císařovnou a Ba Lurou svést k přílišnému sebevědomí? A jakým způsobem je všechny kontaktovala? Pokud pracovala na svém plánu dvacet let, měla spoustu času… Jak ale mohla informovat toho správného satrapu, když nevěděla, jak dlouho ještě bude naživu? Všichni tedy museli být do spiknutí zapojeni relativně nedávno.

Miles přimhouřil oči a upřeně se díval na seznam osmi podezřelých. Musím ho nějak zkrátit. Musí existovat způsob, jak ho proškrtat. Za předpokladu, že lord X zabil Ba Luru sám, by mohl vyloučit ty nejslabší s křehkým zdravím… Taková úvaha je ale předčasná. Každý z místodržících může mít natolik věrné a schopné gardisty, aby jim mohl podobný úkol svěřit, zatímco on sám se zúčastní ceremonie předávání darů zemřelé, takže mu tucty svědků dosvědčí alibi.

Miles vážně zatoužil patřit k cetagandské policii, k těm, kteří měli na starost vyšetřování údajné sebevraždy Ba Lury. Bylo vyloučené, aby se nějakým nenápadným způsobem dostal k informacím. A nebyl si jist, zda je Rian tou správnou osobou pro získání podobných informací. Nemluvě o nutnosti udržet ji mimo pozornost cetagandské bezpečnosti. Miles si bezmocně povzdychl.

Kromě toho, jeho úkolem nebylo vyřešit vraždu Ba Lury. Jeho cílem bylo najít Velký klíč. Obecně věděl, kde ho má hledat. Na oběžné dráze, na palubě vlajkové lodi jednoho ze satrapů. Jak ale zjistit, který z nich to je?

Jeho horečnaté přemýšlení přerušilo zaklepám. Spěšně vypnul přístroj. „Dál," zavolal.

Dovnitř vešel Ivan, vypadalo to, že ho postihla porucha trávení.

„Jak to šlo?" zeptal se Miles a ukázal na křeslo. Ivan si přitáhl těžké, pohodlné křeslo ke stolu a zamračeně si sedl na opěradlo. Byl pořád oblečený do vycházkové zelené uniformy.

„Měl jsi pravdu. Látka mi byla podaná orálně a organismus ji rychle odbourává. Ale zas ne tak rychle, aby mi nestačili odebrat vzorek." Ivan si třel paži. „Podle doktorů by se ráno už nedala zjistit."

„Takže žádné trvalé následky."

„Kromě škody na mé pověsti. Možná tě bude zajímat, že se už vrátil tvůj plukovník Vorreedi. A bral mě naprosto vážně. Dlouho jsme spolu mluvili o lordu Yenarovi. Mimochodem, vůbec si nemyslí, že jsem vyplašený paranoik." Ivan nechal ve vzduchu viset jasnou narážku Nebylo by lepší, kdybys ho navštívil? Miles se tvářil, že to nezaregistroval.

„Dobrá. A nezmínil ses mu o -?"

„Ještě ne. Jestli ale teď z tebe nevypadne kloudné vysvětlení, vrátím se k němu a hezky si spolu popovídáme."

„Fajn." Miles si povzdychl a konečně se odhodlal. Co nejstručněji, jak to jen bylo možné, Ivanovi převyprávěl obsah rozhovoru s Rian. Nezmínil se pouze o její neuvěřitelné kráse, kterou ho tak omráčila. Tohle se speciálně Ivana netýkalo.

„… z toho podle mě vyplývá," uzavřel Miles svou řeč, „že jediný způsob, jak můžeme s jistotou dokázat, že Barrayar s tím nemá nic společného, je zjistit, který z místodržících vlastní Velký klíč." Hlavou ukázal směrem k oběžné dráze.

Ivan měl vytřeštěné oči a pusu zkroucenou hrůzou. „A to máme udělat my? Milesi, jsme tu teprve dva a půl dne, jak jsme se dostali k tomu, že se máme starat o Cetagandskou říši? Od čeho mají vlastní zpravodajskou službu?"

„A ty si myslíš, že nás zbaví obvinění?" Miles pokrčil rameny a dál tlačil na váhajícího Ivana. „Zbývá nám jen devět dní. Napadly mě tři způsoby, které by nás mohly dovést k té pravé osobě. Yenaro představuje jeden z nich. Kdybych pošeptal Vorreedimu do ucha pár věcí, možná bychom rozhýbali mašinérii naší Císařské bezpečnosti, aby prověřili Yenarovy styky, aniž bychom se museli zmínit o Velkém klíči. Dalším vodítkem je vražda Ba Lury, i když mě zatím nenapadlo, jak za tuhle nitku zatáhnout. Třetí možností je podívat se na věc z astropolitického hlediska. Hned ti to předvedu." Na holodispleji komunikačního terminálu se objevila trojrozměrná mapa Cetagandské říše i s červími dírami a jejími bezprostředními sousedy.

„Ba Lura mohla napodobeninu klíče podstrčit komukoli ze zahraničních hostů. Místo toho si ale vybrala nás. Přesněji řečeno jí to nařídil její pán, jeden ze satrapů. Proč?"

„Možná jsme byli jediní, kdo se tam objevil ve vhodnou dobu," navrhl Ivan.

„Hm. Pokusím se snížit počet náhodných faktorů. V případě, že osoba, stojící za Yenarem, je totožná s tou, kterou hledáme my, pak musí platit, že si nás vybrali předem jako oběti falešného obvinění. Podívej se na tohle." Miles ukázal rukou na mapu. „Představme si situaci, že se říše rozpadne a že se její jednotlivé části pokusí o expanzi. Komu by se mohla hodit rozmíška s Barrayarem?"

Ivan překvapeně zdvihl obočí a naklonil se dopředu, upřeně pozoroval svítící shluk koulí a čar.

„Ró Ceta by se díky své pozici mohla zajímat o Komarr, ovšem my ovládáme dvě třetiny červích děr mezi námi a Komarrem. Mí Ceta od nás zrovna dostala za vyučenou, když se pokusila expandovat za hranice Vervainu do středu Hegen Hubu. Tyhle dvě planety mají patrný motiv. Zatímco tyhle dvě," Ivan na ně ukázal prstem, „včetně samotné Eta Cety leží uvnitř. Nenapadá mě nic, co by tím mohly získat."

„Je tady ještě opačná strana," Miles mávl rukou k displeji. „Sigma Ceta hraničí se skupinami Vegy. Zatímco Ksí Ceta to má nejblíž k Marilaku. Pokud by uvažovali o odtržení, mohlo by se jim hodit, aby byla císařská armáda Cetagandy hodně daleko odtud -třeba v tažení proti Barrayaru."

„Tím jsou ve hře místo osmi jen čtyři. Pro začátek to jde," připustil Ivan.

Oba dospěli ke stejnému závěru. Ostatně, oba prošli stejným strategickým výcvikem. Přesto to Milese povzbudilo. Ivanův závěr totiž dokazoval, že se nejednalo jen o výplod jeho přehnané představivosti.

„Zatím se pohybujeme v rámci spekulací," řekl Miles. „Doufám ale, že se mi podaří narazit na další směry pátrám, abych mohl v seznamu dál škrtat a aby… na něm nakonec zůstala jediná položka."

„A co pak?" vyptával se Ivan neústupně s podezíravě staženým obočím. „Co jsi pro nás vymyslel?"

„Na to teď nedokážu odpovědět. Určitě se ale shodneme v tom, že bude lepší tenhle průšvih nenápadně sprovodit ze světa a nedělat kolem něho humbuk."

„To jistě." Ivan se kousal do spodního rtu a upřeně se díval na mapu propojení červích děr. „Kdy to tedy ohlásíme?"

‚Ještě ne… Musíme si ale začít vést soukromé záznamy." Aby kdokoli, kdo to po nich převezme - Miles pouze pevně doufal, že to nebude po jejich smrti, jak mu blesklo hlavou - se mohl vůbec pokusit záhadu rozluštit.

„Tak s tím jsem začal už první den," oznámil mu Ivan zachmuřeně. „Poznámky mám zamčené v kufru."

„V pořádku." Miles opatrně volil slova. „Když jsi mluvil s plukovníkem Vorreedim, zmínil ses o tom, že by za Yenarem mohl stát někdo vysoce postavený?"

„Přímo ne."

„Buď tak laskav a ještě jednou si s ním promluv. Snaž se jeho pozornost nasměrovat na satrapy."

„Proč za ním nejdeš sám?"

„Protože ještě nejsem na rozhovor s ním připraven. Rozhodně ne dneska večer. Pořád si věci rovnám v hlavě. A kromě toho, technicky vzato by to byl můj nadřízený, kdybych byl zrovna ve službě. Proto bych rád omezil své… Hm"

„Chceš říct bohapusté lži?" zeptal se Ivan sladce.

Miles se zašklebil, ale nijak to nepopřel. „Ber to tak, že mi mé sociální postavení umožňuje proniknout tam, kam by se žádný důstojník Císařské bezpečnosti nedostal. Tuhle šanci nechci promarnit. Na druhé straně mě to svým způsobem omezuje, protože se nemohu pustit do rutinního pátrání a zjišťování podstatných detailů, byl bych moc nápadný. Musím využít své přednosti, zatímco ostatní se pokusí zneužít mé slabosti."

Ivan si povzdychl. „Dobrá. Promluvím s ním, ale jen jednou." Unaveně zamručel a zdvihl se z křesla, zamířil ke dveřím. Podíval se přes rameno na Milese. „Tvoje hraní na pavouka, který sedí uprostřed sítě a tahá za nitky, bratranečku, má jednu slabinu. Dříve nebo později se všechny zainteresované strany otočí a nitky je dovedou až k tobě. To je ti snad jasné? A co uděláš pak, ty chytrá hlavo?" Ironicky se mu uklonil.

Miles se nahrbil na židli, zasténal a znovu na terminálu vyhledal svůj seznam.

Příštího dne ráno velvyslance Vorobjeva během rutinní snídaně se dvěma mladými zástupci Barrayaru odvolali. Když se vrátil, Miles s Ivanem už byli po snídani.

Ale velvyslanec se už neposadil ke stolu. Místo toho se zmateně podíval na Milese. „Lorde Vorkosigane, máte nezvyklou návštěvu."

Milesovi poskočilo srdce. Rian, tady? To je vyloučené… Mimoděk si rychle zkontroloval uniformu. Všechno je v pořádku, insignie jsou vyrovnané, poklopec zapnutý - „Kdo je to, pane?"

„Plukovník Dag Benin z Cetagandské bezpečnosti. Patří ke středně postaveným důstojníkům, kteří se starají o vnitřní záležitosti Nebeské zahrady. Projevil přání soukromě si s vámi promluvit."

Miles se snažil ovládnout. Co se mohlo stát za průšvih? Možná ještě žádný, zatím. Uklidni se. „Uvedl, o čem chce se mnou mluvit?"

„Zdá se, že je pověřený vyšetřováním sebevraždy té nešťastné služebné. A vaše chyba v orientaci, jak bychom to mohli nazvat, u něho vzbudila zájem o vaši osobu. Říkal jsem si hned, že ještě budete litovat svého vybočení z řady."

„A… očekává se ode mě, že jeho přání neodmítnu?"

„Domníváme se, že by to z hlediska zdvořilosti nebylo vhodné. Uvedli jsme plukovníka do jednoho z menších salonů v přízemí. Je samozřejmě sledovaný. V místnosti bude i náš strážný. Nicméně nepředpokládám, že by měl plukovník Benin vražedné úmysly, spíše vám bude chtít připomenout, kde je vaše místo."

My jsme rozhodli. To znamená, že plukovník Vorreedi, se kterým se Miles stále ještě neseznámil, spolu s Vorobjevem uslyší každé jeho slovo. Krucinál. „Dobrá, pane." Miles vstal a následoval velvyslance. Ivan ho pozoroval s výrazem člověka, který očekává, že vzápětí dopadne na hříšníky trestající ruka kosmické spravedlnosti.

Salonek byl útulně zařízený pokoj, který sloužil k důvěrným rozhovorům mezi dvěma, třemi osobami, zatímco čtvrtým, neviditelným účastníkem byl pracovník bezpečnostní služby velvyslanectví. Plukovníkovi zřejmě nevadilo, že se jejich rozhovor bude nahrávat. Strážný, stojící přede dveřmi, vklouzl dovnitř hned za Milesem s velvyslancem a tiše a nenápadně zaujal své místo. I na Barrayarana byl nezvykle vysoký a statný a ve tváři jako by neměl žádný výraz. Miles si všiml, že má hodnost staršího seržanta z výsadkové jednotky, a pochopil, že jeho prázdný výraz je pouhou maskou.

Jakmile vstoupili, plukovník Benin zdvořile vstal. Byl jen střední postavy, což znamenalo, že jeho bezprostřední ghemští předkové neměli příliš mnoho hautských genů - to Hautové si libovali ve výšce. Za svou současnou funkci vděčil spíš vlastním zásluhám než společenskému postavení. Pro Milese to mohlo znamenat nevýhodu. Benin vypadal ve své tmavočervené uniformě příslušníka bezpečnostní služby Nebeské zahrady neobyčejně úpravně. Obličej měl celý pomalovaný vzorem, který na znamení věrnosti nevycházel z vlastních rodových barev, ale z císařových: na bílém pozadí se složitě proplétaly černé čáry, doplněné červenou. Miles měl pocit, že se dívá na krvácející zebru. Bez ohledu na vlastní pocity musel připustit, že takový obraz mohl asociovat hlubokou úctu a bezvýhradnou spolupráci osmi

planet. Barrayar k nim ovšem nepatřil.

Miles se snažil odhadnout tvář ukrytou pod nánosem barvy. Benin nebyl ani nezkušený mladíček, ani mazaný stařec. Mohlo mu být sotva něco přes čtyřicet, což při jeho postavení nebylo obvyklé, ale ne zcela vyloučené. Díky barevné masce jeho tvář jako by zahalovala vážnost, ale když ho Vorobjev představoval Milesovi, zdvořile se usmál. Nicméně se dokázal usmát i úlevně, ve chvíli, kdy je Vorobjev zanechal o samotě.

„Dobré ráno, lorde Vorkosigane," začal Benin. Jeho společenskou zběhlost prozradil i fakt, že věnoval Milesovu zevnějšku jen jeden rychlý, zběžný pohled. „Informoval vás velvyslanec o důvodu mé návštěvy?"

„Ano, plukovníku Benine. Vím, že jste byl pověřen vyšetřováním smrti té ubohé osoby - pokud ji tak lze označit - jejíž tělo leželo předevčírem na podlaze rotundy. Byl to otřesný pohled." Nejlepší obranou je vždycky útok. „Už se potvrdilo, že to byla sebevražda?"

Benin přimhouřil oči. „Nepochybně." Díky podivnému tónu jeho hlasu však jeho tvrzení vyznělo falešně.

„Podle množství krve je zřejmé, že Ba zemřela přímo na místě. Varianta, že by k samotnému aktu došlo někde jinde a její tělo pak bylo převezeno, není příliš pravděpodobná. Napadlo mě ale, že pokud by pitva prokázala, že Ba byla v okamžiku smrti v bezvědomí, byla by sebevražda vyloučená. Vím, že se nejedná o jednoduchou záležitost, protože smrtelný šok obvykle překryje šok z omráčení. Nicméně, jeho stopy se dají najít, pokud je opravdu hledáte. Byl proveden podobný test? Víte o tom?"

„Ne."

Miles si nebyl jist, jestli se zamítavá odpověď týká jeho první nebo druhé otázky. Ne, Benin to musel vědět. „Proč ne? Na vašem místě bych o podobné zkoušce uvažoval ze všeho nejdřív. Nemůžete ji ještě nechat provést? I když odklad dvou dnů není zrovna ideální."

„Pitva nepřichází v úvahu. Ba už byla zpopelněna," prohlásil Benin rozhodně.

„Cože? Tak brzy? Dříve, než byl případ uzavřen? Kdo to nařídil? Jistě ne vy."

„To, lorde Vorkosigane, není vaše starost. Kromě toho, kvůli tomu jsem za vámi nepřišel," prohlásil Benin odměřeně a pak se zarazil. „Proč se tolik zajímáte o služebnou Nebeské paní?"

„Považuji to za nejzajímavější věc, s jakou jsem se po příletu na Eta Cetu setkal. Mé profesní zaměření se jednoduše nezapře. Doma jsem se zabýval civilními případy bezpečnosti. Vraždu jsem vyšetřoval jen jednu, musím se ale přiznat, že úspěšně." Jaké asi má tenhle cetagandský důstojník zkušenosti s podobnými věcmi? Nebeská zahrada představovala místo s přesně vymezenými kompetencemi. „Dochází k podobným sebevraždám často?"

„Ne." Benin se na Milese podíval se zvýšeným zájmem.

Plukovník rozhodně nebyl hloupý, chyběla mu však bezprostřední zkušenost, přinejmenším od okamžiku jeho povýšení na tohle místo. Na druhé straně byl zatraceně bystrý. „Zdá se mi poněkud předčasné nechat zpopelnit oběť, dokud není případ uzavřen. Vždycky se vynoří dodatečné otázky."

„Ujišťuji vás, lorde Vorkosigane, že Ba Luru nikdo nepřinesl do pohřební rotundy, ať už mrtvou nebo v bezvědomí. Něčeho takového by si čestná stráž musela všimnout." Má si tenhle lehce falešný tón jeho hlasu vykládat tak, že se čestná stráž vybírala podle krásy, a ne podle inteligence?

„Mimochodem, vytvořil jsem si vlastní teorii," hlaholil Miles nadšeně. „A vy jste ten pravý, kdo ji může potvrdit nebo vyvrátit. Dosvědčil někdo, že viděl Ba vstoupit do rotundy?"

„Přímo ne."

„Hm? Místo, kde leželo mrtvé tělo - bez ohledu na dosah kamer - muselo ale nějakou dobu zůstat bez kontroly. Jinak by nebylo možné, aby se tělo našlo až po patnácti, dvaceti minutách, nemám pravdu?"

Benin mu věnoval další zamyšlený pohled. „Ano, lorde Vorkosigane. Normálně kamery stačí na celou rotundu, ale výška a šířka katafalku způsobily, že dvě z nich byly takříkajíc nefunkční."

„To je ono! Jak Ba mohla přesně vědět - ne, otázka musí být položena jinak. Kdo všechno věděl o

„slepém” místě v nohách katafalku se zesnulou císařovnou? Vaši lidé - a kdo ještě? Jak vysoko stojí ti, kteří vám vydali příkazy, plukovníku Benine? Nejste náhodou vystavený tlaku, abyste co nejrychleji uzavřel případ jako sebevraždu?”

Benin se pokusil vyhnout přímé odpovědi. „Rychlé uzavření tohoto vulgárního přerušení slavnostní události je nanejvýš žádoucí. Přeju si to stejně vřele jako kdokoli jiný. To mě ale přivádí k otázce, kterou jsem vám, lorde Vorkosigane, zamýšlel položit. Pokud s tím ovšem budete souhlasit!”

„Jistě,” odpověděl Miles. V okamžiku, kdy se Benin chystal otevřít ústa, pak dodal: „Už jen z toho důvodu, že se neohlížíte na svůj volný čas. Vaše oddanost si zasluhuje obdiv.”

„O tom není třeba se zmiňovat.” Benin se podruhé nadechl. „Lorde Vorkosigane, máme záznam, že jste opustil přijímací halu a hovořil v soukromí s jednou hautskou dámou.”

„Ano, poslala svou služebnou Ba, aby mi tlumočila její pozvání. Bylo by nezdvořilé odmítnout. Kromě toho… jsem byl zvědavý.”

„Tomu věřím,” zamumlal Benin. „O čem jste hovořili s Hautkou Rian Degtiarovou?”

„Proč se ptáte? Jistě máte všechno na záznamu.” Ve skutečnosti je určitě nesledovali, protože v tom případě by se jejich rozhovor odehrál už přede dvěma dny, dřív, než Miles opustil brány Nebeské zahrady, a nebyl by tak zdvořilý. Na druhé straně, Benin musel mít videozáznam, na kterém bylo vidět, jak Miles opouští budovu, v níž se konala recepce, a znovu se do ní vrací; stejně jako výpověď malé Ba, která ho doprovázela.

„Bez ohledu na to,” prohlásil Benin neutrálně.

„Dobře. Musím přiznat, že jsem byl z rozhovoru velmi zmatený. Nepochybně víte, že se zabývá genetikou.”

„Ano.”

„Jsem přesvědčený, že její zájem o mě - promiňte, osobně mě to uvádí do velkých rozpaků. Tedy, jsem přesvědčený, že její zájem o mě byl čistě odborný. Obecně o mně koluje tvrzení, že jsem mutant. Moje fyzické vady jsou ale čistě teratogenního původu. Ještě jako nenarozené dítě jsem byl vystaven působení jedu. Nemají tedy nic společného s genetickým poškozením. Považuji to za velmi důležité.” Miles si letmo vzpomněl na odposlech Císařské bezpečnosti. „Domnívám se, že se Hautky kvůli výzkumu zajímají o neobvyklé genetické varianty. Hautka Rian Degtiarová byla velmi zklamaná, když zjistila, že jsem z genetického hlediska naprosto nezajímavý. Alespoň já jsem měl ten dojem. Nemluvila o tom příliš otevřeně. Musím se přiznat, že hautské motivace mi nejsou zcela srozumitelné.” Miles se radostně usmál. Hotovo. Právě stvořil ten nejvágnější blábol, jaký si pod okamžitým tlakem dokázal vymyslet, ale který zněl dostatečně přesvědčivě a zároveň se nedal ověřit. Navíc mu poskytoval dostatek prostoru pro případ, že by se plukovníkovi podařilo něco vypáčit z Rian.

„Co mě ale vážně zaujalo,” pokračoval Miles, „byla silová kapka té dámy. Vůbec se nedotýkala země. Nejspíš musela uvnitř sedět na nějakém vznášedle.”

„Ano, to není nic neobvyklého.”

„Z toho důvodu jsem se vás ptal, zda někdo viděl Ba Luru vstoupit do rotundy. Je možné, aby někdo jiný použil hautskou kapku? Nebo je nastavená jen na jednu konkrétní uživatelku? A pokud jde o samotné silové kapky, existuje nějaký způsob, jak je od sebe vzájemně odlišit, nebo jsou naprosto anonymní, jak se zdá na první pohled?”

„Silovou kapku může využít pouze její majitelka, protože je vybavená jejím jedinečným elektronickým znakem.”

„Každá bezpečnostní bariéra vytvořená člověkem se jím dá i překonat. Je to jen otázka přístupu ke vhodným zdrojům.”

„Tento fakt vedu v patrnosti, lorde Vorkosigane.”

„Hm. Vidím, že chápete, kam mířím. Dejme tomu, že Ba Luru omráčili úplně někde jinde, což už se ale díky její uspěchané kremaci bohužel nedá dokázat, a pak ji převezli v silové kapce na místo, které kamera nezabírá. A tam jí někdo prořízne hrdlo, aniž by Ba kladla nějaký odpor. Kapka pak

odpluje pryč. Všechno to nemohlo trvat víc než patnáct vteřin. Vrah nemusel mít ani velkou fyzickou sílu. Nemám však o kapkách dostatek informací, abych mohl posoudit, zda je to proveditelné po technické stránce. Netuším ani, zda se nějaká kapka na chvíli objevila v rotundě, nebo jaký tam byl provoz během časového úseku, o kterém mluvíme. Příliš velký ale určitě nebyl. Objevila se v rotundě nějaká hautská dáma, chráněná kapkou?"

Benin se opřel zády o opěradlo, našpulil rty a prohlížel si Milese s nepředstíraným zájmem. „Jste velmi bystrý, lorde Vorkosigane. V kritické době prošlo síní pět služebných, čtyři gardisté a šest hautských dam.

První tam byly služebně, měly za úkol zkontrolovat květinovou výzdobu a dohlédnout na čistotu. Dámy se do rotundy dostavily proto, aby tam meditovaly a vzdaly úctu Nebeské paní. Všechny jsem je vyslechl. Žádná z nich si Ba Lury nevšimla."

„Pak… někdo lže."

Benin si se zájmem prohlížel ruce. „To se nedá říct tak jednoduše."

Miles se na chvíli odmlčel. „Přiznám se, že není nic horšího než interní pátrání. Dovedu si představit, jak musíte doložit každé své nadechnutí."

Benin se téměř usmál. „To je můj problém, nemyslíte?"

Milesovi se ten chlapík začínal líbit. „Vezmeme-li do úvahy místo činu, očekával bych, že vyšetřováním tak citlivé záležitosti bude pověřený někdo výše postavený než vy. Souhlasíte se mnou?"

„I to je… můj problém."

„Někdo se vždycky musí obětovat."

Benin stáhl obličej do grimasy. Ano. Všechno, co Miles doposud řekl, si myslel i Benin jen se to neodvážil říct nahlas. Miles se rozhodl pokračovat přátelským tónem.

„Odhaduju, plukovníku Benine, že tahle vražda bude pěkně zapeklitý oříšek," poznamenal Miles. Oba už přestali předstírat, že by se jednalo o sebevraždu. „Pokud vrah skutečně použil metodu, o které jsem se zmínil, mohl byste o něm leccos vydedukovat. Musí jít o vysoce postavenou osobu s přístupem k interním informacím bezpečnosti, která - promiňte mi ten obrat - má i na místní zvyklosti opravdu zvláštní smysl pro humor. Urážka císařovny téměř hraničí se zradou."

„Za problém nepovažuju metodu," řekl Benin tónem jako by si chtěl postěžovat, „ale motiv činu. Tahle stará neškodná Ba sloužila v Nebeské zahradě celé roky. Pochybuji, že by šlo o pomstu."

„Hm, možná. A co kdybychom vycházeli z předpokladu, že vrahem je někdo zvenčí? A k tomu přidali fakt, že Ba díky své pozici celé roky do sebe sála jako houba tajemství nejvýše postavených osob. Mohlo ji to svést k pokusu někoho vydírat. Osobně se domnívám, že by bylo velmi užitečné ověřit si, kde se Ba pohybovala několik dní před smrtí. Jestli například neopustila Nebeskou zahradu."

„To… právě šetříme."

„Na vašem místě bych se držel téhle stopy. Ba se mohla spojit se svým vrahem. Na palubě jeho lodi, na oběžné dráze. Načasování vraždy je opravdu velmi zvláštní. Podle mého názoru to nasvědčuje tomu, že byla provedená ve spěchu. Kdyby měl vrah dostatek času na přípravu, jistě by vymyslel lepší, nenápadnější způsob. Možná byl nucený rozhodnout se přímo na místě, a neměl k tomu víc než pouhou hodinu, díky čemuž byly některé jeho závěry, upřímně řečeno, špatné."

„Bohužel ale ne dostatečně špatné," povzdechl si Benin. „Musím přiznat, lorde Vorkosigane, že jste mě velmi zaujal."

Miles jen doufal, že to příliš nepřežene. „Tyhle věci jsou mojí vášní. Jste zde první profesionál, se kterým jsem měl možnost si promluvit." Šťastně se na Benina usmál. „Pokud byste měl další otázky, neváhejte a určitě mě znovu vyhledejte."

„Asi byste nebyl ochotný odpovídat pod vlivem fastpenty?" zeptal se Benin s nepatrnou nadějí v hlase.

„Ach…," Miles rychle uvažoval, „se svolením velvyslance Vorobjeva možná." To ovšem bylo vyloučené. Benin se pousmál. Dal tak najevo, že mu tohle odmítnutí, které mělo vypadat jako souhlas,

neušlo.

„V každém případě bych, lorde Vorkosigane, uvítal, kdybychom se opět setkali."

„Kdykoli. Zůstanu tady ještě devět dní."

Benin probodl Milese tajemným pohledem. „Děkuji vám, lorde Vorkosigane."

Miles měl milión dalších otázek, na které se ho chtěl zeptat, ale napoprvé mu to nepřipadalo vhodné. Chtěl vzbudit dojem, že se o případ zajímá čistě z profesionálního hlediska, že nejde o žádnou šílenou posedlost. Považovat Benina za spojence bylo lákavé, ale nebezpečné. Dal by se rozhodně přirovnat k oknu do Nebeské zahrady. Jenže to okno mělo oči a dívalo se zpátky na člověka. Musel ale existovat způsob, jak Benina nenápadně přimět k tomu, aby se plácl do čela a vykřikl: Proč už mě dávno nenapadlo podívat se blíž na ty místodržící! Určitě pátral správným směrem, ale díval se při tom přes rameno. A to byla pro danou práci ta nejméně pohodlná pozice.

Jak dalece mohou místodržící jako blízcí příbuzní císaře ovlivňovat bezpečnostní službu Nebeské zahrady? Určitě ne moc - nepochybně byli považováni za potenciální hrozbu. Někdo z nich si ale mohl vybudovat příhodné kontakty. Někdo mohl být naprosto loajální, dokud se neobjevilo tohle nové pokušení. Při tak nebezpečném obvinění by si Benin musel být jistý hned napoprvé. Druhou šanci by už nedostal.

Komu záleží na vrahovi staré Ba? Do jaké míry se Benin zajímá o abstraktní spravedlnost? Platí, že když nemůže získat náskok žádným jiným způsobem, použije přístup spasitele? Dá se uvažovat o téměř estetickém zanícení pro Umění pátrám? Jak mnoho byl Benin ochotný riskovat? A kolik mohl ztratit? Měl rodinu, nebo patřil k těm zaníceným, osamělým bojovníkům, zcela oddaným svému poslání? Jako plus Miles připsal plukovníkovi Beninovi to, že se ke konci jejich rozhovoru díval na Milesovu tvář, protože ho zajímalo, co Miles říká, a ne proto, že by se vyhýbal pohledu na jeho tělo.

Miles vstal zároveň s Beninem a po chvíli váhám se zeptal: „Plukovníku…, smím vám dát jednu soukromou radu?"

Benin zvědavě přikývl.

„Myslím, že máte dobrý důvod se domnívat, že někde vpředu narazíte na problém. Zatím ale ještě nevíte, kde k tomu dojde. Na vašem místě bych se obrátil na nejvyšší místa. Jděte přímo za císařem. Jedině tak si budete moct být jistý, že se vám podaří vraha dopadnout."

Opravdu se mu to jen zdálo, že Beninova tvář pod nánosem barev zbledla? Bylo to těžké poznat. „Tak vysoko se nemohu odvážit, lorde Vorkosigane. Vždyť se se svým Nebeským pánem sotva znám."

„Tady se nejedná o přátelství, ale o problém, který se týká právě jeho. Pokud chcete být svému císaři opravdu užitečný, nemáte jinou možnost. Vládci jsou také jen lidé." O císaři Gregorovi to platilo stoprocentně. Vládce Cetagandy byl Haut, i když v jádru také jen člověk, jak Miles doufal. „Ba Lura pro něho jistě nepředstavovala pouhý kus nábytku, strávila v jeho službách přes padesát let. Nezmiňujte se o žádném obvinění, jen ho požádejte o ochranu vašeho vyšetřování před nátlakem na jeho zástavem. Zaútočte jako první, dneska, dřív než… někdo začne mít strach z vaší pravomoci." Jestli si, Benine, chcete zachránit kůži, udělejte to pro Boha svatýho hned teď.

„Budu… o vaší radě uvažovat."

„Hodně štěstí," dodal Miles vesele, jako kdyby se ho tento problém netýkal. „Vysoká hra je vždycky nejlepší. Myslete na pocty."

Benin se s náznakem sarkastického úsměvu uklonil a pak ho strážný doprovodil k východu z budovy velvyslanectví.

„Ještě se uvidíme," zavolal na něho Miles.

„Nepochybně." Beninovo zamávání vypadalo téměř jako zasalutování.

Miles toužil proměnit se v pouhou vyčerpanou louži na podlaze chodby, ale překazil mu to Vorobjev, který k němu mířil přímo z odposlouchávací místnosti pod schodištěm. Velvyslanec kráčel ve společnosti dalšího muže, zatímco Ivan se tyčil za nimi a tvářil se zasmušile.

Vorobjevův společník byl středního věku i střední postavy, oblečený do dobře střiženého volného

oděvu střízlivých barev, jaký v Cetagandě nosili Ghemové. Obličej mu ovšem nezakrývalo žádné malování a vlasy měl ostříhané ve stylu důstojníka z Barrayaru. V očích měl výraz… zájmu.

„Vedl jste rozhovor velmi dobře, lorde Vorkosigane," řekl Vorobjev a Milesovi se ulevilo. Trochu. Pokud jde o to, kdo koho vyslýchal, byly obě strany vyrovnané.

„Plukovník Benin toho evidentně měl hodně na srdci," řekl Miles. „A…" Podíval se na Vorobjevova společníka.

„Dovolte, abych vás představil. Lord Vorkosigan, lord Vorreedi. Lord Vorreedi je špičkovým znalcem aktivit našich ghemských protějšků takříkajíc v celé jejich šíři."

Neznamenalo to nic jiného, než diplomatické označení pro hlavního špiona. Miles si dal záležet na úklo-ně. „Těší mě, že vás konečně poznávám, pane."

„Mě také," odpověděl Vorreedi. „Mrzí mě, že jsem se nevrátil dříve. Předpokládal jsem, že smuteční rozloučení s císařovnou bude klidná záležitost. Netušil jsem, že se tak zaníceně zajímáte o problém bezpečnosti, lorde Vorkosigane. Přejete si, abychom vám domluvili exkurzi na místní policii?"

„Obávám se, že z časových důvodů to nebude možné. Nepopírám ale, že kdybych se nemohl věnovat vojenské kariéře, určitě bych si vybral policejní práci."

Na chodbě se objevil desátník v uniformě Císařské bezpečnosti a naznačil svému nadřízenému, že s nim potřebuje mluvit. Nebylo slyšet, o čem spolu hovoří. Nakonec dal desátník vedoucímu protokolu svazek barevných papírů, který je s několika slovy předal velvyslanci. Vorobjev zdvihl obočí a otočil se k Ivanovi.

„Lorde Vorpatrile, to jsou pozvánky pro vás."

Ivan vzal složku, jejíž barvy a vůně byly přímo omamné. Rozpačitě je prolistoval. „Co je to za pozvánky?"

„Lady Benello vás zve na soukromou večeři a lady Arvin na večírek spojený s ohňostrojem - obě pozvánky se týkají dnešního večera. A lady Senden vás zve na přehlídku dvorních tanců, která se koná dnes odpoledne."

„Kdo je to?"

„Lady Senden," vstoupil jim do rozhovoru vedoucí protokolu,, je, jak jsme si ještě večer ověřili, provdaná sestra lady Benello." Zvědavě na Ivana pohlédl. „Čemu vděčíte za tu náhlou popularitu, lorde Vorpatrile?"

Ivan držel pozvánky, jako kdyby ho pálily, a nepatrně se usmíval. Milesovi došlo, že včera večer neřekl vedoucímu protokolu o svém dobrodružství úplně všechno. „Nemám tušení, pane." Ivan si všiml, že se na něho Miles dívá, a trochu zrudnul.

Miles se napřímil. „Má některá z dam vazby na Nebeskou zahradu? Nebo někdo z jejich přátel?"

„O tobě se, bratranče, na pozvánkách nic nepíše," prohlásil Ivan neomaleně a mával přitom kaligraficky napsanými různobarevnými pozvánkami. Z očí mu zmizela zasmušilost a vypadal pobaveně.

„Možná bychom se měli věnoval dalším záležitostem," zamumlal vedoucí protokolu směrem k velvyslanci.

„Jak myslíte, plukovníku."

Vorreedi odešel se svým podřízeným. Miles Vorobjevovi s úlevou mávl na rozloučenou a belhal se za Ivanem, který svíral pozvánky, a podezíravě si ho měřil pohledem.

„Tohle je moje" prohlásil Ivan, jakmile se trochu vzdálili. „Ty si můžeš nechat plukovníka Benina, náramně se k sobě hodíte."

„Jde o to, že v tomhle městě je spousta Ghemek, které slouží jako dvorní dámy Hautek z Nebeské zahrady," řekl Miles. „Moc rád bych znovu potkal onu dámu, s níž jsem šel včera na procházku, ale která mi zapomněla sdělit své jméno."

„Pochybuju, že by někdo z Yenarova okolí měl tak vysoké styky."

„Tahle byla podle mě výjimka. Doopravdy se ale chci setkat s někým jiným, se satrapy. Chci je bezprostředně poznat.”

„K tomu se spíš hodí nějaká oficiální příležitost.”

„Souhlasím. Právě na tom pracuju.”

KAPITOLA 8

Druhá návštěva Nebeské zahrady mě už nemůže tolik vyděsit, přesvědčoval Miles sám sebe. Tentokrát se neztráceli v moři všech galaktických hostů, tvořili pouze malou tříčlennou skupinku. Miles, velvyslanec Vorobjev a Mia Maz vstoupili dovnitř bočním vchodem, jako kdyby byli soukromá návštěva, a jediný sloužící jim ukazoval cestu.

Byl na ně pěkný pohled. Miles s velvyslancem byli oblečeni do slavnostních černých uniforem. Maz si zvolila černou barvu jako základ oblečení a doplnila ji bílým svrchním šatem. Kombinací těchto dvou smutečních barev neporušila etiketu - nepřekročila hranice privilegia určeného pouze Hautům. Díky kontrastu barev mohly vyniknout její tmavé vlasy a světlá pleť, stejně jako její oba společníci. Úsměv, který nad Milesovou hlavou poslala velvyslanci, vyjadřoval očekávání i radost a ještě prohloubil dolíčky na jejích tvářích. Miles, kráčející mezi nimi, si připadal jako nezbedné dítě, které rodiče zaklínili mezi sebe. Vorobjev nehodlal připustit žádný další přestupek proti etiketě.

Předčítání elegií za zemřelou císařovnu nepatřilo k obřadům, na které byli pozváni vyslanci galaxií, jedinou výjimku tvořilo několik nejvyšších představitelů z řad spojenců Cetagandy. Miles do této kategorie nepatřil a Vorobjev musel využít všechny své známosti, aby pro něj získal pozvání. Ivan se vymluvil na únavu po shlédnutí dvorních tanců a absolvování večírku s ohňostrojem. Jako další argument uvedl, že dostal čtyři nová pozvání na dnešní odpoledne a večer. Únavu evidentně jen předstíral. Za jiných okolností by ho Miles se sadistickým potěšením přinutil, aby s ním protrpěl odpoledne a večer, které měly být nekonečně dlouhé. Ale při akci, která pro něj byla další příležitostí nasbírat informace, by bratranec stejně nebyl příliš užitečný. Navíc existovala jistá šance, že se Ivanovi podaří navázat nějaký užitečný kontakt mezi Ghemy. Vorobjev Ivana nahradil a vybral Milesovi jako společnici Miu Maz, kterou to očividně potěšilo.

Milesovi se ulevilo, když zjistil, že se obřad nebude odehrávat v rotundě, kde bylo vystavené tělo zemřelé císařovny a kde by se neubránil děsivým asociacím. Hautové nezvolili ani nic tak necitlivého, jako byl sál přeplněný lidmi vyrovnanými do řad. Místo toho je sloužící zavedl do úzkého údolí. Najednou se ocitli v zahradní prohlubni lemované květinami a stovkami malých sedadel, z nichž bylo vidět dolů na pole sedmikrásek. Na poli stálo vyvýšené pódium. V souladu s jejich nepříliš významným postavením dostali místa v poslední, nejvyšší řadě a stranou od čelního výhledu. Milesovi to vyhovovalo, protože tak mohl nenápadně pozorovat ostatní. Nízké lavičky byly ze dřeva bez jediného kazu a vyleštěné tak, až oči přecházely. Mia Maz, kterou Vorobjev galantně doprovodil k určenému místu, usedla, dlaněmi si uhladila sukně a rozzářeně se rozhlédla kolem sebe.

Miles také nezahálel, ale pohled neměl tak zářivý, protože většinu včerejšího dne proseděl před displejem komunikačního terminálu, hledal informace a snažil se je zapamatovat. Doufal, že tímhle způsobem by mohl objevit konec klubka záhad. Hautové se pomalu scházeli, muži v rozevlátých sněhově bílých šatech doprovázeli bílé kapky. Údolí se najednou proměnilo ve svah pokrytý rozkvetlými bílými růžemi. Miles konečně pochopil, k čemu slouží spousta rozestavěných krychlí - aby se na ně mohly posadit kapky. Byla mezi nimi i Rian?

„Kdo vystoupí jako první, ženy nebo muži?" zeptal se Miles.

„Ženy se do dnešního obřadu vůbec nezapojí," odpověděla Mia Maz. „Měly svůj už včera. Účinkující budou jen muži, a to od nejníže postavených k nejvyšším."

To znamená, že jako poslední vystoupí satrapové. Všichni. Miles se usadil a jako panter na stromě začal trpělivě číhat.

Ti, kvůli kterým tady byl, teprve vcházeli do dolní části amfiteátru. Kdyby měl Miles ocas šelmy, začal by jím mrskat. Místo toho se ovládl a přestal si podupávat nohou.

Osm místodržících v doprovodu svých nejvyšších ghemských důstojníků zaujalo místa kolem vyvýšeného pódia. Miles mhouřil oči, litoval, že s sebou nemá dalekohled, sotva by ho ale pronesl přísnou kontrolou při vstupu do zahrady. Vzpomněl si na plukovníka Benina a přemýšlel, co asi dělá. Jestli jeho lidé pobíhají v zákulisí stejně horečnatě jako barrayarská bezpečnost vždy, když se nějakého obřadu účastnil císař Gregor. Dovedl si to naprosto živě představit.

Teď už měl ale před sebou ty, kteří ho tak mimořádně zajímali. Všech osm podezřelých. Soustředil se na čtyři, které podezíral nejvíc.

Vládce Mí Cety z klanu Degtiarů byl nevlastní bratr zesnulé císařovny, tedy nevlastní strýc současného císaře. Ani Maz neušlo, s jakou námahou skládá své staré tělo na sedadlo, a jak podrážděným, trhavým gestem odhání sluhy. Svůj úřad vykonával teprve dva roky, poté, co jeho předchůdce odvolali a uklidili do penze kvůli neúspěšnému tažení proti Vervainu. Tohoto starého, velmi zkušeného muže vybrali právě proto, aby uklidnil obavy napadené planety z opakování invaze. Rozhodně nevypadal jako zrádcovský typ, pomyslel si Miles. Na druhé straně od Rian věděl, že všech osm mužů překročilo pravidla, protože tajně a neoprávněně přijali kopie genové banky.

Místodržící Ró Cety, která ležela k Barrayaru nejblíže, znepokojoval Milese mnohem víc. Haut Este Rond byl energický muž středního věku, a jako všichni Hautové vysoký, i když ne moc mohutný. Jeho ghemský důstojník ustoupil do patřičné vzdálenosti, hned jak ho satrapa poslal rozmáchlým gestem pryč. Rond na pohled připomínal umíněného býka. A s býčí houževnatostí také pro Cetagandu získával - diplomatickými i jinými kroky - nové obchodní cesty přes komarrské červí díry, které kontroloval Barrayar. Rond patřil k mladším hautským klanům, které se teprve draly vzhůru. Nepochybně byl horkým kandidátem.

Do arény pyšně vplul místodržící Ksí Cety, planety sousedící s Marilakem. Slyke Giaja byl podle Milese typický představitel urozených Hautů, vysoký, štíhlý a nepatrně zženštilý. Nechyběla mu ani jistá dávka arogance, jak se na mladšího nevlastního císařova bratra slušelo. I on byl nebezpečný. Přestože byl starší než Este Rond, pořád byl dostatečně mladý, aby mohl připadat v úvahu jako domnělý vrah.

Nejmladší z podezřelých, Haut Ilsum Kety, místodržící Sigmy Cety, byl ve svých pětačtyřiceti teprve výrostek. Byl podobný typ jako Slyke Giaja, který byl z matčiny strany jeho bratranec - a jejich matky byly nevlastní sestry z různých klanů. Rodokmeny hautských rodin byly ještě komplikovanější než rodokmeny Vorů. Na vystopování všech těchto polovičních nebo nevlastních sourozenců by bylo zapotřebí zaměstnat genetika na plný úvazek.

Do arény vplulo osm bílých kapek a vytvořilo oblouk nalevo od kruhu místodržících. Ghemští důstojníci se naopak postavili vpravo. Miles si uvědomil, že tak zůstanou celé odpoledne, až do konce obřadu. Ghemští generálové rozhodně neměli ustláno na růžích.

Mohla být některá z těch kapek …?

„Kdo jsou ty dámy?" zeptal se Miles Maz a hlavou ukázal na osmičlennou skupinku.

„Manželky místodržících."

„Myslel jsem…, že se Hautové nežení."

„Daný titul neoznačuje žádný osobní vztah. Jsou jmenovány stejně jako místodržící."

„To znamená, že si je místodržící nevybírají sami? Jakou mají funkci? Jsou sekretářky?"

„V žádném případě. Jejich volba je v rukou císařovny, kterou zastupují ve všech záležitostech spojených s činností Hvězdné školky. Všichni Hautové z ostatních planet posílají jejich prostřednictvím genetické smlouvy do ústřední genové banky, která je tady v Nebeské zahradě. To je jediné místo, kde se provádí oplodnění a všechny genetické změny. Manželky jsou rovněž zodpovědné za to, že se umělé dělohy se zárodkem vrátí k příslušným rodičům na vzdálených planetách. Podle mě je to to nejpodivnější zboží, jaké se jednou za rok přepravuje na každou planetu."

„Manželky se tedy vracejí každoročně na Eta Cetu, aby osobně doprovázely zásilky na zpáteční cestě?"

„Ano."

„Aha." Miles se opřel a strnule se usmíval. Právě odhalil způsob, kterým císařovna Lisbet všechno organizovala - využila těchto živých kanálů ke komunikaci s každým z místodržících. Klidně by mohl vzít jed na to, že jsou do spiknutí zapletené i ony. Šestnáct osob. Panebože, nemám osm podezřelých, ale šestnáct. A to sem přišel se záměrem svůj seznam proškrtat. Z toho ale logicky vyplývalo, že vrah

Ba Lury si hautskou kapku nemusel ani vypůjčit, ani ukrást. Mohl použít svou vlastní., Jak těsná je spolupráce manželek s příslušnými místodržícími?"

Maz pokrčila rameny. „To opravdu nevím. Možná, že nespolupracují vůbec, protože zodpovídají za oblasti od sebe velmi vzdálené."

Majordomus se postavil do středu scény a posuňkem naznačil, aby se všichni utišili. V amfiteátru zavládlo ticho. Hautové si klekli na předložku přichystanou před sedadlem. Všechny bílé kapky se nadnesly - Milese napadlo, kolik z hautských dam asi při podobných obřadech podvádí.

Najednou se ozval šum, ohlašující příchod císaře. Doprovázela ho stráž v bílorudých uniformách a s hrůzostrašně pomalovanými obličeji. Vzor malování připomínal zebru. Milese ale pohled na ně nemohl zaskočit, sám dobře věděl, jak taková zodpovědnost promění člověka v pouhý uzlíček nervů.

Miles ještě nikdy neviděl císaře Cetagandy na vlastní oči. Prohlížel si ho se stejnou dychtivostí jako předtím místodržící. Fletchir Giaja byl vysoký, štíhlý, s jestřábím obličejem, stejně jako jeho poloviční bratranci. Přestože mu už bylo sedmdesát, neměl ve vlasech žádné šediny. Císař dosáhl svého postavení jako nezvykle mladý na místní poměry, nebylo mu tehdy ani třicet. Udržel se na svém postu po celou dobu rozkolísaného mládí a později svou pozici ještě upevnil. Císař se posadil s jistotou a graciézností, působil naprosto vyrovnaným dojmem. Obklopoval ho kruh uklánějících se zrádců. Miles roztáhl nosní dírky a nadechl se, z té ironie se mu málem zatočila hlava. Na pokyn majordoma si všichni v naprostém tichu sedli.

Jako první zarecitovali elegie k poctě zemřelé císařovny Lisbet představitelé nejnižších klanů. Mohli si vybrat jeden ze šesti předepsaných formálních typů, všechny byly naštěstí milosrdně krátké. Formulace, krása a zřejmá hloubka citů prvních deseti elegií na Milese mimořádně zapůsobily. Recitace patřila, podobně jako přísaha nebo sňatek, k těm velkým událostem, které vyžadovaly náročnou přípravu, časově mnohonásobně převyšující dobu realizace. Zřetelná péče byla věnována pohybové i hlasové stránce, stejně jako drobným detailům bílých oděvů, které Milesovy nezkušené oči vůbec nedokázaly rozeznat. Po chvíli Miles zjistil, že se základní fráze i myšlenky opakují; než dospěli k třicátému recitátorovi, začaly se mu přivírat oči. Ještě nikdy si Miles tolik nepřál, aby Ivan seděl vedle něho a trpěl spolu s ním.

Maz občas šeptem pronesla nějakou vysvětlující poznámku, pomáhalo mu to zahnat plížící se dřímotu; minulou noc se moc dobře nevyspal. Všichni místodržící se tvářili jako nadutí panáci, jen stařičký vládce Mí Cety neskrýval, že se nudí, a s cynicky přimhouřenýma očima sledoval, jak se mladší účinkující lopotí. Starší a zkušenější Hautové, kteří teď přišli na řadu, uměli alespoň lépe přednášet, když už neměli lepší básně.

Miles se snažil přiřadit obraz hledaného lorda X k některé z osmi tváří, které měl před sebou vyrovnané v řadě. Vrah a zrádce v jedné osobě musel mít vlastnosti geniálního taktika. Jakmile pochopil, že se mu nabízí nečekaná možnost získat moc, soustředil na ni veškerou svou pozornost, vymyslel plán a pak udeřil. Jak rychle se to všechno odehrálo? První místodržící přiletěl pouhých deset dní před tím, než dorazili s Ivanem z Barrayaru, a poslední přicestoval před čtyřmi dny. Yenaro, jak se konečně podařilo zjistit pracovníkům Císařské bezpečnosti velvyslanectví, sestavil svou sochu během dvou dnů. Nezjistilo se však, kdo mu poskytl návrh. Ba Lura se určitě nenechala zlákat k nezákonnému chování dřív, než zemřela její císařská paní, což bylo před necelými třemi týdny.

Staří Hautové se svými plány nepospíchali, bylo pro ně samozřejmostí zabývat se jimi desítky let. Císařovna toho byla tím nejlepším příkladem. Miles nepochyboval o tom, že Hautové vnímají čas poněkud odlišným způsobem. Za tímhle řetězem událostí musel stát někdo… mladý. Nebo s mladou náturou.

Milesův protihráč se musel právě teď asi cítit dost zvláštně. Byl to rázný muž činu, ale místo toho se musel stáhnout do pozadí a nedělat nic, aby na sebe neupoutal pozornost. Bylo stále pravděpodobnější, že smrt Ba Lury neprojde jako sebevražda. Měl jedinou možnost - sedět pevně jako kvočna na genové bance a Velkém klíči, čekat, až bude po pohřbu, a pak se vrátit na svou planetu.

Přímo tady na místě se nemohl pustit do žádné revolty, protože před svým odletem z domova na tuto eventualitu nebyl připraven.

Pokud jde o Velký klíč, poslal ho už satrapa na svou planetu, nebo ho má stále u sebe? První varianta by pro Milese znamenala komplikaci. Přesněji řečeno průšvih. Ale riskoval by místodržící, že by se tak drahocenné věci mohly ztratit během cesty? Určitě ne.

Drmolení amatérských básníků Miles skoro nevnímal. V mozku se mu spontánně rodila báseň o zemřelé císařovně.

Císařovna jménem Lisbet,
satrapu do svých tenat vlákala.
K vlastizradě svedenému,
a falší zmámenému,
neodvratný osud zchystala.

Potlačil chuť nemotorně slézt dolů, doprostřed arény a zarecitovat svůj výtvor všem přítomným, jen aby viděl jejich reakci.

Mia Maz na něj vrhla ustaraný pohled, hned jak k ní dolehlo jeho zasupění., Jste v pořádku?"

„Ano. Promiňte," zašeptal, Jen se ve mně probudila básnická múza."

Oči se jí rozšířily a musela se kousnout do rtů; prozradil ji však prohlubující důlek na tváři. „Pšš," řekla s porozuměním.

Obřad nerušeně pokračoval dál. Milese nadbytek volného času sváděl k novému pokusu o verše stejné umělecké hodnoty. Upřeně hleděl na skupinku bílých kapek.

Rian, přenádherná dáma,
učarovala jednomu urozenému Vorovi
Ač tělo má trochu defektní,
jako detektiv je perfektní,
leč brzy předhozen bude lvovi…

Jak můžou Hautové vydržet tak dlouhé obřady? Zvětšili jim snad bioinženýři močové měchýře? A je pravda, že prošli i dalšími změnami?

Dřív, než se Miles stačil pustit do rýmovačky na Vorobjeva, zdvihl se první z místodržících a zamířil k pódiu. Milese rázem přešla ospalost.

Básně všech satrapů byly skvělé a náročné - a jak Maz pošeptala Milesovi, jejich anonymními autorkami byly nejlepší hautské básnířky Nebeské zahrady. Ať se Miles snažil sebevíc, nedokázal v nich objevit žádnou dvojznačnou narážku -jeho podezřelý nevyužil dané příležitosti, aby se veřejně ke svému zločinu přiznal, ani nechtěl vystrašit své nepřátele, nemluvě o dalších zajímavých možnostech. Milese to téměř překvapilo. Naaranžování těla Ba Lury poukazovalo na to, že lord X má slabost pro barokní okázalost, třebaže mnohem lepší by bylo nejjednodušší řešení. Jako kdyby chtěl svůj zločin proměnit v umění.

Císař seděl po celou dobu obřadu nevzrušeně a tvářil se klidně a předpisově slavnostně. Hlavní ceremoniář kývnutím hlavy ocenil vytříbenost chvalozpěvů všech satrapů. Milese napadlo, zda Benin poslechl jeho radu a promluvil si se svým pánem. Doufal, že ano.

Literární mučení bylo u konce. Miles potlačil nutkání zatleskat, jistě by to nebylo hodnoceno kladně. Na pódiu se objevil majordomus a zvedl ruku, všichni znovu poklekli. Císař odcházel obklopený svou stráží, hned za ním kapky úředních manželek spolu s místodržícími a jejich ghemskými důstojníky. Teprve pak se mohli vzdálit všichni ostatní - Miles nepochyboval, že zamířili k nejbližší toaletě.

Hautský život se možná vzdálil od tradičního významu a funkcí sexuality, ale na druhé straně byli Hautové pořád natolik lidskou rasou, že společné stolování považovali za součást základních životních zvyků. Přizpůsobili ho ovšem svému estetickému cítění. Maso na podnosech bylo naaranžováno do tvarů květin. Zelenina naopak znázorňovala korýše a ovoce malá zvířátka. Miles si zamyšleně prohlížel

podnos s vařenou rýží, který stál na banketním stole. Někdo složil zrnko po zrnku do složité spirály. Miles málem ztratil rovnováhu, jak sebou překvapeně trhnul. Nakonec se ovládl a snažil se soustředit na svůj úkol.

Neformální pohoštění - podle měřítek Nebeské zahrady - se podávalo v dlouhém pavilonu, z něhož se podle místního zvyku dalo volně přejít do zahrady. Celý prostor byl zalitý teplým odpoledním světlem, které působilo uklidňujícím dojmem. Hautské dámy, ukryté v kapkách, se nepochybně přesunuly do soukromí, kde je mohly opustit a občerstvit se. Tenhle pavilon patní k nejvýsadnějším místům Nebeské zahrady, vhodným pro danou příležitost. Samotný císař byl teď někde na druhém konci této půvabné budovy. Miles netušil, jak se Vorobjevovi podařilo získat pro ně pozvání, rozhodně si ale za svůj mimořádný výkon zasloužil pochvalu. Maz měla rozzářené oči, ruku zavěšenou na velvyslancově paži a neskrývaně dávala najevo, že se ocitla v jakémsi sociologickém ráji.

„Pozor," zamumlal Vorobjev a Miles se napřímil. Do zaplněného pavilonu právě vcházel Haut Este Rond se svou skupinou. Ostatní Hautové, které přítomnost cizinců uváděla do rozpaků, se tvářili, jako kdyby pro ně byli neviditelní. Este Rond však nemohl použít stejnou taktiku. Obézní místodržící v bílém šatu, kterého doprovázel jeho ghemský generál s pomalovaným obličejem, neměl jinou možnost, než se před nimi zastavit a pozdravit je.

Vzadu za generálem vykukovala žena v bílém oděvu; v téhle převážně mužské společnosti působila neobvykle. Stříbrně plavé vlasy měla spletené do copu, který jí sahal až ke kotníkům. Stála mlčky, se sklopenýma očima. Byla mnohem starší než Rian, ale nebylo pochyb, že je Hautka. Bože, umět tak stárnout podobným způsobem. Určitě to byla manželka ghemského generála v Rondových službách - každý důstojník, který se vyšplhal tak vysoko, musel být schopný podobnou trofej získat už dávno.

Maz mu něco nesrozumitelně, ale velmi naléhavě naznačovala - nepatrně při tom vrtěla hlavou a rty stáčela do výstražného Ne! Co se mu to snažila říct? Že hautská manželka nikdy nepromluví jako první? Upřímně řečeno, Miles se ještě nesetkal s tím, aby něčí chovám vyjadřovalo takovou rezervovanost a sebeovládání, dokonce ani u Rian.

Místodržící Rond a Vorobjev si vyměnili květnaté zdvořilostní fráze, z nichž Miles pochopil, že právě Rondoví vděčí za to, že zde může být. Vorobjev završil svůj mistrovský diplomatický tah tím, že Milese představil. „Poručík projevuje neobyčejný zájem o jemné nuance vaší kultury."

Este Rond srdečně pokýval hlavou; zdálo se, že pokud Vorobjev někoho doporučil, řídili se jeho doporučením i samotní Hautové.

„Mým posláním zde je se učit, stejně jako sloužit, pane. Považuji to za svou povinnost i radost." Miles se místodržícímu velmi zdvořile uklonil. „A musím říct, že příležitosti k učení mi rozhodně nechybí." Miles se snažil svým úsměvem co nejvíc naznačit, že svá slova míní dvojznačně.

Rond mu úsměv oplatil, jeho pohled však zůstal chladný. Pokud ale právě Este Rond byl lordem X, mělo to tak být. Vyměnili si spolu několik nicneříkajících frází o diplomatickém životě a pak si ho Miles troufl otevřeně požádat: „Byl byste tak laskav a představil mě místodržícímu Ketymu?"

Rond stáhl rty do úsměvu tenkého jako žiletka a pohledem přeletěl místnost ke svému geneticky nadřazenému kolegovi. .Jistě, lorde Vorkosigane." Miles usoudil, že se Rond o nepříjemnou nutnost bavit se s cizáky ochotně podělí s někým jiným.

Rond si odvedl Milese. Vorobjev zůstal na místě a konverzoval s ghemským generálem z Ró Cety, který se z upřímného profesního důvodu zajímal o svého potenciálního nepřítele. Vorobjev střelil po Milesovi výstražným pohledem, ale netvářil se zlostně, jen nepatrně stáhl obočí. Miles posuňkem naznačil, že se bude chovat vzorně.

Jakmile se od velvyslance dostatečně vzdálili, Miles zamumlal směrem k místodržícímu: „My víme, jak to bylo s Yenarem."

„Prosím?" zeptal se Rond s nehraným překvapením. Vzápětí dorazili ke skupince shromážděné kolem Ketyho.

Zblízka vypadal místodržící ještě vyšší a štíhlejší. Jeho rysy byly typicky hautské, velmi výrazné. K

nim patřil i jestřábí nos, který byl od okamžiku, kdy Fletchir Giaja usedl na trůn, velmi moderní. Jeho tmavé vlasy ostře ohraničovaly zvýrazněné prošedivělé spánky. Ketymu nebylo ještě padesát a navíc byl Haut, takže jeho perfektní šediny musely být umělé. Milese tenhle závěr v duchu pobavil. Ve světě, kde všechno mohli získat teprve staří muži, pro někoho doopravdy mladého z jeho vzhledu neplynula žádná společenská výhoda.

I Ketyho doprovázel jeho ghemský generál se svou hautskou manželkou po boku. Miles se snažil necivět na ni příliš neomaleně. Byla mimořádným zjevením i podle hautských měřítek. Tmavé vlasy v barvě čokolády měla rozdělené pěšinkou, silný cop jí padal po zádech dolů a jeho konec sahal až k podlaze. Její pleť měla barvu jemné vanilkové zmrzliny. Když zalétla pohledem k přibližující se dvojici, velké, živé oči se jí nepatrně rozšířily. Miles si všiml, že mají úžasnou, světle skořicovou barvu. Mohla být jen o něco málo starší než Rian a celá připomínala pamlsek svádící k nakousnutí. Miles byl v duchu vděčný za své předchozí setkání s Rian, protože díky němu nepadl před kráskou na kolena a nezačal se před ní plazit.

Bylo zřejmé, že Ilsum Kety nemá na cizince čas, ani se o něho nezajímá; z nějakého důvodu ale nechtěl nebo se neodvážil urazit Ronda. Miles se s ním pro začátek formálně pozdravil. Rond využil příležitosti zbavit se Milese a zamířil ke stolům s občerstvením.

Podrážděný Kety se jen s námahou tvářil společensky. Miles tedy převzal iniciativu a poloviční poklonou pozdravil generála. Ten vyhovoval místním požadavkům na věk, byl starý jako Matuzalém. „Generále Chiliane, znám vaše jméno z historických studií. Je pro mě velkou ctí poznat vás osobně. Stejně jako vaši krásnou manželku, jejíž jméno mi bohužel zůstalo utajeno.” S nadějí se na ni usmál.

Generálovo obočí vylétlo vzhůru a pak se s lehkým zachmuřením stáhlo zpátky. „Lord Vorkosigan.” Dal tak stručně najevo, že ho poznává. Jeho narážku však přešel bez povšimnutí. Hautka se na zlomek vteřiny znechuceně podívala směrem k Milesovi a pak zůstala stát, jako kdyby tam vůbec nebyla, nebo si to alespoň přála. Oba muži s ní zacházeli, jako kdyby byla neviditelná.

V případě, že Kety a lord X jsou tatáž osoba, co se mu teď honí hlavou, když je zřejmé, že ho jeho zamýšlená oběť vyšachovala? Nejdřív jim podstrčil falešný klíč, pak nastrčil Ba Luru, aby přesvědčila Rian, že je musí obvinit z krádeže, nakonec zabil Ba a čekal na výsledek. A tím bylo naprosté ticho. Rian si zřejmě všechno nechala pro sebe, ani nic nepodnikla. Uvažuje Kety o tom, jestli nezabil Ba Luru příliš brzy, dřív, než se mohla někomu svěřit? Musela to být velká záhada. Nedal však na sobě nic znát, na obličeji se mu nezkřivil jediný sval. Mohlo to také ale znamenat, že je naprosto nevinný.

Miles se na něj přátelsky usmál. „Pokud jsem správně informovaný, máme stejného koníčka,” prohlásil spokojeně.

„Ano?” zeptal se Kety odtažitě.

„Zajímají nás císařské regálie. Je to fascinující soubor uměleckých artefaktů. Také máte pocit, že přímo ztělesňují vzpomínky na historii a kulturu hautské rasy? Nemluvě o jejich souvislosti s budoucností.”

Kety na něho upřeně hleděl, ale v očích měl prázdný výraz. „Nepovažoval bych to za předmět kratochvíle, ani za věc, o jakou by se měl zajímat nějaký cizinec.”

„Důstojník má znát své nepřátele.”

„O tom nic nevím. To je úkol pro Ghemy.”

„Jako například pro vašeho přítele lorda Yenara? Obávám se, že zjistíte, že o tuhle třtinu se nebudete moct opřít.”

„O koho?” Kety svraštil své světlé obočí.

Miles si tiše vzdychl. Kéž by tak bylo v jeho moci zaplavit celý pavilon fastpentou. Tihle Hautové se uměli tak zatraceně ovládat, že vypadali, jako by lhali, i když mluvili pravdu. „Chtěl bych vás požádat, abyste mě seznámil s místodržícím Slykem Giajou. Sám vím, jaké je to být v příbuzenském vztahu k císaři, a nemohu se proto ubránit dojmu, že jsme tak trochu kolegové.”

Kety překvapeně zamrkal, něco takového nečekal. „Pochybuji, že by Slyke byl stejného názoru…”

Podle výrazu jeho tváře se dalo uhodnout, že váhá mezi rozmrzelostí prince, kterému by pověsil cizince na krk, a úlevou, že by se ho sám zbavil. Vlastní zájem byl přednější, jeho vítězství mělo ale jeden háček. Kety si zavolal generála Chiliana a pak ho vyslal získat svolení k danému přesunu. Miles se zdvořile rozloučil s Ketym, poděkoval mu a pak pomalu vykročil za generálem. Rozhodl se, že alespoň něco vyzíská z možného zaváhání protistrany. Sotva mohl předpokládat, že se k císařskému princi dostane stejně snadno jako k normálním hautským místodržícím.

„Generále, … pokud by se mnou místodržící Slyke nemohl mluvit, předal byste mu krátký vzkaz?" Miles se snažil, aby jeho hlas nezněl udýchaně, i když musel dost pospíchat. Chilian na svého hosta nebral ohled a nezpomalil. „Jsou to jen tři slova."

Chilian pokrčil rameny. „Proč ne?"

„Řekněte mu… Yenaro je náš."

Generál nad touto tajemnou větou překvapeně zdvihl obočí. „Dobrá."

Tahle věta se později samozřejmě dostane k cetagandské Císařské bezpečnostní službě. Miles ale neměl nic proti tomu, aby se tam na lorda Yenara trochu podívali.

Slyke Giaja seděl s malou skupinou Ghemů i Hautů na opačném konci pavilonu. K mužské společnosti překvapivě patřila i bílá kapka držící se v princově blízkosti. Kapku doprovázela ghemská dáma, v níž Miles navzdory mnohovrstevnaté bílé róbě poznal ženu, která ho na večírku u Yenara odvedla do zahrady. Když se k nim blížil, krátce se něj podívala a pak pohled energicky stočila jinam. Kdo se skrýval v kapce? Byla to Rian? Nebo úřední manželka místodržícího? Nebo někdo úplně jiný?

Ketyho generál se naklonil k princi a pošeptal mu něco do ucha. Slyke Giaja přejel Milese pohledem, zamračil se a zavrtěl hlavou. Chilian pokrčil rameny a znovu mu něco pošeptal. Miles sledoval pohyb jeho rtů, takže viděl, že generál vyřídil jeho vzkaz, protože slovo Yenaro se dalo snadno rozpoznat. Princův výraz obličeje se nijak nezměnil. Pohybem ruky generála propustil.

Ten se vrátil k Milesovi. „Princ je nyní příliš zaneprázdněný, nemůže se s vámi setkat," oznámil mu zdvořile.

„I tak vám děkuji," odpověděl Miles se stejnou zdvořilostí.

Generál dal kývnutím hlavy najevo, že poděkování přijímá, a zamířil zpátky ke svému pánovi.

Miles se rozhlížel kolem, přemýšlel, jakým způsobem by se dostal k dalšímu kandidátovi ze svého seznamu. Místodržící Mí Cety tady nebyl, zřejmě odešel rovnou z amfiteátru, aby si mohl zdřímnout.

Mia Maz se připojila k Milesovi, usmívala se, ale v očích se jí zračila zvědavost.

„Popovídal jste si dobře, lorde Vorkosigane?" zeptala se.

„Zatím příliš ne," přiznal smutně. „A co vy?"

„Ani já. Většinou jsem poslouchala."

„Tím se člověk doví mnohem víc."

„Ano, poslouchání je způsob konverzace, který, myslím, zvládám dost dobře."

„A co jste zjistila?"

„Všechno se točilo kolem poezie, přičemž hodnocení příspěvků se přísně odvíjelo od společenského postavení přednášejícího. Všichni nějakou shodou okolností dospěli k názoru, že výše postavení muži měli básně lepší."

„Já jsem v nich žádný rozdíl nezpozoroval."

„Jenže my nejsme Hautové."

„Proč jste na mě vlastně zdvihala obočí?"

„Snažila jsem se vás upozornit na výjimečnou situaci podle cetagandské etikety. Jak se máte chovat, když se setkáte s hautskou ženu, kterou nechrání její silová kapka."

„Bylo to… mé první setkání," zalhal strategicky. „Choval jsem se správně?"

„Hm, stěží. Víte, sňatkem s Ghemem Hautka ztrácí své privilegium být chráněná silovým polem. Do jisté míry se z ní stává Ghemka. Ovšem ztráta kapky je tady považována za tak velký zásah pro ženu, že je zdvořilostí chovat se k ní tak, jako kdyby ji pořád měla. Nikdy nesmíte hautskou manželku

oslovit přímo, i kdyby stála rovnou před vámi. Veškeré otázky musíte směrovat jejímu ghemskému manželovi a čekat, až vám zprostředkuje její odpověď.”

„Já… jsem se jí na nic neptal.”

„To je dobře. A nikdy si ji nesmíte prohlížet.”

„Myslel jsem si, že se její mužští společníci nechovají zdvořile, když ji při rozhovoru přehlíželi.”

„Naopak. Bylo to v naprostém souladu s místní etiketou.”

„Podle toho, jak se pohybují, by se ale dalo říct, že se pořád nacházejí ve svých kapkách. Něco na způsob virtuálního světa.”

„O to právě jde.”

„Platí stejná pravidla i pro… Hautky, které neztratily své privilegium?”

„Nemám nejmenší tušení. Nedovedu si představit, že by Hautka odhalila svou tvář před cizincem.”

Miles najednou vycítil, že se vedle něho objevil šedivý přízrak, a snažil se sebou netrhnout. Byla to malá služebná Ba Rian Degtiarové. Vstoupila do místnosti zcela nepozorovaně, přítomní ji jednoduše ignorovali. Milesovi se divoce rozbušilo srdce, nezmohl se na víc než na zdvořilé pokývnutí hlavou.

„Lorde Vorkosigane. Má paní si přeje s vámi mluvit,” řekla Ba. Maz otevřela oči dokořán.

„Děkuji, bude mi potěšením,” odpověděl Miles. „A…” Miles se rozhlédl kolem, hledal velvyslance Vorobjeva, který byl stále v zajetí ghemského generála z Ró Cety. Výborně. Nevyžádaná svolení nelze odmítnout. „Maz, byla byste tak laskavá a vyřídila velvyslanci, že jsem odešel, protože mě pozvala k rozhovoru jedna dáma? Nevím… Možná se chvíli zdržím. Nečekejte na mě. V případě nutnosti se vrátím na velvyslanectví sám.”

„Na vašem místě bych,” začala Maz pochybovačně, Miles ji už ale neposlouchal, obrátil se a šel pryč. Ještě se na ni usmál přes rameno a vesele jí zamával, než v doprovodu služebné opustil pavilon.

KAPITOLA 9

Z tváře drobné Ba se jako obvykle nedala přečíst sebemenší informace o tom, proč ji pro něj její paní poslala. Vedla Milese dlouhou cestou po klikatých zahradních pěšinkách, kolem rybníků a dokonalých umělých potůčků. Miles se téměř užasle zastavil, když uviděl smaragdově zelený trávník, na němž se pomalu procházelo hejno rubínově červených pávů velikosti zpěvných ptáků. O kousek dál se na slunci vyhřívalo něco, co připomínalo kočku ve tvaru koule; vypadalo to, jako kdyby to byl jen samotný kočičí kožíšek, měkký, bílý… Ne, uvnitř se přece jen skrývalo zvíře -v záplavě chlupů se objevily dvě tyrkysově modré oči, jednou na Milese mrkly a znovu se lhostejně zavřely.

Miles se nepokoušel s Ba konverzovat, ani se jí na nic neptal. Při poslední návštěvě Nebeské zahrady ho cetagandská Císařská bezpečnost možná opravdu nesledovala, protože se ztratil mezi tisícovkou dalších hostů; tentokrát se na to ale nemohl spolehnout. V duchu se modlil, aby si to Rian uvědomila. Císařovna Lisbet by na to nezapomněla. Mohl jen doufat, že Rian spolu s Velkým klíčem a s genetickou misí zdědila i privilegia své paní.

Bílá kapka čekala v křížové chodbě. Ba se jí uklonila a zmizela pryč.

Miles si odkašlal. „Dobrý večer. Přála jste si mě vidět? Co pro vás mohu udělat?" Snažil se, aby vše, co řekne, znělo co nejvšedněji. Musel počítat s plukovníkem Beninem a s hlasovým filtrem uvnitř té zatracené neprůhledné koule.

Rianin hlas - nebo jeho zdařilá imitace - zamumlal: „Lorde Vorkosigane. Zajímáte se o genetiku, jistě tedy budete souhlasit s krátkou exkurzí."

Výborně. Sledovali je a ona to věděla. Potlačil v sobě nesmyslnou naději, že se jedná jen o záminku zakrývající milostný důvod. „S radostí," odpověděl. „Mám zájem o všechny lékařské postupy. Vím, že náprava mých vlastních poškození je zatím nedokonalá. Z tohoto důvodu pro mě návštěva jakékoli vyspělé galaktické společnosti znamená novou naději."

Kráčel vedle kapky vznášející se nad zemí a marně se snažil zapamatovat si spletitou cestu klenutými chodbami a různými budovami. Mezitím prohodil jednu nebo dvě obdivné poznámky, které se týkaly okolní scenérie, aby jejich mlčení nevypadalo tak nápadně. Odhadoval, že od okamžiku, kdy opustil pavilon, v němž se konala recepce, ušel nejméně kilometr. Vtom se před nimi objevila dlouhá, nízká bílá budova. Stejně jako ostatní stavby byla citlivě zasazená do krajiny, ale pokrývaly ji nápisy o „biologické kontrole", které nechyběly dokonce ani na rámech oken a zámcích dveří. Rian musela vyťukat složitý kód, než ji přístroj identifikoval. Teprve potom mohla vstoupit, za ní pak prošel i Miles.

Vedla ho chodbami, které překvapivě vůbec nepůsobily dojmem labyrintu. Vešli do prostorné místnosti. Doposud v Nebeské zahradě neviděl praktičtější, nevyumělkovaný prostor. Jedna stěna byla celá prosklená, z ní bylo vidět do dlouhé místnosti, která vypadala jako kterákoli standardní biologická laboratoř a neměla nic společného se světem venku. Tady byla forma podřízená funkci: lenošivou atmosféru pavilonů vystřídala účelnost. Laboratoř byla prázdná, jen Ba procházela kolem stolů a něco velmi pečlivě kontrolovala. Samozřejmě, v době smutku za Nebeskou paní, vládkyní nad tímto světem, laboratoř nemohla fungovat. Během tohoto období nemohla být schválená ani uskutečněná jediná genetická smlouva. Křičící pták zdobil desku komunikačního terminálu, rozpínal se i nad několika zámky na skříních. Miles stál v samotném srdci genové banky.

Kapka se zastavila u stěny a nehlučně se rozplynula. Rian vstala z křesla.

Tentokrát si ebenově černé vlasy svázala tak, že jí sahaly jen do pasu. Na sobě měla bílý trikot, který jí zahaloval od krku až po bílé pantoflíčky, a přes něj si oblékla jednoduchý, pohodlný bílý oděv složený z pouhých dvou vrstev, sahající ji do poloviny lýtek. Vypadala ženštěji, ne tolik jako modla, a přesto… Miles doufal, že se při opakovaném pohledu na její krásu stane vůči jejímu omračujícímu efektu imunní. Zřejmě ale bude muset takových dávek dostat víc. Mnohem víc. Spoustu, strašnou spoustu. Přestaň. Nedělej ze sebe ještě většího idiota, než jsi

„Tady můžeme mluvit," řekla a vklouzla do židle u komunikačního terminálu. Všechny její pohyby svou ladností připomínaly tanec. Ukázala na židli proti sobě. Miles se trochu nemotorně posadil, na tváři se mu objevil napjatý úsměv, maskující intenzívní pocit, že se nohama sotva dotýká země. Rian se

chovala stejně bezprostředně, jako se manželky ghemských generálů chovaly upjatě. Sloužilo snad prostředí Hvězdné školky jako psychologický silový štít? Nebo ho Rian považuje za jedince na tak nízkém vývojovém stupni, že ji nemůže nijak ohrozit? Že je pouhé domácí zvířátko neschopné ji soudit?

„Já… vám věřím," řekl Miles. „Neriskujete, že budete mít nepříjemnosti s vaší bezpečností kvůli tomu, že jste mě sem přivedla?"

Pokrčila rameny. „Když budou chtít, mohou císaře požádat, aby mě pokáral."

„Sami to udělat nesmí?"

„Ne."

Odpověď byla kategorická a jasná. Miles si jen přál, aby nebyla přehnaně optimistická. Když se ale podíval na její zdviženou bradu a vzpřímená ramena, pochopil, že Hautka Rian Degtiarová, Služebnice Hvězdné školky, je pevně přesvědčená o tom, že mezi těmito stěnami je neomezenou vládkyní ona. V každém případě alespoň pro příštích osm dní.

„Doufám, že se jedná o něco důležitého. A že to bude rychlé. Protože, až odsud vyjdu, padnu rovnou do náruče plukovníka Benina, který se mě už nemůže dočkat."

„Je to důležité." Její modré oči jako by plály. „Už vím, který místodržící je zrádce!"

„To je skvělé! Zjistila jste to rychle. Mimochodem… jak se vám to povedlo?"

„Měl jste pravdu, Klíč je pouhá návnada. Prázdná atrapa. Přesně, jak jste řekl."

„K tomu jsem dospěl pouhou logickou úvahou. Máte přímý důkaz?"

„Svým způsobem ano." Napjatě se předklonila. „Včera navštívil Hvězdnou školku princ Slyke Giaja v doprovodu své úřední manželky. Předstíral, že se zajímá o naši práci. Hrozně stál o to, abych mu ukázala císařovniny regálie. Z obličeje se mu nedalo nic vyčíst, ale prohlížel si je velmi dlouho. Když skončil, vypadal spokojeně. Blahopřál mi k mé práci a pak odešel."

Slyke Giaja patřil k Milesovu užšímu seznamu. Ze dvou informací se ještě nedal postavit trojúhelník, ale pořád to bylo lepší než nic. „Požádal vás, abyste mu klíč předvedla? Ptal se, jestli je v pořádku?"

„Ne."

„V tom případě to věděl sám." Možná… „Nepochybně mu muselo začít vrtat hlavou, jak je možné, že tady leží jeho atrapa. Co teď asi udělá? Napadne ho, že vy víte, že se jedná o atrapu, nebo si bude myslet, že vás přelstil?"

„To nedokážu odhadnout."

Milese napadlo, že není jediný, kdo je na Hauta krátký. „Jistě si uvědomuje, že za pouhých osm dní pravda vyjde najevo, hned jakmile vaše nástupkyně bude chtít Velký klíč použít. A když ne pravda, tak určitě obvinění proti Barrayaru. Má v plánu tohle?"

„Netuším, jaký má plán."

„Určitě do toho chce Barrayar nějakým způsobem zaplést, o tom jsem přesvědčený. Možná chce dokonce vyprovokovat ozbrojený konflikt mezi oběma planetami."

Rian pohnula rukou, jako kdyby v ní svírala ukradený Velký klíč. „Jistě by to bylo chápáno jako urážka…, ale sotva by to postačilo jako důvod k válce."

„Hm. Může to být jen první krok. Způsob, jak přimět Cetaganďany, aby se na nás nas… rozzlobili. Pak by logicky následoval druhý krok, něco, kvůli čemu bychom se naštvali my na vás." Tahle nová varianta byla hodně nepříjemná. V každém případě rovnice lord X a Slyke Giaja zůstávala nevyřešená. „I kdybych klíč vrátil okamžitě, což si nemyslím, že měl v plánu, stejně bych nedokázal, že jsme to nebyli my, kdo ho vyměnil. Neměli jsme se na Ba Luru vrhnout. Co bych teď dal za to, abych znal historku, kterou nás měla obalamutit!"

„I mně je to líto," řekla Rian poněkud kousavě, opřela se a přitáhla si k tělu konce svrchní vesty. Bylo to první bezděčné gesto, kterého si u ní Miles všiml.

Rozpačitě zkroutil ústa. „Co je ale důležité, jsou úřední manželky místodržících. Nic jste mi o nich

neřekla, a přitom jsou všechny ve hře. Co když pracují pro obě strany?"

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Nepodezírám ani jedinou, že by se do tohoto spiknutí zapletla. To je… nemyslitelné."

„Proč nemyslitelné? Chci říct, že jedna z nich v tom mohla vidět šanci, jak se stát vládkyní spolu se svým místodržícím. Možná i nezávisle na něm."

Rian znovu zavrtěla hlavou. „To je vyloučené. Manželky nepatří k nim, ale k nám.'1

Miles zamrkal, trochu se mu točila hlava. „K nim znamená k mužům. A k nám k ženám. Je to tak?"

„Hautské ženy jsou opatrovnicemi…," zarazila se. Bylo zřejmé, že považuje za nemožné vysvětlit to barbarskému cizinci. „Manželka Slyka Giaji s tím nemá nic společného."

„Promiňte, tomu nerozumím."

„Souvisí to… s naší genovou bankou. Slyke Giaja se pokouší přivlastnit si něco, na co nemá žádné právo. Nemyslím tím jeho pokus uzurpovat si císařský trůn, to je přirozená věc. Tady jde o jeho útok vůči císařovně, který nelze označit jinak než za ohavnost. Hautský genom patří jedině nám. Svým jednáním nezrazuje říši, což by neznamenalo nic, ale hautskou rasu, a to je nejtěžší přečin."

„Přece ale platí, že úřední manželky podporují decentralizaci genové banky."

„Jistě. Všechny jsou pověřenkyněmi mé Nebeské paní."

„Jsou… jsou vyměňovány každých pět let spolu s místodržícími? Nebo nezávisle na nich?"

, Jsou jmenovány doživotně a mohou být odvolány jen na příkaz Nebeské paní."

Kdyby je Rian mohla přimět ke spolupráci, získala by v nepřátelském táboře mocného spojence. Ale neměla odvahu to udělat, protože některá z nich mohla být zrádkyní. Miles v duchu zaklel.

„Říše," zdůraznil, „představuje pro Hauty jistou podporu, a to i z genetického hlediska. Poměr mezi kořistí a dravci je dost napjatý."

Jeho pokus o zoologický vtip ji nerozesmál. Asi by jí neměl ani recitovat své neumělé básničky. Zkusil to znovu. „Císařovna Lisbet určitě nepočítala s tím, že by tím Hautové přišli o své výsadní postavem."

„Ne. Rozhodně ne tak rychle. Této generace by se změna nejspíš ještě netýkala," připustila Rian.

To už dávalo větší smysl. Více to odpovídalo časovým představám staré hautské dámy. „Jenže její záměr někdo zneužil pro své vlastní účely. Někdo s krátkodobým osobním cílem, někdo, o jehož existenci neměla ani tušení." Olízl si rty a pokračoval dál. „Jsem přesvědčený, že plán Nebeské paní ztroskotal na nějaké vnitřní slabině. Císař vás ochraňuje, abyste mohly kontrolovat genom hautské rasy; vy na oplátku za to propůjčujete legitimitu jeho moci. Vzájemně se tak podporujete ve svých zájmech. U místodržících se nedá mluvit o žádném takovém motivu. Nemůžete se vzdát své moci a zároveň si ji ponechat."

Nešťastně stiskla své dokonale vykrojené rty, jeho názor mu ale nijak nevyvracela.

Miles se zhluboka nadechl. „Je proti zájmu Barrayaru, aby se Slyke Giaja zmocnil trůnu. V tomto směru vám chci být nápomocný. Na druhé straně není v zájmu Barrayaru ani destabilizace, k níž by vedl plán vaší císařovny. Myslím, že vím, jak by se Slyke dal zastavit. Za to se ale musíte vzdát pokusu uskutečnit plán své paní." Když viděl její zděšený výraz, dodal: „Alespoň prozatím."

„Jak… chcete zastavit prince?" zeptala se pomalu.

„Dostanu se na jeho loď. Zmocním se pravého Velkého klíče. Bude-li to možné, nahradím ho atrapou. S trochou štěstí přijde na záměnu až doma a tam už bude bezmocný. Vy předáte skutečný Velký klíč své nástupkyni, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Protivník vás nemůže obvinit, aniž by podezření nepadlo i na něj." Nebo na ni. „Myslím si, že není v lidských silách dosáhnout víc. Každá jiná varianta skončí katastrofou, ať v té či oné podobě. Když nic nepodnikneme, za osm dní všechno vyjde najevo a Barrayar padne do léčky. Když se pokusím o protitah a nebudu úspěšný…, nemůžu situaci už příliš zhoršit." Vážně si to myslíš?

„Jak se chcete dostat na palubu princovy lodi?"

„Mám jeden, možná dva nápady. Mohou úřední manželky, jejich ghemské společnice a sloužící

cestovat na oběžnou dráhu a zpátky bez omezení?”

Dotkla se svou jakoby porcelánovou rukou krku. „V podstatě ano.”

„Musíte mi tedy obstarat nějakou dámu, pokud možno relativně nenápadnou, která mě tam doprovodí. Samozřejmě budu mít vhodný převlek. Jakmile se dostanu na palubu, klíč odsud už dostanu. Tím se dostáváme k otázce důvěry. Máte někoho, na koho se můžete spolehnout? Nepředpokládám, že byste mohla sama…”

„Neopustila jsem hlavní město už… několik let.”

„V tom případě byste byla nápadná. Kromě toho vás Slyke Giaja může sledovat. Co třeba ta ghemská dáma, kterou jste za mnou poslala na večírku u Yenara?”

Rian se zatvářila nešťastně. „Spíše by to měl být někdo přímo z doprovodu příslušné manželky,” řekla váhavě.

„Jako druhou možnost vidím,” zdůraznil klidně, „že necháme cetagandskou bezpečnost dělat svou práci. Odhalení prince by vedlo k automatickému očištění Barrayaru a k vyřešení mého problému.”

Přesněji řečeno… ne tak docela. Slyke Giaja, pokud byl oním lordem X, dokázal obejít dopravní kontrolu na přestupní stanici a věděl i to, které místo v rotundě nezabírají kamery, takže tam nechal umístit mrtvé tělo Ba Lury. To znamená, že Slyke Giaja věděl o bezpečnosti mnohem víc, než mu příslušelo. Bylo tedy vůbec jisté, že cetagandská bezpečnost dokáže provést neohlášenou prohlídku lodi císařského prince?

„Za koho se chcete převléct?” zeptala se ho.

Přesvědčoval sám sebe, že z jejího hlasu slyší pouze zdráhání a žádné pohrdání. „Nejspíš za sloužícího. I mezi Ba se najdou nižší postavy. Vy Hautové se k nim chováte, jako kdyby byli neviditelní. Jste v tomto ohledu slepí a hluší.”

„Žádný muž se nedokáže převléct za Ba!”

„Myslíte?” Ironicky se nad její reakcí usmál.

Ozvalo se zapípání komunikačního terminálu. Vrhla na něj rozmrzelý pohled, ale pak stiskla kódovou klávesu. Na obrazovce se objevila tvář zdatného muže středního věku. Byl oblečený do uniformy důstojníka cetagandské bezpečnosti, Miles ho ale neznal. Z čerstvě obnoveného pomalování obličeje připomínajícího zebru mu šedé oči zářily jako dva žulové úlomky. Miles couvl a rychle se rozhlédl - naštěstí nestál v zorném poli displeje.

„Hautko Rian.” Muž uctivě kývl hlavou.

„Plukovníku Millisore,” oslovila ho Rian. „Můj komunikační terminál má zablokovaný příjem. Teď není vhodná doba na hovory.” Snažila se nesklouznout pohledem k Milesovi.

„Použil jsem linku tísňového volám. Už nějakou dobu se vás snažím zastihnout. Omlouvám se, že vás ruším ve smutku za Nebeskou paní, troufám si ale říct, že ona by si to přála jako první. Podařilo se nám vypátrat ztracený L-X-10-Terran-C. K zásahu ale potřebuji zplnomocnění Hvězdné školky. Naše zesnulá císařovna považovala nalezení L-X-10-Terranu-C za jednu z nejdůležitějších priorit. Uvažovala o tom, že po provedení testů bude vzorek přiřazen k hautskému genomu.”

„To je sice pravda, plukovníku, ale… Budiž, pořád se dá s touto variantou počítat. Okamžik.” Rian vstala, šla k jedné ze skříní a odemkla ji kódovaným kroužkem, který měla zavěšený na krku. Chvíli v ní hledala, až objevila malou průzračnou krychli, vysokou asi patnáct centimetrů. Na jedné straně měla vyrytý šarlatový obraz ptáka. Vrátila se s předmětem ke stolu a položila ho na čtecí podložku komunikačního terminálu. Vyťukala několik povelů na klávesnici a uvnitř krychle se na chvíli rozzářilo světlo. „V pořádku, plukovníku. Nyní záleží jen na vašem úsudku. Názor naší zesnulé Paní znáte. Díky svému zplnomocnění můžete čerpat potřebné zdroje ze speciálního fondu Hvězdné školky.”

„Děkuji, Hautko. Budu vás informovat o svém dalším postupu.” Plukovník na rozloučenou kývl hlavou a pak zmizel z obrazovky.

„Co mělo tohle znamenat?” zeptal se Miles a snažil se nevypadat příliš neomaleně.

Rian se zamračila. „Týkalo se to jedné staré odborné záležitosti. Ujišťuji vás, že to nijak nesouvisí s

vámi, s vaší zemí, ani se současnou krizí. Život prostě jde dál.”

„To je pravda.” Miles se přátelsky usmál, jako kdyby ho odpověď plně uspokojila. V duchu si ale opakoval celý rozhovor, slovo od slova. Mohl by ho později využít jako návnadu, kterou by odvedl pozornost Simona Illyana od hlavního problému. Měl však obavy, že po návratu domů bude potřebovat mnohem pádnější argumenty na to, aby Illyana zabavil.

Rian znovu pečlivě uložila Velkou pečeť do skříně, zamkla ji a vrátila se ke stolu.

„Můžete tedy najít dámu,” pokračoval Miles, „které byste důvěřovala a poslala ji za mnou s uniformou sloužící? Je možné, abyste mi obstarala identifikační kartu, předala falešný klíč a prozradila mi způsob, jak poznat jeho originál? Dokážete vymyslet nějakou věrohodnou záminku, se kterou byste dámu poslala na princovu loď a mě jako její doprovod? A hlavně kdy?”

„To zatím ještě nevím.”

„V tom případě se na termínu musíme domluvit hned teď. Pokud mám z velvyslanectví zmizet na několik hodin, nemůžete mě odvolat jen tak náhodně. Musím chránit vlastní… bezpečnost a vymyslet si nějakou krycí historku. Znáte můj oficiální program; určitě máte jeho kopii, protože jinak bychom se předtím nemohli setkat. Myslím, že tentokrát by schůzka měla proběhnout mimo Nebeskou zahradu. Zítra odpoledne mám jít na nějakou bioestetickou výstavu. Možná bych si vymyslel výmluvu, jak se odtamtud s -Ivanovou pomocí - dostat.”

„Tak brzy…”

„Mně to brzy nepřipadá. Naopak. Moc času nám nezbývá. Kromě toho se může stát, že první pokus budeme muset z nějakého důvodu předčasně ukončit. Jistě si uvědomujete, že si musíme ověřit vaše obvinění prince, nevystačíme jen s domněnkami.”

„Víc zatím nemohu nabídnout.”

„Chápu. Nesmíme ale otálet, to pro případ, že budeme muset akci opakovat.”

„Ano… Máte pravdu…” Zhluboka se nadechla a nervózně se zamračila. „Dobrá, pomohu vám, lorde Vorkosigane.”

„Netušíte náhodou, kde by princ Slyke mohl klíč ukrývat? Tak malá věc se dá na velké lodi schovat kamkoli. Ze všeho nejdřív by mě napadly jeho soukromé prostory. Je nějaký způsob, jak na palubě Velký klíč vypátrat? Asi nebudeme mít takové štěstí, že by se dal lokalizovat díky zabudovanému signálu…”

„Bohužel ne. Klíč má velmi starý a neobvyklý vnitřní systém. Na krátkou vzdálenost by ho ale vhodný senzorický přístroj dokázal objevit. Pošlu vám jeden po své dámě spolu s ostatními věcmi, jestli mě ještě něco napadne.”

„Každá maličkost pomůže.” Konečně. Dali se do práce. Musel se hodně ovládat, aby ji nezačal přemlouvat, aby všeho nechala a neuprchla s ním na Barrayar. Dokázal by ji propašovat z Cetagandy? Jistě by to nebyl o nic obtížnější úkol než ten, který měl před sebou. Co by to znamenalo pro jeho kariéru, nemluvě o otcově, kdyby do domu Vorkosiganů přivedl hautskou běženkyni a blízkou příbuznou císaře Fletchira Giaji? Jakou pohromu by na sebe přivolal? Napadla ho nová Trojská válka.

Musel si přiznat, že by mu lichotilo, kdyby se ho pokoušela svést, nebo to alespoň naznačila. Ona však nepohnula jediným prstem, aby ho přilákala k sobě; nezdvihla obočí v předstíraném pozvání. Jednala tak přímočaře, že to hraničilo s naivitou. Když se někdo hluboce a beznadějně zamiluje do někoho jiného, dotyčná osoba by měla projevit alespoň tolik ohleduplnosti, že si všimne…

Nemáš žádnou šanci, chlapče. To si dobře zapamatuj.

Nespojovala je láska, ani vyhlídka na ni. Neměli ani stejný cíl. Zato měli společného nepřítele. To bude muset stačit.

Rian vstala. Dala tak najevo, že rozhovor je u konce; Miles se nemotorně vztyčil. „Ohlásil se vám plukovník Benin? Vyšetřuje smrt Ba Lury.”

„Ano, vím. Požádal mě už dvakrát o slyšení. Zatím jsem jeho žádosti nevyhověla, vypadá být dost… vytrvalý.”

„To je dobře. Můžeme se domluvit na tom, co mu řekneme.” Miles rychle shrnul obsah rozhovoru s Beninem, hlavně zdůraznil vymyšlený důvod jejich prvního setkání. „Musíme si připravit i shodné zdůvodnění naší dnešní schůzky. Nepochybně se na vás obrátí znovu. Sám jsem ho k tomu navedl. Nemohl jsem tušit, že se princ Slyke prozradí tak rychle.”

Rian přikývla, přešla ke skleněné stěně a ukázala na několik míst v laboratoři. Stručně popsala Milesovi cestu, kterou včera prováděla prince. „Bude to stačit?”

„Naprosto, děkuji. Můžete se ještě zmínit, že jsem vám kladl spoustu lékařských dotazů ohledně… odstranění mých fyzických defektů, ale že jste mi nemohla pomoct, protože jsem se obrátil na nesprávnou adresu.” Nedokázal se přemoct, aby k tomu nedodal: „Víte, moje DNA je v naprostém pořádku. Všechny moje vady mají teratogenní původ, což je mimo vaši oblast působení.”

Její tvář, která se bez ohledu na svou krásu neustále podobala masce, jako by se najednou stala ještě bezvýraznější.

„Pro vás Cetaganďany je zevnějšek nadmíru důležitý, jistě jste se už setkala s jeho úpravami,” prohlásil rozrušeně. Přestaň, okamžitě zmlkni.

Rian místo pozdravu rozevřela dlaň, mlčky přešla jeho poznámku a zamířila ke kapce. Unavený Miles, který už nevěřil vlastnímu jazyku, šel tiše vedle ní až k hlavním dveřím.

Vyšli do chladného a jasného umělého soumraku. Na zdánlivě nekonečné, tmavě modré obloze svítilo několik bledých hvězd. Na lavičce před vchodem seděli vedle sebe Mia Maz, velvyslanec Vorobjev a plukovník Benin. Vypadali, že se přátelsky baví. Jakmile se objevil Miles, všichni tři k němu zdvihli pohled. Oba muži se usmívali o poznání méně srdečněji. Miles se málem otočil a pádil zpátky dovnitř.

Rian zřejmě prožívala něco podobného, protože zamumlala: „Vaši lidé tu na vás čekají, lorde Vorkosigane. Doufám, že návštěva pro vás byla poučná, i když jsem nemohla vyjít vstříc vašim potřebám. Na shledanou.” Jakmile dořekla poslední větu, zmizela v bezpečí budovy.

Tohle všechno, milá dámo, je velmi poučná zkušenost.

Miles nasadil přátelský úsměv a vykročil k lavičce, kde čekající diváci vstali, aby ho pozdravili. Maz nechyběl na tváři její obvyklý veselý důlek. Bylo to jen zdání, nebo Vorobjevova diplomatická přívětivost doopravdy začala být křečovitá? Beninův výraz se dal rozpoznat o dost hůř, protože měl obličej pomalovaný barevnými spirálami.

„Zdravím vás,” řekl Miles. „Děkuji, pane, že jste na mě čekal, i když to nebylo nutné.” Vorobjev ironicky zvedl obočí.

„Dostalo se vám mimořádné pocty, lorde Vorkosigane,” řekl Benin a hlavou ukázal směrem k budově.

„Ano, Hautka Rian je velice zdvořilá dáma. Jen doufám, že jsem ji svými otázkami úplně nevyčerpal.”

„A dověděl jste se všechno, co jste potřeboval?” zeptal se Benin. „Tuhle výsadu všichni nemají.”

Neunikl mu hořký nádech poslední poznámky, i když to samozřejmě mohl ignorovat. „Ano i ne. Je to fascinující místo, ale obávám se, že jejich technologie nemohou vyřešit mé zdravotní problémy. Nejspíš budu muset začít uvažovat o dalších operacích. Vážně se mi do nich nechce, protože jsou velmi bolestivé.” Smutně zamrkal.

Maz se na něho podívala víc než soucitně, zatímco Vorobjev se mračil jako čert. Začíná mít podezření, že se tady děje něco nekalého. Krucinál.

Upřímně řečeno, jen přítomnost toho druhého jako by bránila Beninovi s Vorobjevem v tom, aby nepřimáčkli Milese k nejbližší zdi a nezpracovávali ho tak dlouho, dokud by z něho nevyrazili pravdu.

„Pokud jste skončil s prohlídkou, doprovodím vás k bráně,” řekl Benin.

„Ano, auto na nás už čeká, lorde Vorkosigane,” dodal Vorobjev důrazně.

Všichni poslušně vykročili za Beninem.

„Považuji za skutečně mimořádnou poctu, že jsem se mohl zúčastnit dnešního přednesu elegií,”

brebentil Miles. ‚A jak se vám daří, plukovníku? Pokročil jste se svým případem?"

Benin zkroutil ústa. „Nedá se říct, že by se problém zjednodušil," zamumlal namísto odpovědi.

O to se klidně vsadím. Bohužel, nebo možná naštěstí, doba ani místo pro otevřený rozhovor dvou kolegů nebyly právě vhodné.

„To je ale krása," vydechla Maz. Ostatní se zastavili, aby si v soumraku vychutnali pohled, který se jim za zatáčkou naskytl. Pás stromů lemoval malou umělou rokli s potůčkem. Všude kolem byly rozesety stovky malých žabiček zářivě čokoládové barvy a všechny zpívaly. Jejich zpěv byl dokonale harmonický, hlas jedné skupiny stoupal do výšky, kde zvolna odezněl, aby ho vzápětí vystřídala další skupina; s tím, jak zpěv sílil a slábl, měnila se i intenzita záře, vycházející ze zvířat. Každý tón tak byl spojen i s vizuálním zážitkem. Díky akustice v rokli se hudba nesla jako mořské vlny. Milese tahle dokonalá a absurdní krása zasáhla jako blesk, teprve Vorobjevovo zakašlání narušilo kouzlo, a tak pokračovali dál v cestě.

Za hranicemi kupole Nebeské zahrady se nad městem vznášela teplá, vlhká noc, jejíž světlo mělo barvu meruňky. Noc i město se táhly až za horizont.

„Hautský luxus na mě. velmi zapůsobil, ale až teď jsem si uvědomil, jak obrovská ekonomická základna ho podepírá," obrátil se Miles k Beninovi.

„Skutečně," řekl Benin a nepatrně se ušklíbl. „Přitom výše daní na osobu dosahuje jen poloviny částky u vás na Barrayaru. Slyšel jsem, že císař pečuje o ekonomické blaho svých poddaných jako o svou zahradu."

Ani Benin nebyl imunní proti cetagandskému sklonu k vychloubání. Daně doma vždycky patřily k citlivým záležitostem. „To je bohužel tím," prohlásil Miles, „že se vám musíme vyrovnat po vojenské stránce, a přitom naše zdroje jsou sotva čtvrtinové." Musel se kousnout do jazyka, aby k tomu nepřidal, že to naštěstí není nic těžkého, nebo jinou podobnou jízlivost. Nicméně Benin měl pravdu, pomyslel si Miles, když aeroauto jejich velvyslanectví vystoupalo nad město. Člověka se zmocnila úcta, když viděl obrovskou stříbrnou hemisféru, pak se ale podíval na město táhnoucí se stovky kilometrů do všech stran, představil si zbytek planety a dalších sedm světů a trochu začal počítat. Nebeská zahrada byla jako květina, jejíž kořeny by bez hautské a ghemské kontroly nad ekonomikou odumřely. Velký klíč najednou vypadal jako trpaslík, který měl pohnout světem. Princi, podle mě jste optimista.

KAPITOLA 10

„Ivane, musíš mi pomoct se ho zbavit," šeptal Miles naléhavě.

„Fakt?" zamumlal Ivan nevzrušeným hlasem.

„Netušil jsem, že ho Vorobjev pošle s námi." Miles kývnutím hlavy ukázal na Vorreediho, který stál stranou a tiše se domlouval s řidičem, s uniformovaným strážcem z velvyslanectví a dalším v civilu. Zatímco strážce měl na sobě, stejně jako Miles s Ivanem, vycházkovou zelenou uniformu, zbývající dva muži byli oblečeni do přiléhavých trikotů a přes ně měli pláště sahající do půli lýtek.

„Když jsem si domlouval schůzku," pokračoval Miles, „počítal jsem s tím, že s námi jako obvykle půjde Mia Maz, už z toho důvodu, že se jedná o čistě dámskou výstavu. Budeš muset nejen krýt moje zmizení, ale nejspíš i odvést jejich pozornost."

Strážný v civilu na něco Vorreedimu přikývl a šel pryč. Jeho úkolem bylo operovat v terénu; Miles si vryl do paměti jeho tvář a oblečení. Další věc, na kterou nesmí zapomenout. Muž mířil ke vchodu do výstavní… haly. Když Miles prvně uslyšel o návštěvě dnešní bioestetické výstavy, představil si rozlehlou čtyřúhelníkovou budovu, v níž se v Hassadaru konaly zemědělské prodejní akce. Zdejší výstaviště s názvem Měsíční zahrada ale mělo tvar kupole a vypadalo jako zmenšená předměstská imitace Nebeské zahrady. Označení miniaturní se ale pro danou stavbu příliš nehodilo - její poloměr dosahoval tři sta metrů a kupole se klenula nad prudkým svahem. K jejímu hornímu vchodu proudily skupinky svátečně oblečených Ghemů a Ghemek.

„A jak to, hergot, mám udělat? Vorreedi si těžko nechá něco nakukat."

„Řekneš mu, že jsem dostal chuť povyrazit si s jistou dámou. Když ty to můžeš dělat neustále, tak proč ne já?" Miles sevřel rty, aby nezavrčel, když viděl, jak Ivan obrací oči v sloup. „Představ ho půltuctů svých přítelkyň, určitě na ně tady narazíš. Prozraď jim, že všemu umění milovat tě naučil právě on."

„To není můj styl," procedil Ivan přes zaťaté zuby.

„Tak si něco vymysli sám!"

„To nikdy nedělám, plnit rozkazy je mnohem bezpečnější."

„Výborně, máš rozkaz být iniciativní."

Ivan řekl slovo, které by redaktor musel vyškrtnout. „Už teď vím, že toho budu litovat."

„Vydrž to ještě chvíli. Za pár hodin bude po všem." Buď tak nebo onak.

„Tos říkal už předevčírem. Jsi pěkný lhář."

„Nebyla to moje chyba. Ukázalo se, že věci jsou komplikovanější, než jsem předpokládal."

„Vzpomínáš si, jak jsme tenkrát u vás objevili úkryt s partyzánskými zbraněmi a jak jsi mě s Elenou přemluvil, abychom ti pomohli rozjet starý tank? Najeli jsme do stodoly a ta spadla. Pamatuješ si, že já jsem za to dostal od matky dva měsíce domácího vězení?"

„Tehdy nám bylo deset, Ivane!"

„Pořád to ale vidím, jako kdyby se to stalo včera. Nebo předevčírem."

„Ta stará kůlna byla už stejně polorozpadlá. Ušetřili jsme peníze za její zbourání. Proboha, Ivane, tohle je vážné! Přece nemůžeš srovnávat- " Miles se zarazil, jakmile uviděl, že Vorreedi propustil své muže a s nepatrným úsměvem se k nim vrací, aby je odvedl ke vchodu do Měsíční zahrady.

Milese překvapilo, že vidí něco tak hloupého jako nápis, i když byl celý sestavený z květin. Visel nad vchodem do labyrintu cestiček na svahu a bylo na něm napsáno 149. výroční bioestetická výstava. Třída A. Věnováno památce Nebeské paní. Díky poslední větě se z výstavy stala povinná zastávka pro všechny smuteční hosty.

„Účastní se soutěže i Hautky?" zeptal se Miles vedoucího protokolu. „Zdá se mi, že to odpovídá jejich stylu."

„Ne, to by nemohl zvítězit nikdo jiný," odpověděl lord Vorreedi. „Hautky mají každý rok své vlastní klání, probíhá soukromě v Nebeské zahradě. Letošní bylo ale odloženo, dokud neskončí oficiální smutek."

„Vystavující Ghemky tedy vlastně napodobují své hautské nevlastní sestry."

„V každém případě se o to snaží. To je podstata téhle hry.”

Jednotlivé exponáty nebyly uspořádány do řad, ale stály jednotlivě na různých místech. Milesovi se mihla hlavou otázka, jaké pletichy se asi odehrávají za scénou kvůli nejlepším pozicím, jak je takové vítězství společensky hodnoceno, a jestli se kvůli soutěžení může i vraždit. Slovní vraždy ale nebudou nic neobvyklého, pokud má soudit podle několika úryvků rozhovorů skupinek ghemských dam, které se procházely kolem exponátů, obdivovaly je i kritizovaly.

Jeho pozornost upoutalo velké akvárium plné ryb. Byly průsvitné a jejich proměnlivé barvy přesně napodobovaly vzor jednoho ghemského klanu. Nechyběla mezi nimi jasně modrá, žlutá, černá a bílá. Ryby kroužily v rytmu gavoty. Z hlediska genetického inženýrství se nejednalo o exponát ani pozoruhodný, ani nápaditý, ovšem jeho pyšnou autorkou byla teprve dvanáctiletá dívka. Jako kdyby plnila úlohu maskota pro ostatní soutěžící z jejího klanu. Její úsměv jako by říkal Dejte mi šest let a uvidíte!

Modré růže či černé orchideje byly něčím tak obvyklým, že sloužily jen jako okrasný pás kolem vlastních soutěžních příspěvků. Kolem nich prošla mladá dívka v doprovodu svých rodičů a za sebou vedla na zlatém vodítku půl metru vysokého skotačícího jednorožce. Možná ani nepatřil k exponátům… Miles odhadoval, že se jedná o čistě komerční záležitost. Na rozdíl od zemědělské výstavy v Hassadaru se tady nebrala v úvahu účelnost. Naopak, mohla by být považována za nedostatek. Tady se soutěžilo v umění; život byl chápán pouze jako prostředek, biopaleta dodávající efekty.

Zastavili se u zábradlí balkonu, z něhož částečně viděli na visuté zahrady na svahu pod nimi. Miles si všiml, že u nohou se jim mihotá cosi zeleného. Po Ivanově noze se ve spirále vinuly vzhůru lesklé listy s úponky, na jejich konci se pomalu otevřely a znovu zavřely rudé květy, které kolem sebe šířily tajemnou, jemnou vůni. Celkově to ale působilo dost odpudivě. Fascinovaný Miles od toho nemohl odtrhnout pohled. „Slyšíš, Ivane…? Nehýbej se a podívej se na levou botu,” zamumlal po chvíli.

Mezitím se další úponek pomalu obtočil kolem Ivanova kolena a začal se šplhat vzhůru. Ivan se podíval dolů, trhnul sebou a zaklel. „Krucinál, co je to? Okamžitě mě toho zbavte!”

„Asi to není jedovaté,” řekl Vorreedi nejistě. „V každém případě se ale nehýbejte.”

„Já bych řekl, že je to pnoucí růže. A pěkná čiperka.” Miles se zašklebil, předklonil se a bedlivě zkoumal, jestli rostlina nemá trny, třeba zasunuté. Jakmile Miles vztáhl k rostlině ruce, plukovník Vorreedi udělal váhavé gesto, jako kdyby ho chtěl zastavit.

Ale dřív, než Miles mohl riskovat případné poranění, objevila se na cestičce kyprá Ghemka s velkým košíkem a pospíchala k nim. „Tady jsi, ty zlobivče!” vykřikla. „Promiňte, pane,” oslovila Ivana a aniž by se na něho podívala, klekla si na zem a přikázala uprchlíkovi, aby se znovu smotal. „Obávám se, že to způsobilo příliš mnoho dusíku v ranní dávce…”

Růže lítostivě stáhla poslední úponek z Ivanovy boty, a její majitelka ji bez dlouhých cavyků strčila do košíku k ostatním kroutícím se dezertérům v růžovém, bílém a žlutém provedení. Žena ještě střelila pátravým pohledem do všech rohů, pod lavičky a pak pospíchala dál.

„Té kytce ses moc líbil,” řekl Miles Ivanovi. „Že by za to mohly feromony?”

„Jdi se bodnout,” zamumlal Ivan. .Jestli nedáš pokoj, tak tě strčím do dusíku a přivážu tě ke kůlu… Panebože, co je zas tohle?”

Jakmile zabočili za roh, na volném prostranství před nimi se objevil ztepilý strom s velkými chlupatými srdcovitými listy zakrývajícími větve, které se klenuly do oblouku a znovu klesaly k zemi. Větve se lehce kývaly pod tíhou plodů ve tvaru lusků, které mňoukaly. Miles s Ivanem přistoupili blíž ke stromu.

„Řekněte, co je tohle za nesmysl?” rozhořčil se Ivan.

Z každého lusku viselo koťátko. Dlouhá, hedvábně bílá srst se pohybovala lehce jako chmýří a vytvářela rám kolem oušek, vousů a jasně modrých očiček. Ivan vzal kotě do dlaně, zdvihl ho blíž k očím, aby ho mohl lépe prozkoumat. Opatrně ho pohladil prstem, zvířátko se ho hravě dotklo měkkými

předními pacičkami.

„Takováhle koťátka se mají honit za klubíčkem, a ne viset dolů jako šišky jen proto, že si tím nějaká ghemská čarodějnice vylepší skóre," vypálil prudce. Rozhlédl se kolem, nikdo kromě nich tam ale nebyl.

, Já… bych neřekl, že jsou tam zavěšená," ozval se Miles. „Nedělej to."

Ovšem zabránit Ivanovi v tom, aby kotě osvobodil, bylo stejně marné jako zakázat mu svádění krásných žen. U něho to byl svým způsobem reflex. Lesk v jeho očích prozrazoval náchylnost k osvobozování drobných tvorečků, kteří se stali něčí obětí, a možná k pronásledování pnoucích se růží.

Ivan odtrhl lusk od větve. Kotě slabě zavřeštělo, křečovitě se otřáslo a přestalo se hýbat.

„Kotě, slyšíš?" šeptal Ivan nejistě do dlaní složených do kolíbky. V místě, kde lusk ulomil, se objevil děsivý pramínek červené tekutiny a začal mu stékat po zápěstí.

Miles zakryl mrtvé tělíčko listy plodu. Všiml si přitom, že až do poloviny těla zvířátko nemá páteř. Zadní nahé růžové nožičky mělo spojené dohromady a jejich konec mizel ve stopce lusku.

„… nebylo, Ivane, ještě dospělé."

„To je hrůza!" Ivanův hlas přetékal rozhořčením a skřípal mu v krku, jak se ho snažil ztlumit na maximum. Mlčky, bez nutného domlouvání, se rychle odplížili od koťátkového stromu a zahnuli za nejbližší roh, kde nikdo nebyl. Ivan se zoufale rozhlížel kolem sebe, hledal místo, kam by mohl ukrýt drobné tělíčko a zbavit se tak důkazu svého hříchu a vandalského chování. „To je absurdní!"

Miles se zamyslel. „Vlastně nevím. Když o tom uvažuju, nepřipadá mi to o nic víc absurdní než vlastní příroda. Chci říct, už jsi někdy viděl, jak se kočka kotí?"

Ivan schoval tělíčko v dlaních a pohledem provrtával svého bratrance. Vorreedi pozoroval Ivanův úžas se směsicí podráždění a soucitu. Milese napadlo, že i kdyby plukovník znal Ivana déle, věděl by, že poměr prvního pocitu ke druhému by byl mnohem vyšší. Vorreedi se místo toho jen zeptal: „Pane, mám vás toho zbavit… diskrétně?"

„Ano, prosím," odpověděl Ivan a na tváři se mu objevila velká úleva. „Pokud vám to nevadí." Rychle nehybný lusk přistrčil k plukovníkovi, který ho zabalil do kapesníku.

„Zůstaňte tady. Hned se vrátím," řekl a šel pryč, aby se zbavil doličného předmětu.

„Výborně, Ivane," zavrčel Miles. „Co kdyby sis raději strčil ruce do kapes?"

Ivan si kapesníkem otřel lepkavou dlaň, pak si do ní plivl a začal ji drhnout kapesníkem. Zatracený flek… „Nezačni vyvádět jako moje matka. Nebyla to moje vina… Věci byly jen složitější, než jsem myslel." Ivan si strčil kapesník do kapsy a zamračeně se podíval kolem sebe. „Zkazilo mi to náladu. Chci se vrátit na velvyslanectví."

„Musíš to vydržet, dokud se nesetkám se svým kontaktem."

„Kdy to bude?"

„Hádám, že už brzy."

Došli na konec uličky s dalším malým balkonem, z něhož byl lákavý výhled na exponáty pod nimi.

„Krucinál," řekl Ivan.

„Co se děje?" zeptal se Miles a podíval se stejným směrem jako Ivan. Dokonce se postavil na špičky, aby zjistil, proč Ivan zaklel.

„Je tady náš starý kamarád lord Yenaro. O dvě patra níž, baví se s nějakými dámami."

„To… může být shoda náhod. Ghemy se to tady jen hemží, odpoledne mají být vyhlášené ceny. O vítězky se zajímá každý. Kromě toho si myslím, že přesně tenhle druh rádoby umění dráždí jeho představivost."

Ivan povytáhl jedno obočí. „Chceš se vsadit?"

„Kdepak."

Ivan si vzdychl. „Zřejmě neexistuje možnost, jak se mu pomstít dřív, než dostane on nás."

„Nevím. Pro každý případ měj oči otevřené."

„To si piš."

Znovu se rozhlédli. Blížila se k nim ghemská dáma středního věku s důstojným držením těla. Kývla Milesovi na pozdrav, její gesto se však nedalo označit za úplně přátelské. Na okamžik rozevřela dlaň, v ruce držela těžký kroužek s motivem křičího ptáka pokrytého složitou sítí obvodů.

„Teď?" zašeptal Miles.

„Ne." Měla kultivovaný, nízko posazený alt. „Za třicet minut u západního vchodu."

„Možná to nestihnu úplně přesně."

„Počkám na vás." Prošla kolem nich.

„Ty jsi vážně nekecal," řekl Ivan po chvíli. „Hergot, slib mi ale, že si dáš bacha."

„Slibuju."

Milese napadlo, že Vorreedi hledá nejbližší odpadkový koš nějak dlouho. V okamžiku, kdy začal mít nervy napjaté k prasknutí a rozhodl se ho jít hledat, se plukovník vynořil a pospíchal k nim. Úsměv na jeho tváři byl poněkud křečovitý.

„Pánové," kývl na pozdrav. „Naskytla se tu jistá věc, kvůli které vás musím na chvíli opustit. Držte se u sebe a neopouštějte budovu."

Skvělé. Možná. „O co se jedná?" zeptal se Miles. „Viděli jsme tady Yenara."

„Toho šprýmaře? Ano, víme o něm. Podle mých lidí je to ale jen neškodný otrapa. Musíte si s ním pro tuto chvíli poradit sami. Zato moje spojka v terénu, která patří k mým nejlepším průzkumníkům, objevila někoho jiného, koho známe. Profesionála."

Tím označením myslel profesionálního zabijáka nebo něco v tom smyslu. Miles přikývl.

„Nevíme, proč se tady objevil," pokračoval Vorreedi. „To ale zjistíme, jen ho musíme chvíli zabavit a popovídat si s ním."

„Fastpentu ale nikdo kromě policie nebo Císařské bezpečnosti nesmí používat, je to tak?"

„Kde není žalobce, není soudce," zamumlal Vorreedi se zachmuřeným úsměvem.

„Dobrou zábavu."

„Dávejte na sebe pozor." Vorreedi jim kývl hlavou na rozloučenou a s předstíranou ležérností odkráčel pryč.

Miles s Ivanem šli dál, zastavili se u dalších dvou květinových exponátů, které nedrásaly jejich nervy nejistotou ohledně příslušnosti k biologickému kmenu. Miles v duchu odpočítával minuty. Ještě chvíli, než se bude moct vytratit a přijít na domluvené místo…

„Zlatíčko, dobrý den," zatrylkoval něčí melodický hlas za nimi. Ivan se otočil o trochu rychleji než Miles.

Před nimi stály lady Arvin s lady Benello a držely se za ruce. Najednou se pustily a… jako pijavice, Miles se rozhodl, že je to ten nejpříhodnější výraz, se přisály z obou stran k Ivanovi.

„Tak, zlatíčko?" zamumlal Miles pobaveně. Ivan ho sjel zlostným pohledem a pak se obrátil k oběma dámám.

„Doslechly jsme se, že jste tady, lorde Ivane," pokračovala plavovlasá lady Arvin, zatímco vysoká lady Benello souhlasně přikyvovala hlavou, až jí nadskakoval jantarový vodopád kadeří. „Co budete dělat po výstavě?"

‚Já… ještě nevím," odpověděl Ivan a neustále otáčel hlavou ze strany na stranu ve snaze dělit svou pozornost přesně na polovinu.

„Ach," řekla lady Arvin. „Nechtěl byste povečeřet v mém domě?"

Lady Benello jí skočila do řeči. „Pokud už vás nebaví městské prostředí, ukázala bych vám jedno místečko na jezeře nedaleko odsud. Loďka nás odveze na prázdný ostrůvek, kde si dopřejeme jedinečný piknik. Nabízím vám naprosté soukromí."

Obě ženy se na sebe nevraživě usmívaly. Ivan vypadal uštvaně. „To je opravdu těžká volba," řekl, aby získal čas.

„Tak si s námi pojďte prohlédnout roztomilý exponát sestry lady Benello, než si to rozmyslíte, lorde Ivane," navrhla lady Arvin klidně. Pak se podívala na Milese. „Nepřidáte se k nám, lorde

Vorkosigane? Omlouvám se, že jsme vás opominuly tak zcela hanebným způsobem. Musíme to odčinit.” Stiskla Ivanovu paži a vyslala přes jeho rameno zářivý, významný úsměv ke své rusovlasé společnici. „Pomůžeme tak zároveň vyřešit těžké rozhodování lorda Ivana.”

„V pytli vypadají všechny kočky stejně,” zamumlal Miles, „nebo to platí jen o těch z Barrayaru?”

Ivan při poznámce o kočkách zamrkal. Lady Arvin se tvářila naprosto nezaujatě, zatímco rusovláska, jak se Miles obával, jeho žert pochopila. V každém případě se odpoutala od Ivana - byl to záblesk triumfu, který přelétl přes tvář lady Arvin? - a obrátila se k Milesovi.

„Lorde Vorkosigane, máte nějaký zvláštní program?”

„Obávám se, že ano,” odpověděl Miles s lítostí, kterou tak úplně nepředstíral. „Vlastně vás musím opustit už teď.”

„Tak brzy? Prosím, pojďte se tedy alespoň podívat na exponát mé sestry.” Lady Benello se do něho sice nezavěsila, nicméně šla vedle něj, i když tím své soupeřce dovolila, aby si Ivana dočasně přivlastnila.

Kolik má času? Jistě neuškodí, když Vorreedimu dopřeje ještě pár minut, aby se mohl plně věnovat své kořisti. Miles se pousmál a přestal se bránit pozvání. Lady Arvin vykročila jako první a držela se pevně Ivana. Milesova rusovlasá společnice neměla tak porcelánově jemnou pokožku jako Rian. Na druhé straně nebyla tak… nedosažitelná. Problémy řešíme ihned. A zázraky děláme do…

Přestaň. Tyhle ženské jsou poživačné potvory, to přece víš.

Panebože, dovol, ať mě naučí…

Krucinál, brzdi.

Točitá cesta je dovedla do níže položené části. Lady Arvin zabočila na malý kruhový plácek, který chránily stromy zasazené do žardiniér. Listí na jejich větvích se lesklo jako diamanty, přesto jen tvořilo kulisu pro vlastní soutěžní příspěvek uprostřed, který - z uměleckého hlediska - vypadal poněkud záhadně. Byl jakoby složený ze tří kusů silného brokátu jemných odstínů, které se vzájemně spirálovitě proplétaly a z výšky dospělého člověka pak splývaly na podložku na zemi. Hustý kulatý koberec byl zdobený složitým abstraktním vzorem, který zrcadlovitě odrážel zelené odstíny okolních stromů.

„Podívej se tamhle,” zamumlal Ivan.

„Vidím ho,” zašeptal Miles.

Lord Yenaro v tmavé róbě seděl na jedné z vyřezávaných laviček, které byly rozestaveny kolem, a usmíval se na ně.

„Kde je Veda?” zeptala se ho lady Benello.

„Šla na chvíli pryč,” odpověděl Yenaro. Vstal a pokynul jim na pozdrav.

„Lord Yenaro mé sestře s jejím příspěvkem trochu vypomohl,” prozradila lady Benello Milesovi s Ivanem.

„Opravdu?” zeptal se Miles a začal se rozhlížet. Hledal ukrytou past. Nemohl ji nikde objevit. „A… o jaký exponát se to vlastně jedná?”

„Vím, že na první pohled nevypadá příliš působivě,” omlouvala se lady Benello, „to ale také není jeho účelem. Jeho delikátnost je založená na vůni, která se uvolňuje z látky podle toho, jakou má její nositel náladu. Jen si nejsem jistá, jestli by nebylo lepší udělat to přímo jako šaty.” Její poslední poznámka byla zřejmě adresovaná Yenarovi. „Jeden sloužící tu mohl stát celý den a předvádět proměny.”

„To by působilo příliš komerčně,” odpověděl Yenaro. „Tahle varianta je mnohem lepší.”

„Je to… živé?” zeptal se Ivan nejistě.

„Látka je protkaná voňavými žlázami, které jsou stejně živé jako potní žlázy ve vašem těle,” ujistil ho Yenaro. „Musím ovšem připustit, že aranžmá působí trochu staticky. Pojďte trochu blíž, předvedeme vám, jak to funguje.”

Miles se nadechl. Jeho mozek se snažil analyzovat každou těkavou molekulu, která prošla jeho nosními dírkami. Kupole byla zahalená mraky nejrůznějších vůní, které vycházely z exponátů

umístěných výše na svahu, ani nemluvě o parfémech obou Ghemek a Yenara. Přesto měl pocit, že se od brokátu šíří příjemná aromatická vůně. Miles si všiml, že ani Ivanovi se nechce přistoupit blíž. Kromě parfémů jako by se ve vzduchu vznášel jakýsi slabý štiplavý zápach oleje.

Yenaro vzal džbánek stojící na lavičce a zamířil s ním doprostřed., Je libo ještě trochu čarovného nápoje?" zamumlal Ivan suše.

Milesovou hlavou jako vichřice proletělo poznám a vlilo do jeho těla tolik adrenalinu, že se mu na okamžik téměř zastavilo srdce, než se znovu zběsile rozbušilo. „Seber mu ten džbánek, Ivane! Ať z něho nic nerozlije!"

Ivan ho poslechl. Yenaro jen překvapeně zasupěl. „Co to má znamenat?!"

Miles se vrhl ke koberci a zuřivě k němu čichal. Ano.

„Co to provádíte?" zeptala se lady Benello s úsměvem. „Koberec k exponátu nepatří."

Ale ano. „Ivane," požádal ho Miles naléhavě, zatímco se namáhavě zdvihal, „podej mi džbánek - ale opatrně - a čichni si ke koberci."

Miles uchopil nádobu, jako kdyby to byla ošatka čerstvých vajíček. Ivan s poněkud zmateným pohledem splnil Milesovu žádost. Nejdřív přičichl ke koberci, pak po něm přejel rukou a konečky prstů se dotkl rtů. Okamžitě zbledl. Miles už věděl, že si Ivan myslí totéž co on. „To je asterzin!" otočil k němu hlavu a zasupěl.

Miles po špičkách couval od koberce. Když už byl dostatečně daleko, nadzdvihl víčko džbánku a opatrně k němu přičichl. Jemná směsice vanilky s pomerančem nepatrně zesílila a stoupala vzhůru přesně tak, jak se to popisuje v literatuře.

Miles nepochyboval o tom, co chtěl Yenaro udělat. Chystal se obsah džbánku vylít na jeho nohy. Před očima obou dam. Miles si vzpomněl na Ba Luru, kterou lord X, princ Slyke, použil jako svůj poslední nástroj. Ne. Yenaro nic neví. Možná nenávidí Barrayar, rozhodně ale není tak šíleně zaslepený. Tentokrát ho zneužili, aby do toho spadl spolu s námi. Do třetice všeho dobrého a zlého.

Když Ivan vstal, měl zaťaté zuby a planoucí oči. Miles ho pohybem ruky přivolal a vrátil mu džbánek. Ivan ho jemně uchopil a ustoupil ještě o krok dozadu. Miles si klekl, aby odpáral několik vláken z konce koberce. Když je odtrhával, vlákna se elasticky napjala, což jeho domněnku potvrdilo. „Lorde Vorkosigane! Co to děláte?" Lady Arvin stáhla obočí, vyjádřila tak rozpaky nad bizarním barbarským chováním hostů z Barrayaru.

Miles si znovu vzal od Ivana džbánek a podal mu vlákna. Pak ukázal na Yenara. „Přiveď ho sem. Dámy, omluvte nás na okamžik. Tohle je čistě mužská záležitost."

Dost ho překvapilo, že ani jedna z nich neprotestovala. Lady Arvin pouze zdvihla obočí, zatímco lady Benello nepatrně našpulila rty. Ivan popadl jednou rukou Yenara za paži a odváděl ho pryč z mýtiny s exponátem. Ivan neřekl ani slovo a jen výhružně zesílil sevření, když se Yenaro pokusil setřást jeho ruku. Lord se sevřenými rty vypadal rozzlobeně, a zároveň trochu rozpačitě.

Kousek níž na svahu našli prázdný kout. Ivan s rukojmím stáli zády k cestě a kryli tak Milese. Ten opatrně postavil džbánek na zem, napřímil se, a hlubokým hlasem zavrčel na Yenara. „Předvedu vám, jak by to před chvílí dopadlo. Nejdřív mi ale řekněte, co jste si k čertu myslel, že děláte."

„Nevím, o čem to mluvíte," odsekl mu Yenaro. „Pusť mě, ty hulváte."

Ivan ho pevně držel a výhružně se mračil. „Nepárej se s ním, bratranče, a hezky mu to ukaž."

„Dobře." Cesta byla dlážděná mramorovými dlaždicemi, které vypadaly nehořlavě. Miles na ně pustil vlákna a pokynul Ivanovi s Yenarem, aby přistoupili blíž. Čekal, dokud na dohled nebyli žádní kolemjdoucí: „Yenaro, namočte si prsty do téhle neškodné kapaliny, kterou jste tady tak mával, a pokropte s ní vlákna."

Ivan přinutil Yenara, aby si klekl vedle Milese. Lord si je oba chladně přeměřil a pak udělal, co mu přikázali. .Jestli si myslíte, že…"

Větu už nestačil dokončit, protože se jasně zablesklo a horká vlna sežehla Milesovi obočí. Následný třesk naštěstí zakryla jejich nakloněná těla. Yenaro zkameněl.

„A tohle byl pouhý gram," pokračoval Miles. „Celá kobercová bomba váží nejméně pět kilo. Měl byste to vědět, protože jste sem koberec osobně dopravil. Taková hračka by dokázala vyhodit do povětří kus kupole, vás, mě, dámy… To by byl zlatý hřeb podívané."

„Tohle je nějaká bouda," zaskřípal zuby Yenaro.

„Máte pravdu. Tentokrát ušitá přímo na vás, měl jste osobně posloužit jako zábava. Zřejmě jste nikdy neprošel vojenským výcvikem, je to tak? Jinak byste to se svým nosem musel poznat. Je to asterzin, skvělý materiál. Dá se tvarovat, barvit, můžete z něho napodobit prakticky cokoli. A navíc je absolutně inertní, dokud nepřijde do styku s katalyzátorem. Pak…" Miles ukázal hlavou na malé sežehlé místo na bílém chodníku. „Dobrá, položím vám, Yenaro, otázku jinak. O jakém efektu mluvil váš dobrý přítel satrapa, co vám řekl?"

„On -" Yenaro zatajil dech. Rukou přejel po tmavé, olejovité skvrně a pak si přičichl k prstům. Zhluboka vdechl, zamračil se a zesláble si sedl na paty. Jeho široce rozevřené oči se střetly s Milesovým pohledem. „Bože."

„Zpověď," prohlásil Ivan důrazně, „ulehčí duši i tělu."

Miles se nadechl., Ještě jednou od začátku, Yenaro. Co jste si myslel, že se stane?"

Yenaro polkl. „Měl se tím… uvolnit ester, který by stimuloval otravu alkoholem. Vy z Barrayaru jste přece touhle zvrhlostí proslulí. Neublížil bych vám víc než vy sami!"

„Měli jsme se tedy s Ivanem celé odpoledne potácet po výstavě namol opilí?"

„Dalo by se to tak říct."

„A co vy? Aplikoval jste si protilátku ještě dřív, než jsme se tu objevili?"

„Ne. Nebylo to zapotřebí!… Podle mého předpokladu se jednalo o neškodnou látku. Pouze jsem si to zařídil tak, abych se dostal do ústraní a tam odpočíval, dokud její účinek nevyprchá. Myslel jsem si, že by to mohl být… zajímavý prožitek."

„Jste zvrhlík," zamumlal Ivan.

Yenaro ho provrtal pohledem.

Miles pomalu pokračoval. „Když jsem se první večer popálil, vy jste své zděšení nepředstíral, mám pravdu? S něčím takovým jste nepočítal."

Yenaro zbledl. „Očekával jsem… Napadlo mě, že se něco muselo stát při zapojování na velvyslanectví, protože socha měla způsobit pouze šok, žádné popáleniny."

„To vám tvrdili?"

„Ano," zašeptal Yenaro.

„Nápoj zlati byl ale váš vlastní nápad," zavrčel Ivan.

„Vy jste to poznal?!"

„Nejsem přece idiot."

Ghemové procházející kolem se zmateně podívali na tři muže klečící v kruhu na dlažbě, pak ale mlčky pokračovali dál. Miles ukázal na nejbližší lavičku skrytou v zatáčce. „Musím vám něco říct, lorde Yenaro, a bude lepší, když při tom budete sedět." Ivan nasměroval Yenara k lavičce a pevně mu stiskl rameno, aby si sedl. Chvíli přemýšlel a pak vylil zbylý obsah džbánku do nejbližší keramické žardiniéry. Nakonec se uvelebil mezi Yenarem a východem.

„V tomhle případě nejde o řadu žertíků, které se vám zdají zábavné a které mají znepříjemnit život hloupým zástupcům opovrhovaného nepřítele," pokračoval Miles tiše, „ale o to, že vás použili jako pěšáka ve zrádcovském spiknutí proti císaři Cetagandy. Nejdřív vás využijí, pak odhodí a umlčí. Tohle schéma se už začíná opakovat. Vaší předchůdkyní byla Ba Lura. Myslím, že jste slyšel, jak dopadla."

Yenaro pohnul bledými rty, ale nevydal ani hlásku. Po chvíli si je olíznul a zkusil to znovu. „Tomu nevěřím. Je to příliš primitivní. Vedlo by to ke krvavému sváru mezi jeho klanem a… všemi nevinnými přihlížejícími."

„Mýlíte se. Vyprovokovalo by to krvavou srážku mezi jejich klany a vaším. A vy jste měl posloužit jako rozbuška. Měl jste nejen spáchat atentát, ale zároveň se jako neschopný jedinec vyhodit do

vzduchu vlastní bombou. Šel byste takříkajíc v dědečkových šlépějích. A kdo by zůstal naživu, aby mohl říct, že to tak nebylo? V hlavním městě by vypukl zmatek, stejně jako mezi Cetagandou a Barrayarem, který by satrapové využili k získání nezávislosti. Ne, to vůbec není primitivní plán. Naopak, je to velmi elegantní."

„Ba Lura přece spáchala sebevraždu. Tak to bylo řečeno."

„Ve skutečnosti byla zavražděna. Případ vyšetřuje Císařská bezpečnost. Určitě ho včas objasní. Ne, správnější je říct, že se jim to nakonec podaří. Sám nevěřím, že by to mohli stihnout včas."

„Služebná Ba se nemůže dopustit zrady, to je vyloučené."

„A co případ, kdy je Ba v záměrně dvojznačné situaci přesvědčená, že se chová naprosto loajálně? Nevěřím, že je natolik umělou bytostí, aby se nemohla zmýlit."

„To určitě ne." Yenaro se na ně podíval. „Rád bych, abyste pochopili jedno. Osobně by mi nevadilo, kdybyste spadli z útesu. Sám bych do vás ale nikdy nestrčil."

„To si myslím také," řekl Miles. „Jen tak mimochodem, prozraďte nám, jaká vás čekala odměna za vaše služby, když nepočítáme týdenní zábavu při ztrapňování dvou hulvátských barbarů? Nebo jste to dělal jen takříkajíc z lásky k umění?"

„Slíbil mi místo," Yenaro se znovu upřeně zadíval na dlážděnou cestu. „Vy těžko pochopíte, jaké je to žít v hlavním městě bez funkce. Nemáte žádné postavení. Žádnou prestiž. Jste… nikdo. Už mě unavovalo být nikdo."

„O jaké místo se jednalo?"

„Císařský výrobce parfémů." Yenarovy tmavé oči se zaleskly., Já vím, že to nezní bůhvíjak, získal bych tak ale přístup do Nebeské zahrady a možná i k samotnému císaři. Pracoval bych mezi… nejlepšími z říše. Mezi lidmi na vrcholu pyramidy. A to by bylo skvělé."

Milesovi nedělalo potíže pochopit jeho ambice, i když podle něj byly trochu neobvyklé. „Rozumím."

Yenaro se skoro vděčně pousmál.

Miles se podíval na chronometr. „Panebože, už je tolik! Ivane, zvládneš to sám?"

, Jistě."

Miles vstal. „Přeji vám hezký den, lorde Yenaro, mnohem lepší, než jaký vám přichystali. Možná jsem právě vyčerpal svou roční zásobu štěstí, přesto mi ho ještě popřejte. Čeká mě rozhovor s princem Slykem."

„Hodně štěstí," řekl Yenaro nejistě.

Miles se zarazil. „Byl to přece princ Slyke, o kom jsme mluvili?"

„Ne! Já měl na mysli satrapu Ilsuma Ketyho!"

Miles našpulil pusu a pomalu z ní vyfukoval vzduch. Teď jsem buď naletěl, nebo si zachránil kůži Čemu mám věřit? „To Kety vás vybavil… tímhle vším?"

„Ano…"

Bylo možné, aby Kety použil svého bratrance prince Slyka jako nastrčenou figurku, která mu měla zjistit, jak je to s císařskými odznaky moci? Jistě. Nebo také ne. Co když platí opačná varianta, že Slyke nastrčil Ketyho, aby místo něho jednal s Yenarem? Ani to se nedá vyloučit. A jsem tam, kde jsem byl. Krucinál, proč se na to nemůžu vykašlat!?

Zatímco Miles stál na místě, zkamenělý novými pochybnostmi, zpoza rohu se vynořil vedoucí protokolu. Jakmile uviděl Milese s Ivanem, zmírnil krok a po tváři mu přelétl výraz úlevy. Než k nim Vorreedi došel, už zase vypadal jako normální návštěvník. Pohled, kterým probodl Yenara, byl však ostrý jako břitva.

„Dobrý den, pánové," pozdravil všechny tři kývnutím hlavy.

„Dobrý den, pane," řekl Miles. „Bylo vaše jednání úspěšné?"

„Mimořádně."

„Hm… Myslím, že s lordem Yenarem se ještě osobně neznáte. Lorde, dovolte, abych vám

představil vedoucího protokolu našeho velvyslanectví, lorda Vorreediho."

Oba muži na sebe kývli, Yenaro kromě toho naznačil úklonu s rukou na k prsou.

„To je ale shoda náhod, lorde Yenaro, právě se o vás mluvilo," prohlásil Vorreedi.

„V jakém smyslu?" zeptal se Yenaro obezřetně.

„Hm…" Vorreedi zamyšleně mlaskl, a pak se odhodlal. , Je vám známo, lorde Yenaro, že jste v současné době předmětem jisté vendety?"

„Já? Ne! Co vás k takovému závěru přivedlo?"

„Normálně se nestarám o osobní záležitosti Ghemů, mým úkolem je sledovat pouze ty oficiální. Když už se mi ale naskytla příležitost udělat dobrý skutek, jen tak ji nezahodím. Právě jsem hovořil s jedním… gentlemanem, který mě informoval, že dostal za úkol osobně dohlédnout na to, abyste - cituji jeho vlastní slova - dnes neopustil Měsíční zahradu živý. Pokud jde o metodu, kterou chtěl v daném případě použít, byl poněkud tajuplný. Podivné na tom je, že to není Ghem, ale komerční umělec. Nevěděl, kdo si ho najal, tahle informace jako kdyby ležela zapečetěná pod několika ochrannými vrstvami. Napadá vás někdo?"

Yenaro ho šokované poslouchal. Pevně sevřel rty a hluboce se zamyslel. Milese napadlo, že Yenaro možná zvažuje stejnou řadu eventualit, jako on předtím. Bylo to v jeho zájmu. Satrapa, ať už šlo o kteréhokoli z nich, poslal Yenarovi pomocníka. Chtěl se pojistit, že se nestane nic neočekávaného. Jako například, že by Yenaro přežil své číslo s bombou a mohl ho obvinit ze zrady.

„Myslím, že… ano."

„A prozradíte jeho jméno?"

Yenaro se na něho nedůvěřivě podíval. „Teď ne."

„Jak si přejete," Vorreedi pokrčil rameny. „Dotyčný sedí v zastrčeném místě, fastpenta na něj přestane účinkovat asi tak za deset minut. Do té doby můžete udělat cokoli, co vás napadne."

„Děkuji vám, lorde Vorreedi," řekl Yenaro tiše. Přitáhl si tmavé roucho k tělu a vstal. Byl sice bledý, ale pozoruhodně se ovládal, vůbec se nechvěl. „Myslím, že hned teď odejdu."

„Velmi rozumný nápad," odpověděl Vorreedi.

„Zůstaneme ve spojení?" zeptal se Miles.

Yenaro přikývl. „Ano. Musíme si znovu promluvit." Pak zamířil pryč, cestou se rozhlížel na obě strany.

Ivan si cucal palec. Pořád to ale bylo lepší, než kdyby hned tady na místě Vorreedimu všechno vyklo-pil.

„Byla to všechno pravda, pane?" zeptal se Miles plukovníka Vorreediho.

„Ano." Vorreedi si mnul špičku nosu. „Jen si nejsem tak jist, že se to netýká i nás. Lord Yenaro o vás projevuje neobyčejný zájem. Každého musí napadnout, jestli tady neexistuje nějaká skrytá spojitost. Mému oddělení zabere spoustu času i energie zjistit, kdo za tímhle najatým gangsterem stojí. A k čemu nakonec dojdeme?" Vorreedi se podíval na Milese. „Jak moc se zlobíte kvůli svým popáleným nohám, lorde Vorkosigane?"

„Rozhodně ne tak moc!" Miles se bránil obvinění. „Já přece vím, co si můžu a nemůžu dovolit, pane! Já jsem toho zabijáka nenajal." Nepochybně ale postrčil Yenara do hry tím, že se pokoušel vyprovokovat jeho možné ochránce - Ketyho, prince Slyka a Ronda. Chtěl jsi reakci, tady ji máš. „Víte, je to jen tušení, ale myslím si, že pátrání tímhle směrem by mohlo znamenat dobře vynaložený čas i prostředky."

„Říkáte tušení?"

„Sám nejlépe víte, že bez intuice se člověk při téhle práci neobejde."

„Ano, používal jsem ji, ale nikdy jí nedůvěřoval. Důstojník Císařské bezpečnosti by měl tento rozdíl chápat."

„Rozumím."

Všichni vstali, aby se znovu vydali na prohlídku exponátů. Miles se pečlivě vyhnul pohledu na

sežehlé místo na chodníku. Jakmile došli do západní části výstaviště, Miles začal pátrat v zástupu návštěvníků po své spojce. Seděla blízko fontány a mračila se. Bylo absolutně vyloučené, aby se Vorreediho zbavil, držel se ho jako klíště. Přesto to musel zkusit. „Omluvte mě, prosím, na okamžik. Potřebuji si promluvit s dámou."

„Rád vás doprovodím," prohlásil Vorreedi mile.

Dobrá. Miles si vzdychl a rychle si v duchu sestavoval vzkaz. Důstojně vyhlížející Ghemka zdvihla oči, hned jakmile se k ní se svým nechtěným společníkem přiblížil. Miles si uvědomil, že neví, jak se jmenuje.

„Promiňte, madam. Bohužel nemohu přijmout pozvání k dnešní odpolední návštěvě. Prosím, vyřiďte své paní mou nejhlubší lítost." Pochopí z toho ona i Hautka Rian, že tahle akce je ukončená?! Milesovi nezbývalo než se modlit. „Kdyby ale místo ní mohla zorganizovat návštěvu mužova bratrance, byl bych jí velmi vděčný."

Žena se zamračila ještě víc, neřekla ale nic víc než: „Vyřídím váš vzkaz, lorde Vorkosigane."

Miles jí na rozloučenou kývl a v duchu jí poděkoval, že neuvízla v pasti složitější odpovědi. Když se ohlédl, Ghemka už pospíchala pryč.

KAPITOLA 11

Miles se prozatím svatyni Císařské bezpečnosti v budově velvyslanectví Barrayaru vyhýbal a uvážlivě zůstával na luxusním území vyhrazeném diplomatickému sboru. Nemýlil se v odhadu, že bude umístěná ve druhém, nejnižším patře podzemí. Nyní v doprovodu uniformovaného desátníka minul bezpečnostní rámy a vešel do kanceláře plukovníka Vorreediho.

Místnost nebyla tak strohá, jak Miles očekával. Byla vyzdobená drobnými cetagandskými uměleckými předměty; jen elektrické sochy teď ráno ještě nebyly zapnuté. Některé mohl Vorreedi zdědit po svém předchůdci, ale i zbytek naznačoval, že takzvaný vedoucí protokolu je sběratelem se skvělým vkusem, i když s omezenými prostředky.

Plukovník seděl za stolem, jehož deska byla úplně prázdná. I dnes byl oblečený do mnohovrstevnatého oděvu, jaký nosili Ghemové střední vrstvy. Jako hlavní odstíny si pro své oblečení zvolil modrou a šedivou barvu. Nebýt toho, že neměl pomalovaný obličej, snadno by se ztratil v zástupu Ghemů. Na druhé straně se poněkud překvapivě vyjímal za stolem s komunikačním terminálem, který patřil barrayarské Císařské bezpečnosti.

Miles si jazykem navlhčil rty. „Dobrý den, pane. Velvyslanec Vorobjev mě informoval, že se mnou chcete mluvit."

„Ano, lorde Vorkosigane." Vorreedi kývnutím hlavy naznačil desátníkovi, že už ho nepotřebuje. Muž tiše odešel. Dveře se za ním zasunuly se syčivým zvukem hermeticky uzavíraného prostoru. „Prosím, posaďte se."

Miles sklouzl na židli proti Vorreedimu a pokusil se o úsměv, který měl vyjadřovat nevinné radostné veselí. Vorreedi si Milese pozorně prohlížel. To nebylo dobré. Vorreedi byl druhým mužem velvyslanectví a podobně jako Vorobjev byl považován za nejvhodnějšího kandidáta na jedno z nejnáročnějších diplomatických míst. Byl nepochybně velmi zaměstnaný člověk, ale rozhodně ne hlupák. Milese napadlo, jestli Vorreedi v noci přemýšlel alespoň z poloviny tak usilovně, jako on sám. Miles se připravoval na úvodní salvu ve stylu Illyana, jako například Kdo vám, Vorkosigane, k čertu, dal právo hrát si na soukromou válku?!

Plukovník Vorreedi mu ale místo toho věnoval dlouhý, přemýšlivý pohled a pak klidně řekl: „Lord Vorkosigan, hodnost poručíka, funkce kurýrního důstojníka Císařské bezpečnosti."

„Teď ale nejsem ve službě, pane."

„Moc zajímavý typ mužů. Stoprocentně spolehlivý a věrný. Cestují kamkoli a předají cokoli. Na nic se neptají, ani nic nekomentují. Ve splnění úkolu jim může zabránit jen vlastní smrt."

„Tahle práce není tak dramatická. Spoustu času musíme trávit na lodi a informace doháníme čtením."

„Hm. Nadřízeným těchto slavných pošťáků je vedoucí oddělení komunikace Císařské bezpečnosti. Existuje ale jedna výjimka." Vorreedi se na něj podíval ještě pronikavěji. „Vy podáváte hlášení rovnou Simonu Illyanovi, který je v přímém spojení s císařem Gregorem. Jediná další osoba, o níž vím, že nepodléhá příslušné subordinaci, je samotný šéf generálního štábu Císařských služeb. To je velmi zajímavá anomálie. Můžete to nějak vysvětlit?"

.Jestli to mohu já nějak vysvětlit?" Miles opakoval otázku, aby získal čas. Pak se nad odpovědí krátce zamyslel. Zásadně nikdy nic nevysvětluju. Kromě toho byla odpověď zřejmá a Vorreedimu o ni nešlo. „Je to velice jednoduché. Občas se stane, že císař Gregor potřebuje vyřídit něco osobního pro sebe nebo členy své rodiny a bylo by příliš triviální nebo nepatřičné využívat k tomu služeb armády. Například projeví přání mít ve své zahradě u císařské rezidence chlebovníkový keř z planety Pol. To je přesně úkol pro mě."

„Skvělá odpověď," souhlasil Vorreedi zdvořile. Nastala krátká pauza. „Máte stejně zdařilou historku o tom, jak jste získal takové příjemné místo?"

„Nezastírám, že to bylo z protekce. To je evidentní," Miles se přestal usmívat, „že se fyzicky nehodím k výkonu normální služby, a tak tohle místo vytvořili speciálně pro mě na základě konexí mé rodiny."

„Hm,” Vorreedi se zaklonil v křesle a mnul si bradu. „Pokud jste se tady objevil jako tajný agent s posláním přímo od Boha Illyana,” pravil odměřeně, „měl byste se prokázat příkazem, v němž je uvedeno, že vám má být poskytnuta veškerá pomoc. Aby ubohý místní zástupce věděl, na čem si s vámi stojí.”

Jestli tohohle chlapa nezvládnu, tak se postará o to, že se nehnu z velvyslanectví, a lordu X nikdo nepřekáží jeho temné spády. „Chápu, pane,” Miles se nadechl, ‚jenže tak by to pak věděl i kdokoli jiný.”

Vorreedi na něj překvapeně pohlédl. „Má snad velitelství Císařské bezpečnosti podezření na únik informací v mém sektoru?”

„Zatím ne, pokud vím. Jako obyčejný kurýrní důstojník ovšem mohu těžko klást otázky, to jistě chápete.”

Podle nepatrně rozevřených očí bylo jasné, že Vorreedi narážku pochopil. Je to opravdu bystrý muž. „Nějak jsem si nevšiml, lorde Vorkosigane, že byste přestal klást otázky. Od vašeho příletu na Eta Cetu neděláte nic jiného.”

„Je to má slabost.”

„Existuje něco, čím byste podepřel své vysvětlení?”

, Jistě.” Miles se zamyšleně zadíval do prázdna, jako kdyby tam hledal slova. „Podívejme se na to takhle. Všichni kurýři Císařské bezpečnosti jsou díky protilátce alergičtí na fastpentu. Díky tomu nemohou nepříteli nic prozradit, ovšem za cenu fatálních důsledků. V mém případě se ale dospělo k závěru, že podobný zásah do mého těla by byl příliš nebezpečný, a proto mohu plnit jen úkoly, které jsou z hlediska bezpečnosti bezvýznamné. Za tím vším hledejte protekci díky mému postavení a stykům.”

„Velmi… působivé.”

„Byl bych raději, kdyby to tak nemuselo být, pane.”

„Jistě.” Nastala další dlouhá pauza. „Chcete mi ještě něco sdělit, poručíku?”

„Po návratu na Barrayar podám hlášení Simonu Illyanovi o své mis-, cestě. Obávám se, že se budete muset obrátit na něj. Netuším předem, co z toho vám bude chtít sdělit.”

Tak, to by bylo. Technicky vzato se nedopustil žádné lži, dokonce ani náznakem. Na to, hochu, nesmíš zapomenout a zachovat chladnou hlavu, až ti tenhle rozhovor přehrají před vojenským soudem. Pokud si Vorreedi jeho slova vyložil tak, že Miles je agent s nejvyšším stupněm utajení, byla to naprostá pravda. Pokud jde o fakt, že se zdejší mise spontánně ujal sám, bez vědomí ústředí, tak to byl… jiný problém.

„Rád bych si dovolil jednu filozofickou poznámku.”

„Prosím.”

„Pokud chcete po géniovi, aby vám vyřešil ten nejzapeklitější problém, nemůžete ho spoutat sítí pravidel, nemluvě o pokusu omezovat ho na časovou lhůtu dvou týdnů. Musíte mu dopřát svobodu. Pokud chcete někoho, kdo by plnil vaše rozkazy, najměte si hlupáka, ten vám bude vyhovovat víc.”

Vorreedi lehce zabubnoval prsty na stole. Miles měl pocit, že tenhle muž možná v minulosti narazil na jeden, dva problémy, které se mu nedařilo vyřešit. Pak plukovník zdvihnul obočí. „A vy se považujete za génia, lorde Vorkosigane?” zeptal se tiše. Milesovi naskočila husí kůže, když uslyšel tón jeho hlasu, živě mu to připomnělo situaci, kdy na něj jeho otec, hrabě Vorkosigan, líčil jednu ze svých vyhlášených slovních pastí.

„Hodnocení své inteligence mám uvedené v osobním spise, pane.”

„Ten jsem četl. A právě proto se teď spolu bavíme.” Vorreedi mrknul tak pomalu, že Milesovi připomněl ještěrku. „Tedy žádná pravidla?”

„Jedno snad ano. Odvážnému štěstí přeje.”

„Podle toho, že jste na svém současném místě téměř tři roky, se dá soudit, že vaše kůže je pořád ještě celá.”

„Zatím ano, pane.” Jak ale přežije následujících pět dní, těžko odhadnout.

„Svědčí to o neobyčejné pravomoci a nezávislosti.”

„Pravomoc nemám vůbec žádnou, jen zodpovědnost.”

„Ach,” Vorreedi zamyšleně stiskl rty. „To je mi vás líto, lorde Vorkosigane.”

„Děkuji, pane. Potřebuju soucit.” Miles přerušil ticho, které se příliš začalo podobat meditaci. „Máte zprávy, jestli lord Yenaro přežil dnešní noc?”

„Zmizel, takže se dá předpokládat, že ano. Naposledy byl spatřen, jak opouští Měsíční zahradu se srolovaným kobercem na rameni.” Vorreedi se pátravě zadíval na Milese. „Netuším, k čemu ho potřeboval.”

Miles ignoroval otevřenou narážku a místo toho se zeptal: „Opravdu se jeho zmizení dá automaticky považovat za přežití? A co ten najatý zabiják?”

„Hm.” Vorreedi se usmál. „Chvíli po nás se o něho začala zajímat místní policie, která ho ještě teď drží pod zámkem.”

„Přišli na něj sami?”

„Řekněme, že dostali anonymní tip. Jednalo se o službu ve veřejném zájmu. Musím ale ocenit obdivuhodnou výkonnost policie. Zdá se, že rekonstruují jeho předešlou pracovní činnost.”

„Stačil ještě něco nahlásit svému zaměstnavateli, než ho sebrali?”

„Ne.”

To znamená, že lord X dnes ráno nedostal žádné informace. Určitě se mu to ani trochu nelíbilo. Krach včerejšího plánu ho musel pořádně vyvést z míry. Nevěděl, co se stalo, ani netušil, jestli Yenaro neodhalil, co mu chtěl provést. I když fakt, že Yenaro zmizel a už se neozval, byl dost jasným signálem. Yenaro se teď ocitnul na mušce lorda X spolu s Milesem a Ivanem. Proti komu z nich zaútočí jako první? Vyhledá Yenaro ochranu u úřadů, nebo se bude bát, protože by přišla řeč na zradu?

Jakou další metodu by si mohl lord X vymyslet na zlikvidování hostů z Barrayaru, aby byla alespoň z poloviny tak nevídaná a perfektní jako ta, kterou měl použít Yenaro? Ta představovala mistrovský kousek, nádherně zakomponovaný do všech tří hudebních vět úkladné vraždy a závěrečného crescenda. Teď to všechno nebývalé úsilí přišlo nazmar. Miles by klidně odpřisáhl, že lorda X zkáza jeho uměleckého díla nerozzuřila o nic méně než neúspěch spiknutí. A jako netrpělivý umělec se nedokázal ovládnout, aby jemnými doteky dílo nedotvořil. Podobal se dítěti, které zaseje svůj první záhon a semena musí vykopat, aby vidělo, jestli už naklíčila. (Miles pocítil pochopení pro lorda X.) Lord X, který sázel vysoko, ztratil nejen čas, ale i zábrany, a byl tak na nejlepší cestě udělat velkou chybu.

Proč si nejsem jist, že je to skvělá myšlenka?

„Chcete ještě něco dodat, lorde Vorkosigane?” zeptal se Vorreedi.

„Hm? Ne. Jen jsem tak přemýšlel.” Kromě toho by ti to zkazilo náladu.

„Jako pracovník velvyslanectví, zodpovědný za vaši osobní bezpečnost coby oficiálního vyslance Barrayaru, vás musím požádat, abyste vy a lord Vorpatril přerušili společenské kontakty s mužem, který je zřejmě zapletený do vendety mezi místními klany.”

„Yenaro mě přestal zajímat. Nepřeju mu nic špatného. Mou skutečnou prioritou je osoba, která mu dodala onu fontánu.”

Vorreedi se vyčítavě zamračil. „Proč jste to neřekl už dřív?”

„Vždycky je lepší dívat se na věci s odstupem,” odpověděl Miles.

„To je zatracená pravda,” povzdechl si Vorreedi tónem, prozrazujícím zkušenost. Poškrábal se na nose a opřel se. „Ještě z jednoho důvodu jsem vás sem dnes ráno pozval, lorde Vorkosigane. Plukovník Benin nás požádal, aby se s vámi mohl znovu setkat.”

„Opravdu? Za stejných podmínek jako předtím?” Miles se snažil, aby se nezajíkl.

„Ne tak docela. Plukovník výslovně uvedl, že by se rád setkal nejen s vámi, ale i s lordem Vorpatrilem. Vlastně je už na cestě sem. Můžete ale rozhovor odmítnout, pokud si budete přát.”

„Ne, to je… to je v pořádku. Přiznám se, že bych s Beninem znovu rád mluvil. Já… Mám dojít pro

Ivana, pane?" Miles vstal. Je to špatný nápad, nechat dva podezřelé domlouvat se před výslechem, tohle ale nebyl případ, který by vyšetřoval Vorreedi. Nakolik se Milesovi podařilo ho přesvědčit o svém tajemném poslání?

„Běžte," řekl Vorreedi přívětivě. „I když musím připustit…"

Miles se zastavil.

„Že mi lord Vorpatril do toho všeho nijak nezapadá. Není to kurýrní důstojník. Jeho spis je průhledný jako sklo."

„Pro spoustu lidí je Ivan záhadou, pane. Ale… i génius někdy potřebuje někoho, kdo plní rozkazy."

Miles se snažil cestou k Ivanovi neběžet po chodbě. Měl podezření, že co nevidět přijdou o luxus soukromí, který si zatím mohli dopřát díky svému postavení. Jestli Vorreedi ani po tomhle nezačne odposlouchávat jejich pokoje, tak musí mít telepatické schopnosti, nebo být padlý na hlavu. U vedoucího protokolu se předpokládalo, že je chorobně zvědavý.

Ivan, jakmile uslyšel Milesovo netrpělivé zaklepám, zmáčkl ovladač dveří a k tomu dodal líné „Vstupte". Miles zastihl svého bratrance, jak sedí na posteli, oblečený do zelených kalhot a krémové košile, a probírá se hromádkou kaligraficky popsaných barevných papírů. Na tváři měl roztržitý, nepříliš šťastný výraz.

„Ivane, vstaň a obleč se. Ceká nás rozhovor s plukovníkem Vorreedim a Beninem."

„Konečně jdeme ke zpovědi?" Ivan vyhodil papíry do vzduchu a zhoupl se na posteli s úlevným vydechnutím.

„Ne tak docela. Musíš mě nechat mluvit a potvrdit všechno, co řeknu."

„No to je skvělé." Ivan zamračeně pozoroval strop. „A o čem bude řeč tentokrát?"

„Benin si nepochybně zjišťoval, kde byla Ba Lura předtím, než zemřela. Musel při tom narazit na naše střetnutí s ní na přestupní stanici. Nechci potopit jeho vyšetřování. Naopak, mám zájem na tom, aby se mu podařilo odhalit jejího vraha. Proto mu poskytnu tolik skutečných faktů, kolik jen bude možné."

„A co si hodláš nechat pro sebe?"

„V žádném případě nesmí padnout zmínka o Velkém klíči nebo Hautce Rian. Počítám, že můžeme celou událost popsat tak, jak se odehrála, a vynechat jen tenhle malý detail."

„Tak ty počítáš? Zřejmě ses to naučil jinak než celý zbytek vesmíru. Umíš si vůbec představit, jak se Vorreedi s velvyslancem naštvou, že jsme jim incident zatajili?"

„Vorreedi bude chvíli v klidu. Myslí si, že mě sem poslal Illyan."

.Jinými slovy to znamená, že to není pravda. Já to věděl!" Ivan zaúpěl a přitiskl si polštář pevně na obličej.

Miles mu polštář vyrval z ruky. „Teď už bych to pověření měl, kdyby Illyan věděl tolik, co já. Vezmi s sebou nervový disruptor. Ale nevytahuj ho, dokud ti neřeknu.

„Já tvého velícího důstojníka neodbouchnu, s tím nepočítej."

„Nebudeš na nikoho střílet. A kromě toho, Vorreedi není můj nadřízený." Tohle by později mohl být důležitý právní detail. „Možná bude potřeba tu zbraň předložit jako důkaz. Udělám to, ale jedině v případě nutnosti. Sami nic dobrovolně neprozradíme."

„To je tvoje heslo, bratranečku! Dobrovolně neříct ani slovo!"

„Přestaň. Vstávej." Miles hodil po ležícím Ivanovi sako uniformy. „Tohle je hrozně důležité! Když nezachováš absolutní klid, vyvedeš mě z míry a já propadnu předčasné panice."

„To je lež. Ty bys musel nejdřív umřít, abys zpanikařil. Z nás dvou jsem to já, kdo je už celé dny vyděšený."

Miles bez milosti praštil Ivana polovysokými holínkami. Ivan zavrtěl hlavou, posadil se a začal si je natahovat.

„Pamatuješ si," povzdychl si Ivan,, jak jsi hltal příběhy z doby invaze o cetagandských táborech pro válečné vězně a jak tě napadlo, že si u vás vzadu na zahradě vykopeme únikový tunel? Mělo to ovšem

malý háček, zatímco tys tunel navrhl, na nás s Elenou připadlo kopání."

„Tehdy nám ještě nebylo osm," bránil se Miles. „A doktoři měli plné ruce práce s mými kostmi. Měl jsem je pěkně křehké!"

„… a jak mě hlína zavalila?" pokračoval Ivan zasněně dál. „A jak jsem pod ní zůstal celé hodiny?"

„Nebyly to hodiny, ale minuty. Seržant Bothari tě odtamtud vytáhl skoro okamžitě."

‚Mně to ale připadalo jako hodiny. Dodneška jsem nezapomněl na pach hlíny. Na to, jak mi ucpala nos."

Ivan si ho automaticky promnul. „A nebýt tety Cordelie, moje matka by se dodneška nevzpamatovala ze záchvatu."

„Byli jsme ještě hloupá děcka. Co to má společného se současností?"

„Doufám, že nic. Jen jsem si na to vzpomněl dneska ráno, když jsem se probudil." Ivan vstal, zapnul si blůzu uniformy a urovnal ji. „Tehdy by mě nenapadlo, že mi seržant Bothari bude chybět, teď to ale vím. Kdo mě vykope tentokrát?"

Miles se chystal poznamenat něco štiplavého, místo toho se ale zachvěl. I mně chybí Bothari. Málem už zapomněl, jak moc, dokud Ivan znovu neotevřel jizvu lítosti, tu malou tajnou schránku úzkosti, která jako by nikdy nemohla vyschnout. Chyby, kterých se dopustil … Krucinál, když člověk kráčí po laně, je mu k ničemu, že na něj někdo z postranní čáry křičí, jak hluboko spadne nebo že špatně drží rovnováhu. Nejde o to, že by to nevěděl sám, v tom okamžiku na to ale potřeboval zapomenout. I chvilková nesoustředěnost - ztráta sebedůvěry - by se mu mohla stát osudnou. „Udělej pro mě něco, Ivane. Buď tak laskav a nesnaž se přemýšlet. Ublížíš si tím. Prostě se řiď rozkazy."

Ivan vycenil na Milese zuby, což se těžko dalo považovat za úsměv, a mlčky za ním vyšel ze dveří.

Plukovník Benin na ně čekal ve stejné konferenční místnosti jako předtím, ale tentokrát tu byl i Vorreedi, který právě poslal pryč strážného. Oba plukovníci si vyměnili zdvořilé společenské fráze a chystali se posadit, když Miles s Ivanem vešli dovnitř. Z toho Miles usuzoval, že měli na domluvu ještě méně času než on s Ivanem. Benin byl opět oblečený do červené uniformy a obličej měl křiklavě pomalovaný. Zatímco si znovu vyměňovali společenské fráze a vybírali si místa k sezení, Miles dokázal ovládnout svůj dech i tlukot srdce. Ivan maskoval nervozitu prázdným shovívavým výrazem, díky čemuž - podle Milese - vypadal pozoruhodně energicky.

„Lorde Vorkosigane," oslovil ho plukovník Benin, „byl jsem informován, že jste kurýrním důstojníkem."

„Ano, pokud jsem ve službě." Miles se rozhodl zopakovat původní verzi. „Je to čestná funkce, která na mě neklade příliš velké fyzické nároky."

„A líbí se vám vaše práce?"

Miles pokrčil rameny. „Rád cestuji. A… kromě toho nejsem tak na očích, což je nesporná výhoda. Naše společnost se k mutantům chová dost přezíravě." Miles si vzpomněl na Yenarovu touhu po funkci. „A díky téhle oficiální pozici mám pocit, že nejsem tak úplně bezejmenný."

„Tomu dobře rozumím," uznal Benin.

To jsem také předpokládal.

„Teď ale nejste ve službě, je to tak?"

„Ano. Jako návštěva se zde máme plně věnovat diplomatickým povinnostem a takříkajíc se trochu společensky obrousit."

„A pokud jde o lorda Vorpatrila, ten se specializuje na otázky řízení, říkám to správně?"

„Zatím řídím od stolu," povzdychl si Ivan. „Nicméně, stále doufám, že jednou budu řídit i loď."

To není tak úplně pravda, prolétlo Milesovi hlavou; Ivanovi se práce na štábu v hlavním městě náramně zamlouvala, protože si držel byt, a jeho společenský život mezi ostatními důstojníky vzbuzoval závist. Jestli si Ivan něco přál, pak jen to, aby jeho matka dostala úkol, kvůli kterému by musela odletět někam hodně daleko.

„Hm." Benin ohnul prsty, jako kdyby se probíral plastickými kartičkami s poznámkami. Pak se

nadechl a podíval se Milesovi přímo do očí. „Lorde Vorkosigane, v pohřební rotundě jste Ba Luru neviděl poprvé, souhlasíte se mnou?"

Benin se tímto nečekaným výpadem pokusil vyvést svou kořist z míry, ochromit ji. „Ano," odpověděl Miles s úsměvem.

Benin, který počítal s tím, že Miles bude zapírat, se už nadechoval k druhému úderu, aby mu předložil nezvratný důkaz a Usvědčil ho ze lži. Teď mu nezbylo nic jiného než začít znovu. „Pokud… pokud jste to chtěl zatajit, proč jste mi říkal, abych pátral tím směrem? Musel jste přece vědět, že na vás narazím." Hlas se mu najednou zostřil zmatkem i rozmrzelostí. „A pokud jste to nechtěl utajit, proč jste mi o tom neřekl hned?"

„Chtěl jsem si vyzkoušet vaše schopnosti. Chtěl jsem zjistit, jestli stojíte o spolupráci se mnou. Věřte mi, že mé první setkám s Ba Lurou pro mě znamená stejnou záhadu, jakou bude nepochybně představovat i pro vás."

Pohled, kterým se Benin na Milese podíval, mu i přes nános křiklavých barev na tváři silně připomněl pohled, jaký vídával u svých nadřízených. Měl dost příležitostí vrýt si ho do paměti velkými písmeny. Z tohoto zvláštního důvodu se cítil v Beninově přítomnosti docela uvolněně. Usmál se na něj o něco vřeleji.

„A… jak jste se tedy s Ba setkal?" zeptal se Benin.

„Co už víte?" odpověděl Miles otázkou. Benin si samozřejmě něco nechá pro sebe, aby si mohl zkontrolovat jeho verzi. Milesovi to ale nevadilo, protože měl v úmyslu říct mu téměř celou pravdu.

„V den vašeho příletu byla Ba Lura na přestupní stanici. Musela jí projít přinejmenším dvakrát. Jednou se zřejmě pohybovala v okruhu, v němž byly vypnuté monitory, a který tak zůstal čtyřicet minut bez kontroly. A právě toto místo i doba se shodují s vaším přistáním, lorde Vorkosigane."

„Chcete říct s prvním místem, kde jsme přistáli."

„…Ano."

Vorreedi otevíral oči stále víc dokořán a rty svíral stále pevněji. Miles ho prozatím ignoroval, zatímco Ivan ho opatrně sledoval.

„Podle vás byly monitory vypnuté, já bych ale řekl vytržené ze zdi. To jen tak na okraj. Povězte mi ale, plukovníku, když jsme se s Ba na přestupní stanici setkali, byla na cestě ven nebo zpátky?"

„Zpátky," odpověděl Benin a bedlivě ho pozoroval.

„Můžete to dokázat?"

„Ano."

„Dobrá. Váš důkaz by později mohl být velmi důležitý." Benin totiž nebyl jediný, kdo si mohl ověřit pravdivost jejich rozhovoru. Zatím s ním hrál férově, ať už pro to měl jakýkoli důvod. Teď byla řada na Milesovi. „Tedy, z našeho pohledu se to odehrálo takto-"

Miles monotónním hlasem, s pomocí spousty drobných detailů, popsal jejich zmatenou srážku s Ba. Jediné, co změnil, byla posloupnost mezi jeho výkřikem, kterým varoval ostatní, a sáhnutím Ba do kapsy kalhot. Jakmile dospěl k popisu Ivanova heroického zápasu s Ba a k tomu, jak on se zmocnil vypadlého nervového disruptoru, vybídl Ivana, aby vyprávění dokončil. Ivan po něm střelil pohledem, pak ale stejně nevzrušeným tónem stručně a podle pravdy popsal útěk Ba.

Vorreedi neměl obličej zakrytý barvami, a tak Miles mohl periferním viděním sledovat, jak jeho tvář postupně tmavne. Vorreedi se však natolik ovládal, že jeho obličej nezbrunátněl, Miles by se ale klidně vsadil, že monitor sledující jeho krevní tlak by už varovně pípal.

„Proč jste se o tom nezmínil při našem prvním setkání, lorde Vorkosigane?" zeptal se Benin znovu po pauze, která by stačila na dlouhé trávení.

„Stejnou otázku bych, poručíku, mohl položit i já," prohlásil Vorreedi jen nepatrně nervózním hlasem. Benin se podíval na plukovníka a měl přitom tak vytažené obočí, že riskoval zničení malby na obličeji.

Místo pane mi říká poručíku; zaregistroval Miles. „Pilot lodi případ ohlásil svému nadřízenému a

ten to postoupil výš.” Až se nakonec dostane k samotnému mudrci Illyanovi. Dalo se předpokládat, že díky takovému zdlouhavému postupu zpráva mohla právě teď dorazit na jeho stůl. Za tři dny pak Vorreedi obdrží dotaz a dalších šest dnů zabere odpověď a reakce na ni. Než bude Illyan moct cokoli podniknout, bude po všem. „Já jsem však o incidentu pomlčel z diplomatických důvodů. Byli jsme sem vysláni se zvláštní instrukcí nevzbuzovat žádnou pozornost a chovat se maximálně zdvořile. Má vláda považuje tuto smuteční událost za příležitost, jak dát najevo, že stojíme o vzájemné snížení napětí, o rozvoj obchodu a dalších vztahů. Takovému cíli by jistě neprospělo, kdybychom naši návštěvu zahájili obviněním, že vyslance Barrayaru bezdůvodně napadla ozbrojená císařská služebná.” Skrytá hrozba byla dostatečně zřejmá; Miles viděl i přes Beninův pomalovaný obličej, že ji pochopil. Dokonce také Vorreedi se tvářil, že by mohl o narážce vážně uvažovat.

„Můžete… své tvrzení dokázat, lorde Vorkosigane?” zeptal se Benin opatrně.

„Ivane,” Miles kývnul na svého bratrance, „máme ještě ten zabavený disruptor?”

Ten jemně, jen konečky prstů, vytáhl zbraň z kapsy a opatrně ji položil na stůl. Pak znovu složil ruce do klína. Zároveň si dal pozor, aby se nestřetl s Vorreediho pobouřeným pohledem. Oba plukovníci se současně natáhli po zbrani, pak se oba zarazili a vzájemně se na sebe zamračili.

„Promiňte,” řekl Vorreedi. „Něco takového ale vidím poprvé.”

„Opravdu?” zeptal se Benin. Jeho hlas zněl trochu překvapeně. „Prosím.” Zdvořile stáhl ruku.

Vorreedi uchopil zbraň a začal ji důkladně zkoumat, nezapomněl při tom zkontrolovat, zda je bezpečnostní pojistka opravdu zajištěná. Teprve potom ji zdvořile vrátil Beninovi.

„Můžete si zbraň nechat, plukovníku,” pokračoval Miles, „výměnou za jakoukoli informaci, kterou o ní dokážete poskytnout. Pokud její stopa povede zpátky k Nebeské zahradě, příliš nám to nepomůže, kdyby tu ale byla možnost, že ji Ba získala cestou, mohlo by to leccos… napovědět. Tohle vy můžete ověřit mnohem snadněji než já.” Miles se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Víte, kam měla Ba namířeno při své první cestě?”

Benin zvedl hlavu, dosud skloněnou nad zbraní. „Na jednu loď, kotvící mimo přestupní stanici.”

„Můžete být konkrétnější?”

„Ne.”

„Dobrá, zeptám se jinak. Mohl byste být konkrétnější, kdyby záleželo na vás?”

Benin odložil zbraň, opřel se a zadíval se na Milese ještě pozorněji, dalo-li se to tak říct. Dlouho přemýšlel, než odpověděl: „Bohužel ne.”

Zbabělci. Lodě, kotvící mimo stanici, patřily třem satrapům; byli to Ilsum Kety, Slyke Giaja a Este Rond. To oni představovali trojúhelník, o jehož existenci Benin neměl tušení. Zatím. „Víte, je opravdu zvláštní, proč nás dispečer, nebo někdo, kdo se za něho vydával, navigoval nejdřív na nesprávné místo.”

„Proč se - podle vás - s vámi Ba střetla?” zeptal se Benin na oplátku.

„Soudě podle jejích zmatených reakcí, šlo nejspíš o náhodu. Pokud ale bylo setkání naplánované, tak muselo něco selhat.”

To určitě, přečetl si Miles z Ivanova zasmušilého pohledu. Miles se ho snažil ignorovat.

„Nicméně, plukovníku, doufám, že jsme vám pomohli upřesnit časový plán,” pokračoval Miles tónem, kterým dával najevo, že rozhovor je u konce. Benin se už nepochybně nemohl dočkat, až se rozběhne po nové stopě, kterou mu zbraň nabízela.

Benin se však nehýbal z místa. „O čem jste, lorde Vorkosigane, doopravdy mluvili s Hautkou Rian?”

„Obávám se, že na to se budete muset zeptat přímo jí. Ona je tady doma a takříkajíc spadá do vaší kompetence.” Bohužel. „Její zármutek nad smrtí Ba Lury byl ovšem opravdový.”

Benin po něm střelil pohledem. , Jak jste přes štít dokázal změřit hloubku jejího zármutku?”

„Prostě jsem to vydedukoval.” Jestli tenhle rozhovor okamžitě nestopne, uvízne v něm tak hluboko, že ho z toho nevytáhne ani buldozer. S Vorreedim se muselo zacházet v rukavičkách, Benin byl ale jiný

případ. „Všechno je to tak fascinující, plukovníku, ale bojím se, že můj dnešní volný čas už vypršel. Pokud by se vám ale podařilo vypátrat, odkud pochází ona zbraň, nebo kam měla namířeno Ba Lura, s velkou radostí budu pokračovat v naší konverzaci.” Opřel se zády o opěradlo, překřížené ruce si položil na prsa a srdečně se usmál.

Vorreedi by teď měl prohlásit, že všichni mají moře času, a nechat Benina dál z něho tahat rozumy - Miles by to na jeho místě určitě udělal, jenže Vorreedi se už jasně nemohl dočkat, až si bude moct Milese podat sám. A tak vedoucí protokolu vstal a oficiálně rozhovor ukončil. Benin se jako host na půdě velvyslanectví mlčky - což nebyla jeho normální reakce, tím si Miles byl jistý - zdvihl, aby se rozloučil.

„Určitě se vám ještě ozvu, lorde Vorkosigane,” slíbil mu výhružně.

„V to doufám, pane. Mimochodem, řídil jste se i mou druhou radou? Ohledně volných rukou?”

Benin se zarazil, najednou vypadal trochu roztržitě. „Ano.”

„A jak to šlo?”

„Lépe, než jsem očekával.”

„Dobrá.”

Benin mu na rozloučenou trochu ironicky zasalutoval, Miles ale cítil, že to nemíní nijak nepřátelsky.

Vorreedi vyprovodil hosta. V hale ho ale okamžitě předal strážnému a sám se vrátil do konferenční místnosti dřív, než Miles s Ivanem stačili uprchnout.

Vorreedi probodl Milese pohledem. Tomu bylo na chvíli líto, že jeho diplomatická imunita neplatí i na vedoucího protokolu. Co když Vorreediho napadne je rozdělit a všechno z Ivana vypáčit? Ten se tvářil, že tady vůbec není, tak jak to dokázal jen on.

„Ze mě si nikdo šašky dělat nebude,” prohlásil Vorreedi hrozivě.

Správně, nejsme přece v cirkuse. Miles si vzdychnul. „Pane, požádejte mého nadřízeného,” - tím myslel Illyana, který byl i nadřízeným Vorreediho - „aby mě zbavil mlčenlivosti. Do té doby budu postupovat jako doposud.”

„Jak vám velí váš instinkt?” zeptal se Vorreedi suše.

„Zatím jsem nedospěl k žádným jasným závěrům.”

„A… váš instinkt vám našeptává, že mezi mrtvou Ba a lordem Yenarem existuje nějaká souvislost?”

I Vorreedi se spoléhal na svůj instinkt, jinak by nemohl zastávat tohle místo. „Kromě faktu, že se oba se mnou setkali? Nemám nic, o co bych se mohl… opřít. Hledám důkaz. Ten mi pomůže.”

„Kam?”

Do nejzakázanějšího místa, jaké si jen dovedeš představit. „Předpokládám, že mi otevře oči, pane.”

„My dva jsme spolu ještě neskončili, lorde Vorkosigane. Na to se můžete spolehnout.” Vorreedi se s ním rozloučil úsečným kývnutím hlavy a bez otálení zmizel. Pravděpodobně šel informovat velvyslance Vorobjeva o nových komplikacích v jeho životě.

Miles přerušil ticho, které se tu najednou rozhostilo. „Když uvážíme všechny okolnosti, šlo to docela dobře.”

Ivan se opovržlivě ušklíbl.

Mlčeli i cestou zpátky do pokoje, kde na Ivana čekala nová hromádka barevných pozvánek. Probíral se jimi a okázale Milese ignoroval.

„Musím se nějak spojit s Rian,” řekl Miles nakonec. „Nemůžu si dovolit čekat. Začíná to vypadat na pěknou kaši.”

„Mě z ní laskavě vynech,” prohlásil Ivan odměřeně.

„Na to je už příliš pozdě.”

„Bohužel ano.” Ivanova ruka se zastavila. „Hele, tahle pozvánka vypadá zajímavě a týká se nás obou.”

„Doufám, že ji nepsala lady Benello. Obávám se, že ji Vorreedi zařadil na seznam nepřípustných adeptek.”

„Není od ní. To jméno mi ale nic neříká.”

Miles mu rychle vzal pozvánku z ruky a otevřel ji. „Lady ďHarová. Zahradní slavnost. Copak asi roste v její zahradě? Mohla by to být narážka na Nebeskou zahradu? Hm, text je zatraceně krátký. Mohla by fungovat jako můj další prostředník. Krucinál, proč musím při každém tahu záviset na Rian? Ale pro jistotu tam půjdu.”

„Takhle si příjemně strávený večer nepředstavuju, děkuju za pozvání,” řekl Ivan.

„Copak byla řeč o nějaké volbě? Tohle je šance, která nám nesmí utéct.” Pak dodal: „A jestli nepřestaneš rozšiřovat své genetické vzorky po celém městě, může se stát, že se tví potomci příští rok objeví na bioestetické soutěži. Třeba jako křoví.”

Ivan pokrčil rameny. „Ty si ze mě děláš legraci.”

„Ani náhodou. Klidně je možné, že jakmile odsud odjedeš, zrekonstruují tvoje tělesné složky a vyrobí si z nich tvůj suvenýr v jakémkoli měřítku. Pak ti už koťátkový strom možná nebude připadat tak ohavný.”

„Za tímhle vězí ještě něco jiného, bratranečku,” prohlásil Ivan uraženě. Hlas mu však pochybovačně zeslábl. „… Nemyslíš si ale vážně, že by byli něčeho takového schopni…”

„Místní umělci se dokážou za novým materiálem hnát bezohledně a vášnivě,” prohlásil Miles a pak dodal rozhodným hlasem: „Půjdeme na zahradní slavnost. Za tou pozvánkou je určitě Rian.”

„Dobrá,” souhlasil Ivan s povzdechem. Nepřítomně se díval před sebe. Po chvíli ledabyle řekl: „Kdyby mu mohla vzít z lodi kopii genové banky, tak by sice měl klíč, ale žádný zámek k němu. Tím by toho mizeru pěkně převezla.”

Miles si pomalu sedl na židli u Ivanova stolu. Jakmile byl znovu schopný dýchat, zašeptal: „Ivane,… to je geniální. Proč mě to nenapadlo dřív?”

Ivan se zamyslel. „Není to tím, že by sis pak před Rian nemohl hrát na osamělého hrdinu?”

Zachmuřeně se na sebe podívali. Tentokrát to byl Miles, kdo uhnul pohledem první. „Považuju to pouze za řečnickou otázku,” prohlásil upjatě. Neřekl to ale příliš nahlas.

KAPITOLA 12

Zahradní slavnost asi nebylo to nejvýstižnější označení pro tuto příležitost, napadlo Milese, když vyšli z rychlovýtahu, ve kterém jim za jízdy zaléhalo v uších. Stál za zády velvyslance Vorobjeva a Ivana a prohlížel si otevřený prostor na střeše. Jemné zlaté jiskření nad jejich hlavami bylo způsobené slabým silovým polem, díky němuž byli chráněni proti větru, dešti nebo prachu. Pět set metrů vysoká budova uprostřed hlavního města shlížela dolů na prstence dálnic a zelené pásy obklopující Nebeskou zahradu, a soumrak nad ní se podobal stříbrnému oparu.

Záhony květin a zakrslých stromů, fontány a potůčky, cestičky a klenuté můstky z jadeitu proměnily střechu budovy v kaskádovitý labyrint v tom nejvybranějším cetagandském stylu. Za každou zatáčkou se objevil nový pohled na velkoměsto táhnoucí se až k obzoru, a nejhezčí byl ten na fénixovo mihotající se vejce, které bylo jako císařský symbol umístěno v samotném srdci města. Vestibul, do něhož se vycházelo z výtahu, ústil přímo do zahrady. Celý prostor byl zastíněný popínavým vínem, zatímco podlahu kryla složitá různobarevná mozaika: mezi použitým materiálem nechyběl lazurit, malachit, zelený a bílý jadeit, růžový křemen a další minerály, které Miles nedokázal pojmenovat.

Jakmile se rozhlédl, pochopil, proč vedoucí protokolu trval na tom, aby si oblékli černé slavnostní uniformy, zatímco podle něho by docela stačily vycházkové zelené. Velvyslance Vorobjeva pustili dovnitř jako jejich doprovod, Vorreedi však musel zůstat dole, v podzemní garáži. Ivan se podíval kolem sebe a ještě pevněji sevřel pozvánku v ruce.

Jejich domnělá hostitelka lady ďHarová stála na konci vstupní haly a vítala hosty. Nebyla ukrytá v kapce - zřejmě proto, že se pohybovala uvnitř svého domu. Bez ohledu na svůj pokročilý věk byla její krása stále omračující. Na sobě měla nejméně tucet vrstev jemné látky oslepující bílé barvy, které se jako vodopád snášely k zemi a tvořily pěnu kolem jejích nohou. Husté stříbrné vlasy jí rovněž padaly až na zem. Její manžel, admirál Har, jehož mohutná postava by normálně vynikla v každé místnosti, se vedle ní nenápadně ztrácel.

Admirál Har byl velitelem poloviny cetagandské flotily a díky pracovním povinnostem se jeho přílet na závěrečné ceremonie císařovnina pohřbu opozdil. Dnešní večírek se konal na oslavu jeho návratu. Har byl oblečený do císařské, temně rudé uniformy, a kdyby si na ni připnul všechna svá vyznamenání, musel by se - pokud by náhodou spadl do řeky - okamžité utopit. Admirál místo toho dal přednost jednoduchosti a připnul si jen řádovou stužku a medaili, která měla klamně prostý nápis Řád za zásluhy. Tím, že si vybral právě tuhle jedinou, bylo všem jasné, že se jedná o mimořádnou poctu. Tenhle řád se uděloval zřídkakdy a jedině na základě rozhodnutí samotného císaře. V Cetagandě už neexistovalo mnoho dalších vyšších vyznamenání, která by bylo možno získat. Hautská dáma po jeho boku k nim však patřila. Har by si ji nepochybně také připnul k blůze, kdyby to šlo. Miles odhadoval, že tohle vyznamenání musel dostat asi před čtyřiceti roky. V barvách admirálova klanu, kterými měl pomalovanou tvář, převažovala oranžová se zelenou; díky hlubokým vráskám se ale jejich vzor nedal přesně popsat. Navíc vůbec neladily s červenou uniformou.

Velvyslanec Vorobjev dal maximálně vybranými společenskými frázemi admirálovi najevo svůj hluboký respekt. Ten odpověděl zdvořile, ale byl očividně překvapen. Co dělají v mé zahradě tihle venkovani? Podrobil se však manželčině rozhodnutí, která si od nervózního Ivana vzala pozvánku, odměřeně kývla hlavou, a hlasem, který se věkem proměnil v medový alt, je vybídla, aby se šli občerstvit.

Volně se procházeli. Jakmile se Ivan vzpamatoval ze šoku po setkání s hostitelkou, začal se rozhlížet kolem sebe a pátrat po mladých Ghemkách, se kterými se dosud na Eta Cetě stačil seznámit. Snažil se marně. „Tady jsou jen samé staré vykopávky," zašeptal Milesovi zděšené. „Díky nám se jejich věkový průměr snížil z devadesáti na osmdesát devět."

„Osmdesát devět a půl," zašeptal Miles.

Velvyslanec Vorobjev si varovně položil prst na rty, aby s podobnými komentáři přestali, oči mu ale pobaveně svítily.

Jako by se ocitli v úplně jiném světě. Yenaro a jemu podobní vypadali ve srovnání s přítomnými

jako ubozí outsideři, nemohli se jim vyrovnat věkem, postavením, bohatstvím… prostě ničím. Po zahradě se pohyboval asi půl tucet kapek hautských dam, které se podobaly slabě zářícím svítilnám. Něco takového viděl Miles za hranicemi Nebeské zahrady poprvé. Lady ďHarová se věnovala svým hautským příbuzným, nebo přesněji řečeno svým dřívějším příbuzným. Je tady i Rian? Miles se v duchu modlil, aby tomu tak bylo.

„Škoda, že tady s námi nemůže být Maz," povzdychl si Vorobjev. „Jak se vám tohle podařilo, lorde Ivane?"

„To není moje práce," bránil se Ivan a palcem ukázal na Milese.

Vorobjev tázavě zdvihl obočí.

Miles pokrčil rameny. „Dostal jsem za úkol seznámit se s vládnoucími špičkami. Doufám tedy, že jsem tady správně." Ve skutečnosti si tím už nebyl tak jistý.

Kde se v téhle společnosti, která připomíná spirálu, ukrývá moc? Pokud jde o Ghemy, troufl by si říct, že moc má ten, kdo kontroluje zbraně coby krajní formu nadvlády. Nebo, pokud jde o Hauty, jejich moc spočívá v kontrole Ghemů, i když se tak děje nezvyklými nepřímými prostředky. V případě hautských dam byl ale bezradný. Je snad jejich moc založená na znalostech? To by byla velmi křehká forma moci. Není snad křehká moc spojení dvou protichůdných slov? Hvězdná školka existovala, protože ji chránil císař; císař existoval, protože mu sloužili Ghemové. Byly to ovšem Hautky, které stvořily císaře…, Hauty…, mimochodem i Ghemy. Moc tvořit…, moc ničit… Miles zamrkal, točila se mu hlava. Pak se energicky pustil do malého zákusku ve tvaru labutě. Nejdřív jí ukousl hlavu. Peří bylo, alespoň podle chuti, z rýžové mouky a tělo z kořeněné proteinové pasty. Bylo to snad maso z labutí pěstovaných v nádržích?

Všichni tři si vzali sklenky, pomalu se procházeli po zahradě a kochali se krásou. Evidentně přitahovali pozornost postarších Ghemů a Hautů, kteří si rovněž vyšli do zahrady; nikdo z nich k nim ale nepřistoupil, nepředstavil se, na nic se nezeptal, ani se nepokusil o konverzaci. Vorobjev se zatím jen rozhlížel, Miles ale nepochyboval, že co nejdříve využije příležitosti a pokusí se navázat nové styky. Ovšem, jak se ho zbavit, až se objeví jeho vlastní spojka, Miles zatím netušil. Pokud to ovšem bylo skutečně tak, že ho má vyhledat právě tady a že se nejedná jen o výplod jeho bujné fantazie. Nebo, že -

Nebo že to není další pokus o jeho vkladnou vraždu. Když obešli zelený ostrůvek, uviděli před sebou ženu, oblečenou do bílých šatů, jaké nosily Hautky, ale nechráněné silovou kapkou. Stála sama a upřeně pozorovala město. Přestože k nim byla ze tří čtvrtin otočená zády, Miles ji poznal podle hustého čokoládového copu, který jí sahal až ke kotníkům. Byla to Hautka Vio ďChilianová. Je tady i její muž, generál Chilian? A Kety?

Ivan zatajil dech. Nebylo divu. Nepočítaje jejich postarší hostitelku to bylo poprvé, co viděl Hautku bez ochranné kapky - na rozdíl od Milese, který díky svému předchozímu setkání s Rian nebyl nijak vyveden z míry. Díky němu se teď dokázal dívat na Vio, aniž by se chvěl. Působily snad Hautky jako nemoc, kterou člověk mohl onemocnět jen jednou, třeba jako v případě legendárních neštovic, a vůči které se stal, pokud ji přežil, imunní až do konce života? Přesto byl vyděšen.

‚Kdo je to?" zašeptal Ivan, celý očarovaný.

„Hautská manželka generála Chiliana," pošeptal mu do ucha Vorobjev. „Pokud by generál projevil přání posnídat vaše pečená játra, bez váhání bych mu je poslal. Svobodné ghemské dámy si s vámi mohou užívat podle libosti, ale vdaná Hautka je pro vás tabu. Je vám to jasné?"

„Ano, pane," odpověděl Ivan tiše.

Vio se jakoby hypnotizovaná dívala na svítící kupoli Nebeské zahrady. Milese zajímalo, jestli se jí stýská po ztraceném životě na Eta Cetě. Se svým ghemským manželem už roky žila na Sigma Cetě a poznala tamní provinční život. Co teď cítí? Je šťastná? Chybí jí domov?

Museli ji nějakým pohybem nebo zvukem vyrušit ze snění, protože otočila hlavu jejich směrem. Na vteřinu, jen na zlomek vteřiny, se její úžasné, skořicově hnědé oči proměnily v měděný blesk, z něhož

čišela tak bezmezná zloba, že se Milesovi až sevřel žaludek. Pak se znovu tvářila povýšeně, jako kdyby ji chránila neprůhledná, neprostupná kapka; neskrývaná zloba se ztratila tak rychle, že si Miles nebyl jist, jestli si toho jeho dva společníci vůbec povšimli. Přitom ten pohled nebyl určený jim; tvářila se tak už v okamžiku, kdy se k nim otáčela. Nemohla v šeru tak rychle rozpoznat jejich tři tmavé stíny.

Ivan se nadechl. Nedělej to, problesklo Milesovi hlavou, jenže jeho bratranec si to prostě musel zkusit. „Dobrý večer. Fantastický výhled, že?"

Dlouho váhala - Miles si už představoval, jak před nimi prchá, nakonec ale odpověděla nízko posazeným, dokonale modulovaným hlasem: „Ano, nic se mu v celém vesmíru nevyrovná."

Povzbuzený Ivan se rozzářil a přistoupil k ní blíž. „Dovolte, abychom se představili. Já jsem lord Ivan Vorpatril z Barrayaru… A tohle je velvyslanec Vorobjev a tohle můj bratranec lord Miles Vorkosigan. Víte, čí je to syn?"

Miles sebou trhnul. Byla by docela dobrá zábava pozorovat Ivana, jak hloupě žvatlá omámený sexem, kdyby to nepůsobilo tak trapně. Milesovi to bolestivě připomnělo… jeho samotného. To jsem taky vypadal jako naprostý idiot, když jsem se prvně setkal s Rian? Obával se, že odpověď zní ano.

„Ano," odpověděla Vio. Miles nepochyboval, že by lidé dokázali mluvit s větší vřelostí a citem k vlastním květináčům, než jak se chovala Vio k Ivanovi.

Vzdej to, Ivane, prosil ho Miles v duchu. Tahle žena je přece provdaná za pravou ruku muže, který se nás včera pokusil zabít. Pamatuješ? Pokud ovšem lordem X přece jen nebyl princ Slyke, nebo Haut Rond, nebo… Miles zaskřípal zubama.

Dřív ale, než Ivan stačil pokračovat v konverzaci, vyšel zpoza rohu muž v uniformě. Mračil se tak, že jeho pomalovaný obličej byl celý svraštělý. Generál Chilian. Miles ztuhnul, položil ruku na Ivanovo předloktí a varovně do něho zaťal prsty.

Chilian je sjel pohledem, nosní dírky se mu přitom podezíravě vzdouvaly. „Hautko Vio," oslovil manželku. „Pojďte se mnou, prosím."

„Ano, pane." Ostýchavě sklopila řasy a protáhla se kolem Ivana s nepatrným náznakem kývnutí hlavou. Generál se přinutil udělat totéž, čímž dal najevo, že ví o existenci cizinců; Miles cítil, jak se ale při tom přemáhá. Ještě jednou se za nimi ohlédl a bleskurychle odváděl manželku pryč. Jaký hřích generál Chilian asi spáchal, že ji dostal?

„To má tak někdo štěstí," prohlásil Ivan závistivě.

„Ani bych neřekl," odpověděl Miles. Velvyslanec Vorobjev se pochmurně usmál.

Šli dál. Milesovy myšlenky vířily jako šílené, jak přemýšlel o jejich novém setkání. Byla to náhoda? Nebo začátek další pasti? Lord X používal lidské nástroje jako pohrabáč, kterým mohl z dálky udržovat oheň. Generál a jeho manželka ale stáli příliš blízko něj, byli s ním příliš zřetelně spojení. Pokud ovšem lordem X přece jen nebyl někdo jiný než Kety…

Před Milesem se objevila záře - po cestičce porostlou stále zelenými rostlinami se k nim přibližovala kapka. Vorobjev s Ivanem ustoupili stranou, aby jí nepřekáželi v cestě. Kapka se však před Milesem zastavila.

„Lorde Vorkosigane," ženin hlas i přes silový filtr zněl melodicky, nepatřil ale Rian. „Mohu s vámi mluvit o samotě?"

„Samozřejmě," odpověděl Miles dřív, než Vorobjev stačil něco namítnout. „Kde?" Bodavý pocit napětí jím projel jako nůž. Chystá se na dnešní večer jeho poslední zteč? Zaútočí na svůj nový cíl, kterým je loď satrapy Ilsuma Ketyho? Ještě pořád si nebyl jistý… „A kolik času nám rozhovor zabere?"

„Je to kousek odsud. Asi tak hodinu."

Za tak krátkou dobu se nemohli dostat na oběžnou dráhu; muselo tedy jít o něco jiného. „Pánové, omluvíte mě, prosím?"

Velvyslanec Vorobjev se přes veškeré sebeovládání začal nešťastně rozhlížet. „Lorde Vorkosigane…" To, že zaváhal, bylo dobrým znamením; zřejmě předtím musel mít dlouhý a

mimořádný rozhovor s Vorreedim. „Přejete si doprovod?"

„Ne."

„A komunikátor?"

„Ne."

„Budete opatrný?" To byla diplomatická varianta Jste si hergot jistý, že chcete udělat právě tohle?

„Ano, pane."

‚A co máme udělat, když se do hodiny nevrátíš?" zeptal se Ivan.

„Čekat." Srdečně jim kývl na pozdrav a vykročil za kapkou.

Jakmile zabočili z cesty na opuštěné místo, slabě osvětlené barevnými lucernami a chráněné rozkvetlými keři, kapka se roztočila a náhle zhasla. Před Milesem se objevila další hautská kráska celá v bílém, která seděla na vznášedlu jako na trůně. Vlasy medové barvy měla tak důmyslně spletené a vyčesané, až se zdálo, že jí krk zakrývá zlacené kroužkové brnění. Podle běžných měřítek vypadala na čtyřicet, což znamenalo, že jí ve skutečnosti bylo dvakrát tolik.

„Hautka Rian Degtiarová mi nařídila, abych vás přivedla," řekla a přitom shrnula oděv na své levé straně, pod ní se objevilo polstrované opěradlo. „Nemáme příliš moc času." Pohledem odhadovala jeho výšku a váhu. „Dokážete si sem… sednout?"

„Skvělé." Škoda jen, že to není Rian… Na druhé straně si ověří svou teorii o mechanických vlastnostech hautských kapek.„A… mohu vidět vaši identifikaci, madam?" zeptal se téměř omluvně. Poslední osoba, která se podle jeho podezření dala zlákat k podobné projížďce, skončila s prořízntým hrdlem.

Přikývla, jako kdyby žádost očekávala, a otočila dlaň vzhůru. Na ní měla prsten Hvězdné školky.

Tohle bylo pravděpodobně maximum, které mohl za dané situace očekávat. Opatrně přistoupil k židli a vysoukal se na ni. Aby nespadl, přidržoval se opěradla za její hlavou. Oba dávali pozor, aby se vzájemně nedotýkali. Její ruka s dlouhými prsty se rozkmitala po klávesnici řídícího panelu vestavěného do pravého opěradla. Znovu je obklopilo silové pole. Slabé bílé světlo dopadlo na rozkvetlé keře, jejich barvy se rozzářily. Pak se světelný kužel stočil dopředu a oni se rozjeli po cestě.

Viděli ven docela jasně, nijak je nerušila mlhovina tenká jako blána vajíčka, která zevnitř ohraničovala silové pole. Pokud šlo o zvuky zvenčí, slyšeli je naprosto jasně, zatímco zvuk putující v opačném směru byl záměrně tlumený. Slyšel hlasy i cinkot skleniček na balkonu nad sebou. Projeli kolem velvyslance s Ivanem, kteří si je zvědavě prohlédli. Bylo poznat, že si nejsou jisti, jestli je to stejná kapka, kterou viděli předtím. Miles musel potlačit absurdní chuť jim zamávat.

Nezamířili k výtahu ve vestibulu, jak Miles očekával, ale na konec zahrady. Tam už na ně čekala jejich stříbrovlasá hostitelka. Kývnutím hlavy pozdravila , kapku a zmáčknutím příslušného kódu jim otevřela branku v silovém poli, kterou projeli na malé soukromé letiště. Hautka vypnula světlo a plocha pod nimi potemněla. Miles zdvihl hlavu ke třpytící se noční obloze, vyhlížel aeroauto nebo ultralehké letadlo.

Kapka ale na nic nečekala, sklouzla k okraji budovy a pak ho přeskočila.

Miles se křečovitě držel opěradla židle, snažil se neječet, nevrhat se pilotce kolem krku, ani se neschovávat pod její bílé sukně. Padali volným pádem a on přitom nenáviděl výšky… Zahyne snad spolu se svou úkladnou vražedkyní? Pane Bože!

„Já jsem si myslel, že s tímhle se dá létat tak metr nad zemí," vymáčkl ze sebe. Přes všechnu snahu mu hlas pištivě přeskočil.

„Když máte dostatečnou počáteční výšku, můžete si dovolit řízené klouzání," odpověděla klidně. Jakmile pominulo Milesovo první zděšení, zjistil, že skutečně nepadají k zemi jako kámen. Obloukem se vyhnuli bulvárům hluboko pod sebou, minuli osvětlené zelené prstence parků a přibližovali se ke kupoli Nebeské zahrady.

Miles si najednou vzpomněl na pohádky s Babou Jagou, která létala v čarodějném hmoždíři. Tahle čarodějnice sice nebyla tak stará a ošklivá, nebyl si ale stoprocentně jist, jestli náhodou nepojídá

zlobivé děti.

Po několika minutách se jejich rychlost snížila na rychlost běžné chůze. To už se vznášeli jen několik centimetrů nad chodníkem před bočním vchodem do Nebeské zahrady. Hautka zmáčkla tlačítko a kapka se znovu rozzářila.

„Tohle," řekla veselým hlasem, Jsem nezkusila už celé roky." Málem se ze srdce rozesmála.

Milese šokovalo, že tak snadno prošli bezpečnostní kontrolou Nebeské zahrady, stačilo jen vyslat elektronický kód. Nikdo kapku nezastavil, ani ji neprohlížel. Tatáž uniformovaná stráž, která galaktické vyslance prohlížela jako pod rentgenem, teď uctivě ustupovala stranou a klopila oči.

„Jak je možné, že nás nikdo nezastavil?" zašeptal Miles, nedokázal se přenést přes psychologickou bariéru, že když on vidí a slyší ostatní, neplatí to i naopak.

„Mě a zastavit?" opakovala Hautka překvapeně. „Já jsem přece Pel Navarrová, úřední manželka zdejšího satrapy. Já jsem tu doma."

Cesta Nebeskou zahradou jim nerušeně ubíhala o něco rychleji, než kdyby kráčeli po zemi. Miles se zde už začínal orientovat. Po chvíli dorazili k nízké bílé budově s biologickými filtry na všech oknech. Hautka prošla automatickou kontrolou u dveří stejně rychle a bez potíží jako předtím při vstupu do zahrady. Mlčky se přesouvali chodbami. Když dorazili do středu budovy, nezamířili k laboratořím a kancelářím, ale vystoupili o patro výš.

Dveře se před nimi rozevřely a ocitli se ve velké kruhové místnosti, laděné do tlumených odstínů stříbrné šedi. Na rozdíl od ostatních prostor, které v Nebeské zahradě zatím viděl, tady chyběla jakákoli živá dekorace, rostliny, zvířata, nebo jejich překvapivé křížence. Prostor vybízel k tichu, k nerušenému soustředění… Miles by ho nazval Hvězdným sálem. Čekalo na ně osm žen v bílém; mlčky seděly v kruhu. Proč se mu už zase svírá žaludek, volný pád mají přece za sebou? …

Hautka Pel vklouzla s kapkou do volné mezery v kruhu, dosedla na zem a vypnula silové pole. Osm párů očí se soustředilo na Milese.

Tohle bylo pěkné hazardování, napadlo ho v duchu. Nikdo by neměl být vystaven působení tolika Hautek najednou. Jako kdyby byl vystavený nebezpečnému záření. Každá byla krásná jinak; tři měly stříbrné vlasy jako admirálova manželka, jedna byla rusovláska, další měla tmavou pleť a jestřábí nos a vodopád modročerných prstýnků ji zahaloval až k patám jako plášť. Dvě byly blondýnky, přičemž jeho průvodkyně měla vlasy medově zlaté a ta druhá plavé jako ovesné pole, ozářené sluncem, a rovné až na zem. Další z přítomných měla tmavé oči a vlasy čokoládově hnědé jako Hautka Vio, na rozdíl od ní jí rozpuštěné splývaly v měkkých vlnách. A pak tady byla Rian. Jejich celkový efekt překračoval samotné hranice krásy, jen si nebyl přesně jist, kterým směrem. Sám měl pocit, že to je něco jako teror. Sklouzl z opěradla židle a postavil se vedle ní. Byl rád, že má holínky vyztužené oporami pro nohy.

„Tento Barrayaran nám podá svědectví," řekla Rian.

Má svědčit. To znamená, že tu není v roli obviněného, ale něco jako klíčový svědek. Potlačil chuť na tohle téma zažertovat. Nějak cítil, že by Rian jeho hrám se slovíčky příliš neocenila.

Polkl a přinutil se říct: „Jste proti mně ve výhodě." Na druhé straně si dokázal domyslet, co jsou zač. Pohledem přejel po kruhu a měl co dělat, aby překonal závrať. „Já znám pouze jednu z vás." Kývl hlavou směrem k Rian. Na nízkém stolku před sebou měla rozložené všechny odznaky císařovniny moci, včetně pečeti a falešného Velkého klíče.

Rian naklonila hlavu, dala tak najevo, že jeho námitka je oprávněná, a všechny přítomné mu představila. Na Milese se snesla omračující smršť hautských jmen a titulů - všech osm žen bylo úředními manželkami místodržících jednotlivých planet. Rian jako devátá seděla na místě zesnulé císařovny. Vrchní hautské dohlížitelky nad genomem rasy, kterou považovaly za dominantní, měly mimořádnou poradu.

Sál nepochybně sloužil právě k tomuto účelu; podobné porady tady musely probíhat vždy před jejich návratem na jednotlivé planety, kdy doprovázely lodě naložené dětmi. Miles se soustředil na úřední partnerky svých tří podezřelých. Ketyho manželka, která měla na starost Sigma Cetu, byla

stříbrovlasá dáma a ze všech přítomných se věkem nejvíce blížila zesnulé císařovně. Rian ji představila jako Hautku Nadinu. Plavovláska spolupracovala s princem Slykem na Ksí Cetě, zatímco kudrnatá brunetka zodpovídala za Ró Cetu. Miles se znovu zamyslel nad významem jejich titulu, protože ten přesně zněl jako úřední manželka planety, nikoli manžela.

„Lorde Vorkosigane," oslovila ho Rian. „Buďte tak laskav a zopakujte přítomným manželkám, jak jste se dostal k falešnému Velkému klíči, a všechny události, které následovaly poté."

Všechny? Miles se na ni nezlobil za její taktický tah, kterým přehodila míč na jeho stranu hřiště, aby sama získala oddechový čas. Potřebovala ho. Neměl ale rád, když ho někdo zastihl nepřipraveného. Mohla se ho alespoň zeptat na radu. Ano? A jak?

„Pochopila jste z mého vzkazu, že jsem se rozhodl nepokoušet se proniknout na princovu loď?" zeptal se místo odpovědi.

„Ano. A očekávám, že nám vysvětlíte důvod."

„Promiňte, nechci se dotknout… nikoho zde. Existuje ale možnost, že jedna z přítomných dam je zrádkyně, tajně spolupracující se svým satrapou. V tom případě bychom mu rovnou naservírovali všechno, co víme. Jak můžete vědět, že se všem dá důvěřovat?"

V sále zavládlo napětí, jako by šlo o všechny zrady světa. Rian zdvihla ruku, jako kdyby to chtěla vzít na sebe. „On je cizinec. Nemůže tomu rozumět." Otočila k němu hlavu. „Skutečně došlo ke zradě, ovšem ne na téhle úrovni. Na mnohem nižší."

„Prosím?"

„Dospěly jsme k závěru, že místodržícímu není nic platná genová banka ani Velký klíč. Jeho úřední manželka by se postavila proti takovému násilnému převzetí, protože by to vedlo k rozvratu dosavadního uspořádání. Musí si tedy zvolit jinou úřední manželku, kterou by měl pod kontrolou. Myslíme si, že taková adeptka byla už vybrána."

„A… víte, kdo to je?"

„Ještě ne," povzdychla si Rian. „Zatím ne. Obávám se ale, že dotyčná plně nechápe hautský cíl. Všechno závisí na jediné informaci. Kdybychom znaly jméno místodržícího, dokázaly bychom odhadnout, kterou Hautku získal pro zradu; kdybychom naopak znaly její jméno, tak…"

Hergot, na tohle už přece musí přijít. Miles se kousl do rtu a pak pomalu řekl: „Můžete mi vysvětlit, jak jsou vaše silové kapky nastavené, aby je mohla používat jen jejich majitelka, a proč si všichni myslí, že se nedají zneužít někým jiným? Ovládací panel se nejspíš spouští za pomoci dlaňového kódu. To ale přece nemůže být všechno, tenhle typ zabezpečení se dá snadno obejít."

„Technické detaily vám nemohu sdělit, lorde Vorkosigane," odpověděla Rian.

„Nic takového od vás nechci. Stačí mi obecný princip."

„Kapky využívají genetický kód. Když přejedete rukou po podložce, zůstane na ní několik buněk kůže, které se použijí k příslušnému rozboru."

„Určitě ale nemůžete kontrolovat i ty nejdetailnější genetické znaky. Zabralo by to příliš mnoho času."

„Samozřejmě, že ne. Kontrola se týká pouze asi tuctu rozhodujících buněčných znaků, které stačí k identifikaci konkrétní Hautky. Začíná se od chromozómového páru XX a postupuje se k dalším, dokud se nepotvrdí totožnost."

„Jak velká je šance, že by dvě osoby měly totožné znaky?"

„My se neklonujeme, lorde Vorkosigane."

„Měl jsem na mysli jen sledovaný soubor, zda by bylo možné oklamat analyzátor."

„Taková možnost je mizivá."

„Dokonce i mezi blízkými příbuznými z téhož klanu?"

Rian zaváhala a vyměnila si pohled s Pel, která zamyšleně zdvihla obočí.

„Ptám se z toho důvodu," pokračoval Miles, „že když mě plukovník Benin vyslýchal, záměrně se prořekl, že v době, kdy bylo mrtvé tělo Ba Lury položeno ke katafalku, v pohřební rotundě se

vystřídalo šest kapek, a že se v tomhle ohledu pořádně zapotil. Nic konkrétnějšího mi neprozradil, ale myslím, že vy ho můžete přimět, aby vám seznam kapek vydal. Nevím, jestli vám opravdu bude k užitku, když ale porovnáte jejich znaky se svými záznamy, můžete zjistit, jestli mezi žijícími Hautkami náhodou neexistuje shodná dvojice. A pokud by ta žena byla ve službách satrapy, není vyloučeno, že mu nepomáhala i s vraždou. Můžete tak odhalit zrádkyni, aniž byste opustily tuhle budovu."

Rian na okamžik jakoby ožila, pak se ale opřela o opěradlo a unaveně si povzdychla.

„Vaše úvaha je správná, lorde Vorkosigane. Mohly bychom to udělat - kdybychom měly Velký klíč."

„Ach," zareagoval Miles. „Ano, máte pravdu." Přestal se dychtivě vypínat a sklesle přešel do pohovu. „Na základě vlastní analýzy a z toho mála, co se mi podařilo vymáčknout z plukovníka Benina, lze usoudit, že podezřelými jsou buď princ Slyke, nebo Ilsum Kety. Haut Rond by mohl také připadat v úvahu, ale to je málo pravděpodobné. Vzhledem k tomu, že Ró Ceta a Mí Ceta by nesly hlavní nápor útoku v případě, že by došlo k otevřenému konfliktu s Barrayarem, se přikláním k prvním dvěma možnostem. Nedávné… události pak ukazují na Ketyho." Rozhlédl se po kruhu. „Viděly jste, slyšely jste, doneslo se k vám něco, na základě čeho by bylo možné ho obvinit?"

Ozvalo se záporné mumlám. „Bohužel ne," odpověděla Rian. „O tomto problému jsme diskutovaly ještě před vaším příchodem. Prosím, předneste své svědectví."

Na vaši zodpovědnost, dámo. Miles se zhluboka nadechl a pustil se do vyčerpávajícího, pravdivého popisu událostí od okamžiku, kdy Ba Lura vtrhla na jejich loď, vynechal pouze většinu svých osobních názorů. Občas se odmlčel, aby mu Rian mohla naznačit, zda má něco zatajit. Zdálo se však, že to nemá v úmyslu, protože ho naopak obratnými otázkami a napovídáním vedla k tomu, aby nevynechal jediný detail.

Milesovi pomalu docházela Rianina hra. Lord X mohl úkladně zavraždit Milese, možná i ji. Ale i tomu největšímu megalomanovi muselo připadat poněkud problematické pokusit se odstranit všech osm úředních manželek. Zvýšil hlas.

Cítil, jak se v něm skryté domněnky pomalu převracejí. Rian už mu nepřipadala jako bezbranná princezna. Naopak si začal klást otázku, jestli se náhodou nepokouší chránit draka. I draky je třeba občas zachránit… Žádná z přítomných ani nemrkla, když popisoval včerejší téměř úspěšný pokus o jeho zavraždění. Naopak cítil, jak podvědomě oceňují eleganci a styl atentátu, zatímco neskrývaly slabé rozčarování nad jeho nezdarem. Na druhé straně ani náznakem neocenily zločincovu originalitu, s jakou se pokusil proniknout na jejich vlastní území. Zástupkyně Sigma Cety a Ksí Cety se tvářily jako sfingy, jen si občas vyměnily chápavé pokývnutí hlavou nebo zdvihly obočí.

Když domluvil, rozhostilo se dlouhé ticho. Nastal čas seznámit je s plánem B? „Mám návrh," prohlásil Miles troufale. „Vyžádejte si zpátky od všech místodržících kopie vaší genové banky. Tímto způsobem dotyčného zbavíte možnosti uskutečnit jeho hlavní plán. Když vám ji odmítne vydat, odhalí se sám."

„To je máme vézt zpátky?" vyděsila se Pel. „Umíte si vůbec představit, kolik námahy nás stála jejich doprava?"

„A co když uprchne pryč s oběma předměty?" ozvala se kudrnatá, tmavovlasá zástupkyně Ró Cety.

„Ne," odpověděl Miles. „To je jediná věc, kterou nemůže udělat. Nemůže se dostat domů, protože červí díry kontroluje císařská garda. Vojensky řečeno, připravil by se tak o ústupovou cestu. Nesmí se prozradit, dokud nebude v bezpečí na oběžné dráze… jedné z Cet. Dokud neskončí pohřební obřady, máme ho v šachu." Což bude hodně brzy.

„Pořád se tím ale neřeší problém, jak získat zpět pravý klíč," řekla Rian.

.Jakmile budete mít duplikáty genové banky, můžete začít vyjednávat o jeho navrácení výměnou, dejme tomu, za beztrestnost. Nebo místodržícího obviníte, že vám klíč ukradl - což je naprostá pravda - a pošlete vlastní ochranku, aby vám ho přivezla zpátky. Jakmile se zbývající satrapové zbaví usvědčujícího důkazu, který teď mají na svých lodích, může se vám s jejich pomocí podařit oddělit

vlka od stáda. V každém případě vám dané řešení otevírá řadu taktických možností."

„A co když pohrozí, že klíč zničí?" ozvala se znepokojeně zástupkyně Sigma Cety.

„Vy Ilsuma Ketyho musíte znát nejlépe, Hautko Nadino," odpověděl Miles. „Byl by to schopen udělat?"

„Je to… nevypočitatelný mladík," odpověděla váhavě. „Stále ale nejsem přesvědčená o jeho vině. Nevím o ničem, co by mohlo vaše obvinění potvrdit."

„A pokud jde o vašeho místodržícího, madam?" Miles se kývnutím hlavy otočil k zástupkyni Ksí Cety.

„Princ Slyke je… energický, inteligentní muž. Spiknutí, jak jste ho popsal, by mohlo odpovídat jeho schopnostem. Já… nejsem si jista."

„Dobrá… Pořad je tu ale možnost zrekonstruovat Velký klíč, mám pravdu?" Stačí okamžik a císařovnin velký plán skončí na generaci u ledu. Z pohledu Barrayaru by to bylo velmi výhodné řešení. Miles se usmál.

V sále se ozvalo slabé zaúpění. „Velký klíč musíme získat zpátky nepoškozený," prohlásila Rian rozhodným hlasem.

„Pořád je tady plán zatáhnout do hry Barrayar," řekl Miles. „Na začátku možná stála chladnokrevná politická kalkulace, teď jsem si ale jist, že přerostla v osobní ambice."

„Pokud si vyžádáme kopie zpátky," řekla Rian pomalu, „definitivně se připravíme o možnost jejich distribuce."

„Doufala jsem, že se ještě dožiji uskutečnění plánu naší Nebeské paní," povzdechla si stříbrovlasá zástupkyně Sigma Cety. „Souhlasím s ní, sama pozoruji vzrůstající známky stagnace."

„Naskytne se jiná příležitost," ozvala se druhá stříbrovlasá dáma.

„Příště to budeme muset provést mnohem opatrněji," řekla hnědovláska z Ró Cety. „Naše paní místodržícím příliš důvěřovala."

„S tím nemohu souhlasit," zareagovala Rian. „Mým úkolem bylo pouze předat neaktivované kopie. Ba Lura nepochybně chápala záměr naší velitelky, nechápala však její opatrnost. Nikdy se nemluvilo o nápadu nechat kolovat i klíč a nejsem si jista, že se o něčem takovém vůbec uvažovalo. Možná se s Ba soukromě domluvila, možná se jednalo o nedorozumění. To už se ale bohužel nikdy nedovím." Sklonila hlavu. „Omlouvám se Radě za své selhání." Miles cítil, jak se mu její hlas zabodává do srdce jako dýka.

„Považovala jsem to za svou zodpovědnost."

„Příště bych kladla menší důraz na svou a naopak větší na zodpovědnost."

Miles sebou málem trhnul, když slyšel tuhle obecně platnou výtku.

Na chvíli se rozhostilo ticho.

„Bude nutné uvažovat o změně genomu, Hautové musí být víc ovladatelní," ozvala se zástupkyně Ró Cety.

„Pro expanzi potřebujeme pravý opak," namítla tmavovláska, „musí být agresivnější."

„Experiment založený na filtraci vhodných genetických kombinací běžné populace je pro náš účel dostačující," řekla Pel.

„Naše paní ve své moudrosti neusilovala o nic víc, než o menší uniformitu," připustila Rian.

„Bylo chybou nechat Hauty, aby si dělali, co chtějí," opakovala tvrdošíjně zástupkyně Ró Cety.

Vtom se ozvala tmavovláska. „A podle čeho je budeme vybírat, když zabráníme volné soutěži, která by je roztřídila?"

Rian zdvihla ruku, aby je přerušila. „K této základní debatě se určitě vrátíme… v nejbližší době. Teď ještě ne. Mě samotnou tyto události přesvědčily o tom, že nová expanze není možná bez dalších předchozích úprav. To ale," povzdychla si, ‚je úkol pro novou císařovnu. My se nyní musíme rozhodnout, v jakém stavu ji předáme úřad. Kdo je pro získám kopií genové banky zpátky?"

Návrh nakonec vyhrál. Některé váhaly, přesto nějakým zvláštním způsobem dospěly k

jednohlasnému závěru, během hlasování si pouze vyměňovaly tajuplné pohledy. Miles úlevně vydechl.

Rian unaveně svěsila ramena. „Všechny máte za úkol vrátit kopii do Hvězdné školky."

, Jak ji ale převezeme?" zeptala se Pel.

Rian se chvíli nehybně dívala před sebe. „Označíte ji jako soubor genetických vzorků, které si Nebeská paní vyžádala od jednotlivých místodržících ještě před svou smrtí, a které mají být uloženy zde."

„Tím je vyřešená samotná přeprava. Co ale máme říct satrapům?" zeptala se Pel znovu.

„… že jsme v kopii objevily závažnou chybu, kterou je třeba okamžitě opravit."

„Výborně."

Schůze skončila. Hautky uvedly do chodu vznášedla, zatímco silové štíty nechaly ještě stažené. Po dvou, po třech opouštěly sál a tiše, náruživě mezi sebou diskutovaly. Rian s Pel čekaly, dokud se místnost nevyprázdní, a Miles se jim musel přizpůsobit.

„Stojíte ještě o to, abych se pokusil získat Velký klíč zpátky?" zeptal se Miles Rian. „Má země zůstane v ohrožení, dokud se nepodaří najít jednoznačný důkaz, který by ten zločinec už nemohl překroutit. Upřímně řečeno, zvláštní starost mi dělá skulina, kterou se dostal do vašeho bezpečnostního systému. "

„Na to teď nedokážu odpovědět," prohlásila Rian. „Vrácení kopií nebude trvat víc než den. Já… někoho pro vás pošlu, stejně jako dneska večer."

„V tom případě máme už pouhé dva dny. To není příliš velká rezerva. Raději bych vyrazil dřív, než bude pozdě."

„S tím nic nenadělám," odpověděla a dotkla se svých vlasů. Bez ohledu na graciéznost pohybu se v jejím gestu skrývala nervozita.

Díval se na ni a zkoumal své pocity. Účinek prvního šíleného nárazu už nesporně začínal odeznívat, a to díky tomu, že se z její strany neobjevila naprosto žádná reakce, a jeho místo zaujalo… Co to vlastně bylo? Stačilo, aby jedinou kapkou náklonnosti uhasila jeho žízeň a okamžitě by jí upsal své tělo i duši. Svým způsobem byl rád, že nic nepředstírá, i když bylo deprimující, že se k němu chová jako k Ba, od níž se automaticky očekávala věrnost a poslušnost. Možná jeho návrh, že se převleče za Ba, nebyl v jeho podvědomí vyvolaný jen praktickými důvody. Snažila se mu jeho intuice něco naznačit?

„Hautka Pel vás dopraví zpátky na místo, kde vás vyzvedla," řekla Rian.

Uklonil se. „Z vlastní zkušenosti vím, že se nikdy nemůžeme vrátit přesně na stejné místo, odkud jsme vyšli, i kdybychom se o to snažili sebevíc."

Nic na to neřekla a jen se na něj zvláštně podívala. Vydal se na zpáteční cestu jako spolucestující v Hautčině plovoucí židli.

Pel ho vezla Nebeskou zahradou stejnou cestou, jen v obráceném pořadí. Napadlo ho, jestli se i ona cítí tak nesvá z jejich těsné blízkosti. Snažil se nezávazně konverzovat.

„Všechny tyhle rostliny a zvířata stvořily hautské dámy? Pořádáte stejné bioestetické soutěže jako Ghemky? Musím se přiznat, že zvlášť hluboký dojem ve mně zanechaly zpívající žáby."

„Ach, ne," odpověděla Pel. „Nižší formy života jsou doménou Ghemek. A je pro ně nejvyšší poctou, když mohou svůj umělecký exponát umístit v Nebeské zahradě. Zatímco my pracujeme s lidským materiálem."

Miles se nepamatoval, že by tu zahlédl nějaká monstra.

„Jakým způsobem?"

„Většinou si své nápady testujeme na Ba. Tak se nemůže stát, že by sexuálním přenosem došlo k náhodnému úniku jakéhokoli genetického materiálu."

„Aha."

„Pro nás je nejvyšší poctou, když je gen, který se nám podařilo vytvořit, zařazen do hautské genové banky."

Jako kdyby staré pravidlo obrátily naruby - nikdy nečiň sám sobě něco, co jsi před tím nevyzkoušel na někom jiném. Miles se nervózně usmál a raději tohle téma dál nerozváděl. Před postranním vchodem do Nebeské zahrady na ně už čekalo auto, které řídila Ba. Ta je dopravila zpátky k lady ďHarové normální cestou.

Pel znovu vyhledala odlehlé místo v zahradě, aby Miles v příhodný moment mohl opustit její kapku. Pak zmizela. Představil si, jak hlásí Rian - Podle vašeho rozkazu jsem ho vypustila do divočiny. Doufám, že si tam dokáže obstarat potravu a družku… Posadil se na lavičku s výhledem na Nebeskou zahradu a rozjímal, dokud ho neobjevili Ivan s velvyslancem.

Tvářili se vyděšeně a rozzlobeně. „Jdeš pozdě," řekl Ivan. „Kam jsi zmizel?"

„Málem jsem už povolal plukovníka Vorreediho a ochranku," dodal Vorobjev stroze.

„To by bylo… k ničemu," povzdychl si Miles. „Můžeme jít."

„Díky Bohu," zamumlal Ivan.

Vorobjev mlčel. Miles vstal a v duchu se ptal, kdy velvyslance s Vorreedim přestane bavit jeho ujišťování, že na odpověď ještě nedozrál čas.

Ještě nic nechtějte vědět. Prosím, ještě ne.

KAPITOLA 13

Miles po ničem netoužil tolik, jako po volném dnu, jenže ne zrovna dneska. Nejhorší na tom bylo, že si za to mohl sám. Dokud zástupkyně osmi planet nevrátí příslušné kopie genové banky, nezbývá, než čekat. A pokud Rian nepošle řidiče s autem, aby ho vyzvedl na velvyslanectví, což by se setkalo s odporem bezpečnostních služeb obou planet, nesejde se s ní dřív než zítra ráno, kdy se v Nebeské zahradě bude konat písňový obřad. Něco si pobrukoval pod nos a vyhledával další údaje na štábním komunikačním terminálu. Pak se na ně zadíval nepřítomným pohledem.

Nebyl si jist, jestli bylo moudré dopřát lordu X den navíc, protože dnes odpoledne, až jeho úřední manželka bude požadovat zpátky kopii genové banky, zažije velmi nepříjemný šok. Tím definitivně ztratí šanci zachovat klid a nepozorovaně s oběma předměty zmizet, nemluvě o jeho pravděpodobném plánu zbavit se někde cestou staré manželky, kterou mu ústředí přidělilo, a které ji také kontrolovalo. Muselo mu už dojít, že ho Rian raději udá, i když tím obviní i sama sebe, než aby mu dovolila beztrestně zmizet. Vražda hlavní strážkyně Hvězdné školky netvořila součást původního plánu, tím si byl Miles jist. Rian měla sehrát roli slepé loutky, která obviní Milese a jeho zemi z krádeže Velkého klíče. Lord X měl slabost pro slepé loutky. Jenže u Rian nad vlastním zájmem zvítězila věrnost Hautům. Žádného intrikána nemohlo předem napadnout, že se mu Rian takhle vymkne z ruky.

Lord X byl tyran, žádný revolucionář. Chtěl systém ovládnout, ne ho změnit, zatímco zesnulá císařovna připravovala skutečně revoluční převrat, kterým by Hauty rozdělila do osmi navzájem soupeřících sourozeneckých větví, aby tak vznikl prostor pro zrození skutečného nadčlověka. Ba Lura měla k velitel-čině záměru možná blíž, než si Rian připouštěla. Nemůžeš se vzdát moci a zároveň si ji ponechat. A co posmrtně?

Jak se lord X zachová teď? Nezbývá mu nic jiného, než bojovat do posledního dechu a vymyslet cokoli, co by odvrátilo jeho porážku. Ještě si také může rozpárat zápěstí, ale podle Milese to nebyl ten typ, co si podřezává žíly. Naopak, bude se snažit najít vhodný způsob, kterým by všechno svalil na Barrayar. Nejlépe tím, že by se zbavil Milese, jenž by ho už nemohl usvědčit ze lži. Pořád existovala malá naděje, že se mu krizi podaří zvládnout, zvláště když přihlédne k nedůvěře Cetaganďanů k cizincům - a k Barrayaranům obzvlášť. Pro Milese bude lepší, když dnes vůbec nevyjde ven.

Mohlo to být všechno lepší, kdyby Miles hned první den falešný klíč vrátil a řekl pravdu? Ne… velvyslanectví i oni sami by byli okamžitě falešně obviněni, stali by se předmětem veřejného skandálu a neměli by jak dokázat svou nevinu. Kdyby se lord X býval rozhodl podstrčit falešný klíč jiné delegaci, například z Marilaku, Aslundu či Vervainu, mohl jeho plán ještě teď šlapat jako hodinky. Miles jen doufal, že lord X už teď lituje, že si jako cíl vybral právě Barrayar. A já se postarám o to, abys toho, ty mizero, litoval ještě víc.

Miles pevně stiskl rty a soustředil se na terminál. Všichni místodržící měli loď postavenou podle stejného plánu - a ten byl bohužel to jediné, co mohl z databáze jejich velvyslanectví získat, pokud nechtěl vstupovat do chráněných souborů. Miles si v trojrozměrné podobě prohlížel jednotlivé paluby a sekce lodi. Kam bych já na místě odbojného místodržícího ukryl Velký klíč? Pod polštář? To nejspíš ne.

Satrapa se sice zmocnil Velkého klíče, ale chyběl mu k němu klíč v podobě prstenu, který Rian nosila zavěšený na krku. Kdyby lord X Velký klíč dokázal odemknout, získal by přístup ke všem potřebným informacím a mohl si tak vytvořit jeho funkční duplikát. Pak by už stačilo jen originál vrátit a zbavit se tak hmotného důkazu o svém zrádcovském plánu. Nebo by ho mohl zničit. Kdyby ale bylo snadné klíč odemknout, určitě by to byl udělal okamžitě, jakmile se jeho původní plán začal povážlivě hroutit. Jestliže se tedy ještě pořád snaží objevit přístup, pak musí mít klíč v dešifrovací laboratoři. Kde mohlo být na tak rozlehlé lodi vhodné místo pro podobnou laboratoř?

Milese vyrušilo z úvah zaklepání. „Lorde Vorkosigane, mohu jít dál?" ozval se plukovníkův hlas.

Miles si povzdychl. „Prosím." Obával se, že Vorreedimu jeho hledání v komunikačním terminálu neunikne. Vedoucí protokolu jeho aktivitu nepochybně zaznamenal dole ve své kanceláři.

Vorreedi rázně vešel dovnitř, stoupl si za Milese a přes jeho rameno se díval na holodisplej.

„Zajímavé. Co to je?”

„Jen si tak trochu osvěžuji v paměti zvláštnosti cetagandských válečných lodí. Musím se pořád vzdělávat, takový je už úděl důstojníků. Pořád je tu šance, že jednou budu sloužit na lodi.”

„Hm.” Vorreedi se narovnal. „Napadlo mě, že rád uslyšíte poslední novinky o vašem lordu Yenarovi.”

„Není to žádný můj majetek, ale stejně doufám, že se mu nic nestalo,” řekl Miles upřímně. Yenaro mohl později posloužit jako důležitý svědek; Miles teď litoval, že mu nenabídli azyl na velvyslanectví.

„Zatím ne. Ale byl na něj vydán zatykač.”

„Kdo se o něj zajímá? Cetagandská Císařská bezpečnost? Kvůli zradě?”

„Ne. Civilní policie. Kvůli krádeži.”

„Klidně se vsadím, že se jedná o falešné obvinem. Někdo se ho pokouší vykouřit jako škodnou z jeho nory. Můžete zjistit, kdo stojí za tím obviněním?”

„Nějaký urozený Ghem Nevic. Znáte to jméno?”

„Ne, ale určitě to bude jen nastrčená figurka. Nás zajímá ten, kdo stojí za ním. Je to ta samá osoba, která Yenarovi dodala plány a peníze na fontánu. Díky tomu máte dvě nitky, za které můžete tahat.”

„Podle vaší domněnky jde o téhož muže?”

„S domněnkou to nemá nic společného,” odpověděl Miles, „potřebuju však jednoznačný důkaz, který by například obstál u soudu.”

Vorreedi ho provrtal pohledem. „Jak vás napadlo, že Yenara obviní ze zrady?”

, Já…, to byla náhoda. Krádež se na to hodí, není to tak nápadné, pokud někomu jde o to, aby ho civilní policie vytáhla na světlo. Pak už nebude problém ho odstřelit.”

Vorreedi svraštil obočí. „Lorde Vorkosigane,…” Ale pak si to rozmyslel. Jen zavrtěl hlavou a odešel.

Za chvíli se u Milese objevil Ivan, praštil sebou na pohovku, nohy v holínkách si přehodil přes opěradlo a vzdychl si.

„Co tady ještě děláš?” zeptal se ho Miles a vypnul obrazovku, aby po ní pořád nešilhal. „Myslel jsem, že už jsi dávno vyrazil do společnosti na žně. Poslední dva dny ti pšenka jen kvetla. Nebo snad vodopád pozvánek vyschl?” Miles palcem ukázal ke stropu. Možná nás odposlouchávají

Je to v pytli, naznačil Milesovi jen pohybem rtů. „Vorreedi nám přidělil ochranku. Tím to přestává mít smysl, protože už to nebude tak bezprostřední.” Ivan se zadíval do prázdna. „Kromě toho se bojím někam šlápnout. Co kdyby v koberci zas něco bylo.”

„To se nedá vyloučit,” souhlasil Miles, „vlastně se to dá čekat.”

„Skvělé. Připomeň mi laskavě, abych si nestoupal vedle tebe.”

Miles se ušklíbnul.

„Bože, to je nuda,” dodal Ivan asi po minutě. Miles ho vyhnal z pokoje.

Na hudebním obřadu Otevírání bran se ve skutečnosti žádné brány neotvíraly, ale doopravdy se tam zpívalo. Sbor složený z několika set ghemských mužů a žen, oblečených do bílých rouch, nejdříve nastoupil před vnitřní stranu východní brány. Podle plánu měl obejít všechny čtyři světové strany a skončit pozdě odpoledne u severní brány. Sbor stál podél zvlněného pásu země s neobyčejnými akustickými vlastnostmi; stejně tak stáli i smuteční hosté z galaxií a truchlící z řad Ghemů a Hautů. Miles pokrčil nohy v botách a připravil se na útrapy dlouhého stání. Otevřený prostor ponechával dostatek místa pro urozené Hautky v kapkách. Bylo jich tady nesčetně mnoho, snad několik set. Kolik Hautek vlastně žilo v Nebeské zahradě?

Miles přelétl pohledem jejich malou delegaci, k níž patřil on s Ivanem, Vorobjev s Vorreedim a Mia Maz. Zatímco muži měli na sobě černé slavnostní uniformy, dáma byla oblečená do své okouzlující černobílé kombinace. Vorreedi vypadal více jako Barrayaran a jako voják; Miles musel připustit, že působí i zlověstnějším dojmem, než když měl na sobě úmyslně nenápadný cetagandský civilní oblek. Jakmile zazněl zpěv, Maz položila ruku na Vorobjevovu paži a stoupla si na špičky.

V tomhle případě označení hudby beroucí dech nebylo jen prázdnou metaforou. Harmonie i disonance v těsném sledu klouzaly po stupnicích nahoru a dolů tak zřetelně, že posluchači neuniklo jediné slovo. Pak se ale hlasy proměnily v pouhé vibrace, které člověku pronikaly přímo do mozku a vyvolávaly explozi emocí. Dokonce i Ivan stál jako zkamenělý. Miles chtěl říct, jak je to úžasné, ale připadalo mu jako svatokrádež narušit tohle absolutní soustředění. Asi po třiceti minutách zpěv dozněl a sbor graciézně zamířil k další bráně, zatímco delegáti za ním se pohybovali poněkud méně obratně.

Hosté měli jiný cíl než sbor. Sloužící je za dohledu důstojného majordoma, urozeného Ghema, odváděli do prostoru určeného k občerstvení. Díky tomu vznikla potřebná pauza, aby se sbor mohl připravit k vystoupení u jižní brány. Miles se nervózně díval po kapkách, které pochopitelně nenásledovaly cizí hosty a v zástupu se ubíraly vlastním, třetím směrem. Nebeská zahrada ho už tolik nerozptylovala. Může se stát, že ji člověk začne brát jako samozřejmost? U Hautů to zřejmě platilo.

„Myslím, že si na tohle místo začínám zvykat," prohlásil nahlas cestou mezi Ivanem a Vorobjevem ve skupince dalších hostů. „Nebo… bych mohl."

„Hm," řekl velvyslanec Vorobjev. „V okamžiku, kdy tihle roztomilí lidé vypustili svá domácí zvířátka, tím myslím Ghemy, aby si našla nějaké nové levné bydlem za hranicemi Komarru, pět milionů z nás za to zaplatilo svými životy. Doufám, že jste na to nezapomněl."

„Ne," odpověděl Miles pevně. „A nikdy nezapomenu. Přesto… ani vy už jste válku nezažil osobně. Zajímalo by mě, jestli se Cetaganda ještě někdy pokusí o něco podobného."

„Věčný optimisto," zamumlal Ivan.

„Dovolte, abych to blíž vysvětlil. Moje matka je přesvědčená, že slušné chování se stává modelem, protože se vyplácí. Jinými slovy, jestli se Ghemům naší generace nezdaří žádná nová teritoriální expanze, uplyne hodně času, než se o ni pokusí znovu. Období expanze vystřídané obdobím izolace není v historii koneckonců ničím novým."

„Odkdy fušuješ do politických věd?" zeptal se Ivan.

„Můžete svůj názor podložit něčím konkrétním?" zajímal se Vorobjev. „Čekat na výsledek celou generaci je dost dlouhá doba."

Miles pokrčil rameny. „Prostě intuice. Když mi ale dáte rok a k ruce celé oddělení, možná vám poskytnu logickou analýzu i s patřičnými grafy."

„Podle mě," ozval se Ivan, „třeba takový lord Yenaro může být těžko dobyvatelem."

„Tady nejde o to, jestli může nebo nemůže. Podstatné je, že v okamžiku, kdy se mu naskytne šance, bude příliš starý na to, aby se o to zajímal. Co bude ale dál, vážně nevím. Vůbec netuším, jací budou Hautové po deseti generacích experimentování se sebou samými." Oni sami to nevědí To nebyla příjemná představa. Kdo za to vlastně ponese zodpovědnost? „Dobývání vesmíru jim třeba začne připadat jako hloupá, krutá dětská hra. Nebo naopak," dodal zachmuřeně, ‚je nic nezastaví."

„Skvělá budoucnost," zamumlal Ivan.

V přilehlém pavilonu čekala na smuteční hosty vybraná snídaně. Na opačné straně budovy pak byla připravená vznášedla s bílým polstrováním, která je později přepraví o dva kilometry dál k jižní bráně Nebeské zahrady. Miles s chutí sáhl po horkém nápoji, zatímco nabízené pečivo se skrytým odporem odmítl - žaludek měl stažený nervozitou. Jestřábím zrakem nepřestával pozorovat procházející sloužící Ba. Dnes má poslední šancí Víc času už mu nezbývá. Tak si Rian, pospěš! A jak se, ksakru, chce spojit s Rian, když má na sobě nalepeného Vorreediho, který z něj nespustí oči ani na vteřinu.

Den pomalu uplýval v opakujícím se cyklu zpěvu, občerstvení a následného přesunu. Spousta delegátů začala z přemíry jídla vypadat apaticky; na třetí zastávce z pudu sebezáchovy odmítl pokračovat v jídle i Ivan. Když se konečně objevila Rianina spojka, bylo to během občerstvení po čtvrtém, závěrečném vystoupení sboru, Miles ji málem přehlédl. V klidu si povídal s Vorreedim, oba vzpomínali na vyhlášené pekařské mistry v Keroslavi, a zároveň v duchu vymýšlel, jak se Vorreediho zbaví. Jeho zoufalství dospělo do takové míry, že si začal představovat, jak podstrčí velvyslanci Vorobjevovi dávicí prostředek, a zatímco se plukovník bude muset o svého nadřízeného postarat, Miles

odtud uteče. Vtom koutkem oka zahlédl, že se Ivan baví s nějakou Ba. Určitě to nebyla Rianina oblíbená služebná, protože tahle byla mladá a měla žluté vlasy. Ivan rozhodil rukama, pokrčil rameny a pak následoval Ba z pavilonu ven. Tvářil se zmateně. Proč právě Ivana? K čemu ho, k čertu, potřebuje?

„Omluvte mě, pane," přerušil Miles Vorreediho a rychle se kolem něj protáhl. Než se plukovník stačil otočit, Miles minul další skupinu hostí a dostal se do poloviny cesty k východu. Vorreedi ho samozřejmě bude sledovat, s tím si ale Miles bude muset poradit později.

Umělé odpolední světlo pod kupolí Milese přinutilo přivřít oči, přesto ještě stačil zahlédnout, jak tmavý stín a Ivanovy naleštěné holínky mizí za rozkvetlým křovím, lemujícím otevřený prostor s fontánou. Rozběhl se tím směrem po cestě z barevných kamenů a kýval se přitom ze strany na stranu. „Lorde Vorkosigane?" volal na něj Vorreedi. Miles se neotočil, jen zdvihl ruku na znamení, že ho slyší, a běžel dál aniž by zpomalil. Vorreedi byl příliš vychovaný na to, aby nahlas sprostě zaklel. Miles si ale živě dovedl představit, co si asi myslí.

Křoviny, dosahující výšky muže, rostly v umělecky vytvarovaných seskupeních a Miles si v nich připadal skoro jako v bludišti. První cesta, po které se vydal, ho zavedla na opuštěnou louku s potůčkem, který pramenil v blízké fontáně a jako stříbrná stuha se vinul prostředkem louky. Miles se rozběhl zpátky, proklínal při tom své kulhání. Na rozcestí zamířil na opačný konec křovinového porostu.

Uprostřed kruhu stíněného stromy a lemovaného lavičkami Miles spatřil kapku; její plovoucí židle k němu byla otočená zadní stranou a chyběl jí obvyklý silový štít. Blonďatá sloužící Ba zmizela. Ivan se nakláněl k osobě sedící na židli, rty měl okouzlením pootevřené a obočí podezíravě stažené k sobě. Paže v bílém se vztyčila, Ivanovu překvapenou tvář zahalil obláček měňavé mlhy. Ivan obrátil oči v sloup a vzápětí se jeho tělo svezlo na kolena sedící osoby. Kolem nich se začal vytvářet bílý, neprůhledný štít. Miles vykřikl á rozběhl se ke kapce.

Vznášedla hautských dam se sotva hodila k závodění, přesto se pohybovala rychleji než Miles. Po dvou zatáčkách se kapka ztratila Milesovi z dohledu. Když za Milesem zůstal poslední rozkvetlý keř, zjistil, že vyběhl na jednu z hlavních cest dlážděných bílým jadeitem, které protínaly Nebeskou zahradou. Nad ní se v obou směrech vznášel asi půl tucet hautských kapek, všechny se pohybovaly důstojně pomalu. Milesovi nestačil dech, aby sprostě zaklel, hlavou mu ale vířily ty nejčernější myšlenky.

Otočil se na patě a vrazil přímo do plukovníka Vorreediho.

Ten ho popadl za rameno a pevně stisknul. „Vorkosigane, co se to tady hergot děje? A kde je Vorpatril?"

„Právě se to… snažím zjistit, pane, když dovolíte."

„Tohle je práce pro cetagandskou bezpečnost. Ti budou ještě koukat, jestli…"

„Ti nám, pane, nepomůžou. Musím mluvit s Ba. Okamžitě."

Vorreedi se zamračil ve snaze pochopit, oč jde. Bylo vidět, že mu to nedává žádný smysl. Milese to nijak nepřekvapilo. I on byl ještě před týdnem přesvědčen, že za všechno tady je zodpovědná Císařská bezpečnost Cetagandy. A v jistém ohledu to i byla pravda. Jen ne úplná.

Oni o vlku a vlk za rohem. Jakmile se Miles s Vorreedim otočili a zamířili zpátky k pavilonu, objevila se postava v červené uniformě a s obličejem pomalovaným zebrovitým vzorem. Rázným krokem k nim zamířila. Ovčácký pes, napadlo Milese, který má zbloudilé galaktické vyslance zahnat zpátky ke stádu. Byl sice rychlý, ale ne dost.

„Pánové," řekl strážný nižší hodnosti a zdvořile přitom kývnul hlavou, „vraťte se, prosím, do pavilonu. Vznášedla vás odvezou k jižní bráně."

Zdálo se, že Vorreedi se rozhodl rychle. „Děkuji vám. Ale máme obavy, že tu omylem zabloudil jeden člen naší skupiny. Mohl byste laskavě zjistit, kde je lord Vorpatril?"

„Jistě." Strážný zmáčkl tlačítko malého náramkového komunikátoru a záležitost ohlásil nadřízenému. Zároveň Milese s Vorreedim neustále tlačil směrem k pavilonu. Předpokládal, že Ivan,

stejně jako mnoho hostí předtím, jednoduše ztratil orientaci na zahradě, která své návštěvníky přímo vybízela k její podrobnější prohlídce. Do deseti minut cetagandská bezpečnost zjistí, že uprostřed Nebeské zahrady skutečně zmizel. Pak vypukne ta pravá mela.

Strážný je opustil, jakmile začali vystupovat po schodech k pavilonu. Hned, jak vešli dovnitř, Miles zamířil k nejstarší Ba, kterou v místnosti uviděl. „Promiňte, prosím," oslovil ji zdvořile. Ba se na něj podívala, vůbec ji neuvedlo do rozpaků, že najednou není neviditelná. „Musím okamžitě mluvit s Hautkou Rian Degtiarovou. Je to velmi naléhavé." Miles rozhodil rukama a ustoupil dozadu.

Ba jako by jeho žádost chvíli zvažovala, pak se napůl uklonila a gestem mu naznačila, aby šel za ní. Vorreedi je následoval. V prostoru pro obsluhu, kde byl relativně klid, si Ba odhrnula šedobílý rukáv uniformy a začala mluvit do komunikátoru. Řinul se z ní proud slov a kódů. Jakmile uslyšela odpověď, zatvářila se překvapeně. Stáhla si komunikátor z ruky, s hlubokou úklonou ho podala Milesovi a ustoupila stranou, aby byla mimo doslech. Miles si marně přál, aby Vorreedi, který se za ním tyčil jako hora, udělal totéž.

„Lorde Vorkosigane?" ozval se ze sluchátka Rianin hlas. Byl nezkreslený, musela tedy mluvit přímo z kapky.

„Madam. Poslala jste někoho ze svých… lidí pro mého bratrance Ivana?"

Nastala krátká pauza. „Ne."

„Já myslím, že ano. Byl jsem u toho."

„Ach." Nastalé ticho bylo mnohem delší. Když znovu promluvila, její hlas zněl tiše a nebezpečně. „Vím, co se děje."

„Jsem rád, že to ví aspoň někdo."

„Pošlu pro vás svou Ba."

„A co bude s Ivanem?"

„Postaráme se o něj." Přístroj se náhle odmlčel. Miles jím v návalu rozrušení málem zatřásl, pak ho ale vrátil Ba, která se znovu uklonila a zmizela pryč.

„Co jste se dozvěděl, lorde Vorkosigane?" vyzvídal Vorreedi.

„Ivan… odešel s dámou."

„Cože, zase? Tady? Teď? Copak ten chlap neví, kdy je na to vhodná doba? Krucinál tohle nejsou narozeniny císaře Gregora!"

„Vím, že ho dokážu diskrétně najít, pokud mi to dovolíte." Miles cítil nepatrné bodnutí viny, že Ivana nepřímo pomluvil. Tohle píchnutí se ale okamžitě ztratilo ve strachu, z kterého se mu rozbušilo srdce. Byla v tom spreji omamná droga nebo smrtící jed?

Vorreedi si všechno dlouho, velmi dlouho promýšlel, přitom z Milese nespouštěl chladný pohled. Plukovník, připomenul si Miles, pracoval v rozvědce, ne v kontrarozvědce, jeho hybnou silou byla zvědavost, ne paranoia. Miles si strčil ruce do kapes, snažil se vypadat klidně, nanejvýš trochu rozmrzele. Když se mlčení stále prodlužovalo, odvážil se říct: „Pokud ničemu nedůvěřujete, věřte, prosím, mé kvalifikaci. O nic jiného vás nežádám."

„Takže diskrétně?" zeptal se Vorreedi. „Našel jste si tady zajímavé přátele, lorde Vorkosigane. Rád bych se o nich dověděl víc."

„Doufám, že se tak stane už brzy, pane."

„Hm…, dobrá. Ale pospěšte si."

„Udělám, co bude v mých silách," lhal Miles. Musí práci dokončit ještě dneska. Jakmile se zbaví svého strážce, nevrátí se dřív, než bude po všem. Nebo než bude po nás všech. Miles Vorreedimu rychle zasalutoval a okamžitě zmizel, aby si to plukovník ještě nerozmyslel.

Vyšel z pavilonu na umělé sluneční světlo právě v okamžiku, kdy se k budově přibližovalo vznášedlo, které nebylo smutečně vyzdobené. Byl to jednoduchý, dvousedadlový vůz s nákladním prostorem vzadu. Za volantem seděla známá, stará, malá, holohlavá Ba. Jakmile Milese uviděla, rychle k němu zabočila a zastavila. Do cesty mezi Milese a auto vstoupil strážný v červené uniformě.

„Pane, naši hosté se bez doprovodu nemohou pohybovat po Nebeské zahradě.”

Miles pokynul rukou směrem k Ba.

„Má paní s tímto mužem potřebuje mluvit. Mám příkaz ho k ní odvézt,” odpověděla Ba.

Strážný se zatvářil nešťastně, pak ale neochotně přikývl. „Můj nadřízený si s vaší velitelkou promluví.”

, Jistě,” odpověděla Ba. Miles by přísahal, že se při tom usmála.

Strážný s úšklebkem ustoupil dozadu a natáhl ruku ke komunikátoru. Jeď! Jeď! pomyslel si Miles při nastupování, to už se ale rozjížděli. Vznášedlo se ostře vzneslo nad zahradu a zamířilo rovnou na jih. Letěli tak rychle, že vítr Milesovi cuchal vlasy. Po několika minutách začali klesat k budově Hvězdné školky, která prosvítala mezi stromy.

Ke vchodu do zadní strany budovy, který byl nepochybně určen pro náklady, se blížil podivný průvod kapek. Bylo jich pět, čtyři po stranách a jedna nad nimi… vedly šestou kapku, či spíše ji postrkovaly vysokými, širokými vraty dovnitř. Kapky bzučely jako rozzuřené vosy, kdykoli se vzájemně dotkla jejich silová pole. Ba nevzrušeně přistála za průvodem a zařadila se za něj. Jakmile byli všichni uvnitř, dveře se za nimi zasunuly. Ozvala se přitom celá tiráda kakofonických zvuků, která svědčila o tom, že se nacházejí v přísně střeženém prostoru.

Nákladová sekce vypadala stejně jako kdekoli jinde, jedinou výjimku tvořila barevná dlažba s geometrickými vzory, která nahrazovala šedivý beton. V místnosti byla jediná osoba - Rian. Oblečená do bílého roucha stála vedle své plovoucí židle a čekala. Z bledého obličeje jí vyzařovalo napětí.

Pět kapek dosedlo na zem, jejich silové štíty s cvaknutím zmizely a objevilo se pět úředních manželek. Miles je už znal z jednám, které se tady konalo předevčírem večer. Šestá kapka zůstala tvrdošíjně uzavřená jako bílá, pevná, neproniknutelná koule.

Miles vyskočil ze vznášedla, sotva zastavilo, a kulhavě pospíchal k Rian. „Je uvnitř Ivan?” zeptal se a ukázal na zavřenou kapku.

„Domníváme se, že ano.”

„Co se děje?”

„Tiše. Počkejte.” Dlaní otočenou dolů udělala půvabné gesto. Miles zaťal zuby, a celý se třásl nervozitou. Rian vykročila dopředu s bradou zdviženou vzhůru.

„Vzdej se a spolupracuj,” řekla Rian směrem ke kapce, „a možná ti bude odpuštěno. Když se vzepřeš, milost nečekej.”

Kapka zůstala vzdorovitě uzavřená. Sice nemohla nikam zmizet, ani zaútočit - ale dovnitř se nikdo nedostane. A je v ní Ivan.

„Dobrá,” povzdychla si Rian. Z rukávu vytáhla podlouhlý předmět, který vypadal jako pero s vyrytým obrazem rudého vzpínajícího se ptáka na boku. Nastavila na něm několik tlačítek, pak pero namířila na kapku a zmáčkla ho. Bílý štít kapky zmizel a plovoucí židle se zaduněním dopadla na zem. Z oblaku bílé látky a hnědých vlasů se ozval výkřik.

„Netušil jsem, že to někdo může udělat,” zašeptal Miles.

„Jedině Nebeská paní,” odpověděla Rian. Schovala předmět zpátky do rukávu, postoupila ještě o kus dopředu a zastavila se.

Hautka Vio Chilianová se okamžitě vzpamatovala. Klekla si, jednou rukou chytila Ivanovo bezvládné tělo v černé uniformě v podpaží a druhou mu přiložila na krk tenký nůž. Ivan měl oči otevřené dokořán, pohyboval jimi; byl jen omráčený, ne v bezvědomí. A nebyl mrtvý. Díky Bohu.

Zatím.

Pokud se Miles nemýlil, tak téhle ženě nebude dělat žádné potíže podříznout krk bezvládnému muži. Škoda, že tu nebyl plukovník Benin, aby to uviděl na vlastní oči.

„Pohni se,” řekla Vio, „a tvůj sluha z Barrayaru zemře.” Důraz na slově sluha zřejmě znamenal hautský způsob urážky. Miles ale nevěděl přesně, zda byla účinná.

Zamířil k Rian, Vio přitom obešel obloukem, neodvážil se k ní přiblížit ani o kousek. Vio ho

nepřestávala sledovat nenávistným pohledem. Pel, stojící přímo za ní, kývla na Milese; pak se na plovoucí židli neslyšně vznesla a zamířila ke dveřím. Kam měla namířeno? Pro pomoc? Nebo pro zbraň? Pel uvažovala prakticky … Musí získat nějaký čas.

„Ivan," řekl Miles rozhořčeně, „není ten muž, kterého hledáte!"

Vio svraštila obočí. „Cože?"

Samozřejmě. Lord X za sebe nastrkoval jiné, muže i ženy, aby za něho udělali špinavou práci. Jeho ruce tak zůstaly čisté. A protože z nich dvou obstarával pochůzky Miles, lord X usoudil, že Ivan musí být velitel. „Pff!" vykřikl Miles. „Co jste si myslela? Že když je vyšší a hezčí, že jedině on může řídit tuhle show? To je hautský způsob uvažování, mám pravdu? Jste husa. Já jsem ten pravý mozek!" Miles přešel na druhou stranu a drmolil: „Podezíral jsem vás od prvního dne. Víte to? Jenže mě nikdo nikdy nebere vážně!" Ivan vytřeštil oči. Byla to zřejmě jediná část těla, která mu stále fungovala. „A tak jste unesla nesprávného muže a přitom jste se prozradila!" Pel neběžela pro pomoc, usoudil Miles. Šla jen na toaletu upravit si účes a rozhodla se tam zůstat navěky.

Dobrá. Dosáhl toho, že na sebe přitáhl pozornost všech v nákladové sekci - vražedkyně, její oběti, všech Hautek. A co bude dál? Má snad udělat přemet? „A takhle to mezi námi chodí odmala. Kdykoli jsme my dva byli spolu, všichni se obraceli jen na něho, jako kdybych byl nějaký idiot z cizí galaxie, který potřebuje tlumočníka - " Pel se znovu tiše objevila ve dveřích a zdvihla ruku. Miles najednou vykřikl: „A já už toho mám dost, slyšíte?!"

Vio otočila hlavu, jakmile zaslechla bzučení paralyzéru, který Pel držela v ruce. To už ji ale zasáhl paprsek ze zbraně a ruka svírající nůž se jí křečovitě zkroutila. Miles, jakmile uviděl na ostří nože krvavou stopu, se jako střela vrhnul vpřed. Zachytil Ivana, který byl omráčený spolu s Vio, bylo vidět, jak se mu oči obracejí v sloup. Miles si nevšímal Vio, která plnou váhou dopadla na podlahu, a pomalu Ivana položil na zem.

Šlo jen o povrchové říznutí. Miles úlevně vydechl. Vytáhl z kapsy kapesník, setřel jím lepkavý pramínek krve a pak ho Ivanovi přitiskl na ránu.

Zdvihl oči k Rian a Pel, které stály nad ním a zkoumaly své dílo. „Omráčila ho nějakým sprejem. K tomu ještě dostal zásah paralyzérem. Nemůže mu to nějak vážněji ublížit?"

„Myslím, že ne," odpověděla Pel. Vstala ze židle, klekla si na zem k Vio, ležící v bezvědomí, a prohledala jí obsah rukávů. Vytáhla z nich několik věd a všechny je vyrovnala do řady na dlažbu. Mezi nimi byl i zašpičatělý stříbrný předmět zakončený žárovkou. Pel jím několikrát zamávala pod svým půvabným nosem a pak se nadechla. „Aha. Tohle je ono. Nehrozí mu žádné nebezpečí. Účinek látky vyprchá bez jakýchkoli následků. Jen mu bude velmi špatně, až se probudí."

„Nemůžete mu dát dávku synerginu?" zeptal se Miles.

„Ano, máme ho tady."

„Dobře." Zadíval se na Rian. Jen Nebeská paní má právo to udělat Přesto nikdo neprotestoval ani mrknutím oka, dokonce ani Vio ne. Už ti to, hochu, konečně došlo? Rian je až do zítřka zastupující cetagandskou císařovnou a všechny její kroky se opírají o plnou, skutečnou, císařskou autoritu. Pěkná služebná Hvězdné školky, jen co je pravda. Další z těch nesrozumitelných, zavádějících hautských titulů, z jejichž názvu se nedá odvodit skutečný obsah. I tak tě to mělo napadnout.

Milese uklidnilo, že se Ivan nakonec zotaví, a vstal. „Co se vlastně stalo? Jak jste našly Ivana? Dostaly jste zpátky všechny kopie? Co jste -"

Rian zdvihla ruku, aby zastavila proud jeho otázek. Hlavou ukázala na zničenou plovoucí židli. „Patří zástupkyni planety Sigma Cety, jak ale vidíte sám, Hautka Nadina v ní nesedí."

„Ten zrádce je Ilsum Kety! Co se stalo? Jak dokázal přelstít kapku? Jak jste to zjistily? Jak dlouho to víte?"

„Ano, je to Ilsum Kety. Víme to od včerejšího večera, kdy se Nadina nevrátila. Všechny ostatní zástupkyně byly do půlnoci v pořádku zpátky. Kety se ale zřejmě domníval, že jeho úřední manželku začnou postrádat teprve při dnešním ranním obřadu. Proto poslal Hautku Vio, aby se za ni vydávala.

Okamžitě jsme ji začaly sledovat.”

„Co s tím ale má společného Ivan?”

„To zatím ještě nevím. Kety si nemůže dovolit nechat svou úřední manželku zmizet jen tak, vzbudilo by to velký rozruch; myslím, že chtěl využít vašeho bratrance, aby od sebe odvrátil podezření.”

„Další falešné obvinění. To odpovídá jeho způsobu uvažování. Je vám jasné, že to byla Vio, kdo zabil Ba Luru? Na Ketyho rozkaz?”

„Ano.” Rian probodla ledovým pohledem její tělo ležící na zemi. „Zradila vlastní národ, a tím se sama odsoudila k spravedlivému trestu. Postaráme se o to, aby mu neunikla.”

„Mohla by být důležitým svědkem při očištění Barrayaru a mě samotného z obvinění spojeného se zmizením Velkého klíče,” řekl Miles znepokojeně. „Nedělejte… nic ukvapeného, dokud si nebudeme jisti. Prosím.”

„Nebojte se, nejdřív nám bude muset zodpovědět spoustu otázek.”

„Kety má teď kopii genové banky. K tomu klíč. A navíc jsme ho ještě varovali.” Krucinál Kterého idiota to napadlo…? Ano. Samozřejmě. Na Ivana to neházej. I tobě připadal ten nápad získat kopie zpátky skvělý. Rian to taky spolkla. Prvotřídní ukázka skupinově blbosti.

„Kromě toho ví, že svou úřední manželku nemůže nechat dlouho naživu. Pokud ještě vůbec žije. Netušila jsem, že posílám Nadinu… na smrt.” Rian se upřeně zadívala na zeď, vyhýbala se pohledu Milese i Hautky Pel.

Ani já ne. Miles musel přemoct nevolnost. „Mohl by využít zmatku, jakmile vypukne revolta. Teď na něco takového není příhodná doba.” Na chvíli se odmlčel. „Pokud ale chce uměleckým způsobem naaranžovat její smrt a prostřednictvím Ivana z ní obvinit Barrayar, pak… Ještě nemůže být mrtvá. Nepochybně ji ale vězní na své lodi.” Bože, ať je to pravda. „Dále víme, že se před ním Nadina neprořekla, možná ho i vědomě oklamala, protože jinak by neudělal svůj poslední tah.” Tohle se ale přece dalo vykládat i úplně opačně, jako důkaz, že Nadina už nežije. Miles se kousl do rtu. „Hlavní je, že Kety za sebou už nechal tolik stop, že to dále nemůže svádět na mě.”

Rian zaváhala. „Možná. Počíná si velmi obratně.”

Miles se zadíval na nakloněnou nehybnou židli. Bez své elektronické svatozáře vypadala docela obyčejně.

„A dostáváme se k podstatě věci. Někdo ji přece musí umět nastavit pro konkrétní uživatelku. Střelím hodně vedle, když si myslím, že tou osobou je Nebeská paní?” „Ne, máte pravdu, lorde Vorkosigane.” „Pak je ve vaší pravomoci ji nastavit pro kohokoli jiného.” „Pro kohokoli ne. Pouze pro Hautku.” Ilsum Kety čeká, že se k němu po obřadu tahle kapka vrátí, spolu s její držitelkou a s vězněm z Barrayaru.” Zhluboka se nadechl. „Myslím… že bychom ho neměli zklamat.”

KAPITOLA 14

„Pane, našel jsem Ivana.” Miles se usmíval do komunikačního terminálu. Obraz za velvyslancovou hlavou byl rozmazaný, ale zvuky závěrečného občerstvení -tlumené hlasy, cinkot talířů - byly slyšet jasně. „Prohlíží si teď Hvězdnou školku. Nějakou dobu se tu ještě zdržíme, nemůžeme urazit naše hostitelky. Ale určitě se k vám připojíme dřív, než recepce skončí. Ba nás přiveze zpátky.”

Vorobjev se tvářil všelijak, jen ne šťastně. „Dobře. Nejspíš se s tím musím spokojit. Plukovník Vorreedi má však k těmto spontánním dodatkům k naplánovanému programu výhrady, bez ohledu na jejich kulturní přínos. Musím připustit, že se začínám přiklánět k jeho názoru. Ať… dohlédněte na to, aby se lord Vorpatril nedopustil žádné nepatřičnosti. Nemusím vám jistě připomínat, že Hautové nejsou Ghemové.”

„Ano, pane. Ivan je v naprostém pořádku. Nikdy na tom nebyl lépe.” Ve skutečnosti Ivan stále nehybně ležel v nákladní sekci a jen jeho obličej, který začal nabírat původní barvu, prozrazoval, že synergin už začal účinkovat.

„Přesto by mě zajímalo, jak se mu podařilo získat tak mimořádné výsady?” řekl Vorobjev.

„Znáte přece Ivana. Nepřenesl by přes srdce, abych já byl v něčem lepší. Vysvětlím vám to později. Teď musím končit.”

„Velmi se na to těším,” poznamenal velvyslanec suše. Miles vypnul komunikátor dřív, než mu úsměv na tváři ztuhnul.

„Tak. Získali jsme trochu času. Ale opravdu jen trochu. Musíme si pospíšit.”

„Ano,” souhlasila jeho společnice, hnědovláska z Ró Cety. Otočila plovoucí židli a zamířila ven z malé kanceláře s komunikačním terminálem. Musel vedle ní klusat, aby jí stačil.

Vrátili se do nákladové sekce právě ve chvíli, kdy Rian s Pel končily s přeprogramováním kapky patřící Nadině. Miles sklouzl znepokojeným pohledem k Ivanovi, ležícímu na mozaikové dlažbě. Zdálo se, že normálně zhluboka dýchá.

„Hotovo,” oznámil Miles Rian. „Mí lidé nás tady nezačnou hledat dřív než za hodinu. Jestli se Ivan probudí…, jistě ho dokážete udržet pod kontrolou.” Jazykem si navlhčil suché rty. „Pokud se něco stane, obraťte se na plukovníka Benina. Nebo přímo na císaře. Nespoléhejte se na žádného prostředníka z Císařské bezpečnosti. Všechno tohle, především pak způsob, jakým satrapa Kety přelstil systém, který všichni důvěřivě považovali za naprosto spolehlivý, dokazuje, že má komplice někde hodně vysoko, nejspíš přímo mezi bezpečnostními špičkami. Kdybyste požádala o naši záchranu právě jeho, obávám se, že bychom to nepřežili.”

„Rozumím,” odpověděla Rian vážně. „A souhlasím s vámi. Ba Lura by nepředala Ketymu Velký klíč, aby vyrobil jeho duplikát, kdyby nebyla přesvědčená, že Kety ten úkol splní.” Rian se přestala sklánět ke kapce a kývla na Pel.

Ta si mezitím zasunula do rukávů většinu věcí, které předtím vzala Vio. Odpověděla Rian rovněž kývnutím hlavy, uhladila si vrstvy svého roucha a graciézně se posadila na sedadlo. Mezi věcmi nebyly energetické zbraně, protože jejich napájecí zdroje by mohly zachytit bezpečnostní snímače. Dokonce si nevzala ani paralyzér, pomyslel si Miles lítostivě. Jdu do bitvy na oběžné dráze vyzbrojený slavnostní černou uniformou, jezdeckými holínkami a prázdnýma rukama. Skvělá pozice. Znovu se vyšplhal na levé polstrované opěradlo v kapce a snažil se nepřipadat si jako karikatura břichomluvce, kterého, jak tušil, silně připomínal. Silový štít je oddělil od vnějšího světa, Rian ustoupila dozadu a kývla hlavou. Pel položila pravou ruku na řídicí panel kapky, otočila se a rychle zamířila k východu. Dveře se doširoka otevřely; spolu s nimi opustily budovu další dvě kapky, které pak zamířily jinam.

Miles pocítil krátké bodnutí v srdci, že jeho druhem ve zbrani místo Pel není Rian. Jeho lítost souvisela s citem, ne s rozumem. Bylo totiž důležité, aby se Rian jako nejdůvěryhodnější svědek Ketyho zrady nedostala do jeho moci. A kromě toho se mu líbil styl Hautky Pel. Prokázala, že je v kritické situaci schopná rychle a jasně uvažovat. Napadlo ho, jestli onehdy neskočila ze střechy budovy kvůli zábavě, a ne z bezpečnostních důvodů. Hautka se smyslem pro humor, téměř… Škoda, že jí je osmdesát, je úřední manželkou, pochází z Cetagandy a… Přestaň fantazírovat. Nejsi Ivan a nikdy jím

nebudeš. Kromě toho případ Ilsuma Ketyho už nebude mít dlouhé trvání

Dostihli Ketyho skupinu v okamžiku, kdy se chystala odjet od jižní brány Nebeské zahrady. Vio měla Ivana lapit určitě až na poslední chvíli. Ketyho doprovod byl důstojně velký, jak se na jeho úřad slušelo: dva tucty strážných, ghemské dámy a sloužící v livrejích, kteří ovšem nebyli geneticky upravení jako Ba. Ve skupině byl k Milesově hrůze i generál Chilian. Patřil i on ke spiklencům, nebo se ho Kety chystá zbavit cestou domů stejně jako Nadiny, aby ho mohl nahradit vlastním člověkem? Musí platit jedno nebo druhé; velitel císařských jednotek na Sigma Cetě by sotva mohl zůstat neutrální, jakmile puč vypukne.

Kety posuňkem naznačil, aby k němu Vio přistoupila do vozu, jenž je odveze na nedaleký císařský kosmodrom, který mohly používat pouze vysoce postavené oficiální návštěvy Nebeské zahrady. Generál Chilian jel jiným vozem. Miles s Pel se ocitli o samotě s Ketym v prostorné dodávce, nepochybně určené pro přepravu kapek.

„Proč to zpoždění? Nějaké komplikace?" zeptal se Kety neutrálně, zatímco si sedal. Tvářil se vážně, jak se slušelo na upřímného truchlícího nebo muže, který jel na vyhladovělém, nevypočitatelném tygrovi.

Mělo mě napadnout, že je to lord X, hned jak jsem ho prvně viděl, podle těch nabarvených šedin, pomyslel si Miles. Patřil k těm Hautům, kteří nechtěli čekat na to, co jim život přinese.

„Nic, co bych nezvládla," odpověděla Pel. Hlasový filtr byl schválně rozostřený, aby Pel mohla mluvit namísto Vio.

„O tom nepochybuju, lásko. Nestahuj silový štít, dokud nebudeme na palubě."

„Ano."

Generála Chiliana bohužel čeká schůzka s přetlakovou komorou nepřítele. Netuší chudák, že naletěl. Vio se rozhodla tím či oním způsobem vrátit do hautské genové banky. Byla Ketyho milenkou nebo ho ovládala? Nebo snad tvořili tým? Za tímhle spiknutím musely spíš vězet dva mozky než jeden, když se člověk podíval na jeho rychlost, pružnost - a vyvolaný zmatek.

Pel zmáčkla tlačítko a pak se otočila k Milesovi.

„Musíme se rozhodnout, co uděláme, až se dostaneme na palubu. Budeme nejdřív hledat Nadinu nebo Velký klíč?"

Miles se málem udusil. „Ééé…" Ukázal na Ketyho sedícího necelý metr od jeho kolena.

„Neslyší nás," uklidnila ho Pel. Měla nejspíš pravdu, protože Kety nepřítomným pohledem pozoroval míhající se krajinu za okny luxusní dodávky s polarizovanou střechou.

„Přednost má klíč," prohlásila Pel.

„Hm. Pokud ale Hautka Nadina ještě žije, je důležitým svědkem, který může očistit Barrayar. A… možná bude vědět, kde je klíč ukrytý. Nejspíš je v šifrovací laboratoři, jenže na tak zatraceně velké lodi existuje spousta míst, kde může mít Kety ukrytou laboratoř."

„Klíč i Nadina nebudou příliš daleko od jeho soukromé obytné části," řekla Pel.

‚A co když Nadinu drží ve velitelské sekci?"

„Pochybuji… Kety rozhodně nestojí o to, aby jeho vojáci nebo služebnictvo věděli, že vězní svou úřední manželku. Ne, musí ji ukrývat v jedné ze svých kabin."

„Zajímalo by mě, jakou scénu Kety vybral pro svůj zločin, jehož oběťmi mají být Ivan s Hautkou Nadinou. Tyhle manželky si přece nemohou chodit, kam se jim zachce. Tím místem nemůže být Ketyho loď, ani jeho rezidence. Pravděpodobně se ani neodváží zopakovat představení uvnitř Nebeské zahrady, to už by bylo příliš. Z toho vyplývá, že se jich bude chtít zbavit někde na planetě, a to dneska večer."

Místodržící Kety se na ně podíval. „Už se probouzí?" zeptal se.

Pel si nejdříve položila prst na ústa, teprve potom zmáčkla tlačítko. „Zatím ne."

„Ještě před tím s ním chci mluvit. Musím zjistit, kolik toho vědí."

„Je dost času."

„To sotva.”

Pel znovu vypnula mikrofon.

„Nadina je důležitější,” prohlásil Miles rozhodně.

„Já…, máte pravdu, lorde Vorkosigane,” povzdechla si Pel.

Další nebezpečná konverzace s Ketym se naštěstí nekonala díky zmatkům kolem nástupu do přepravní lodě, která je měla odvézt na oběžnou dráhu. Kromě toho Ketyho zaměstnal hovor na komunikační lince. Znovu se s ním ocitli o samotě, až když celá skupina prošla spojovací chodbou na palubu Ketyho vládní lodi, kde se jeho doprovod rozešel za svými povinnostmi nebo zábavou. Generál Chilian se s manželkou ani nepokusil promluvit. Kety gestem naznačil Pel, že ho má následovat. Podle toho, že satrapa poslal stráž pryč, Miles pochopil, že končí legrace a začíná práce. Čím méně svědků je při tom uvidí, tím méně jich bude nutné eventuelně odstranit, kdyby něco nevyšlo.

Kety šel širokou, elegantní chodbou, která nepochybně vedla k jeho soukromým pokojům, jako první. Miles téměř poklepal Pel na rameno. „Podívejte se tamhle. Vidíte toho muže?”

Před dveřmi do jedné kabiny stál sluha v livreji. Jakmile uviděl Ketyho, postavil se do pozoru. Místodržící měl ale namířeno k jiné kabině. Stráž přešla do pohovu.

Pel povytáhla krk. „Myslíte, že hlídá Nadinu?”

„Ano. Nejspíš. Nemyslím, že by sem postavil obyčejného vojáka. Pokud už sám nekontroluje velem jednotky. Milese zamrzelo, že nepřišel dřív na rozkol mezi Ketym a jeho ghemským generálem. Takovou příležitost si nechat utéct…

Dveře za nimi zaklaply. Miles prudce otočil hlavu a rozhlédl se kolem. Místnost byla čistá, holá, chyběly tu ozdoby či osobní věci. Jinými slovy - nikdo ji nepoužíval.

„Položíme ho sem,” řekl Kety a hlavou ukázal na pohovku v obývací části. „Zvládneš výslech sama, nebo mám někoho zavolat?”

„Sama,” odpověděla Pel. „Budu ale potřebovat pár věcí. Synergin. Fastpentu. A měli bychom zjistit, jestli nemá v krvi látku vyvolávající alergii na fastpentu. Vím, že se aplikuje spoustě důležitých lidí. Určitě nechceš, aby zemřel tady.”

‚A co zkusit klarium?”

Pel se podívala na Milese, v rozevřených očích měla otázku; evidentně netušila, o jakou látku jde. Vojáci ji běžně používali při výslechu jako sedativum. Miles souhlasně přikývl.

„Dobrý nápad,” odvážila se říct Pel.

„Neprobudí se dřív, než se vrátím?” zajímal se Kety.

„Určitě ne, dala jsem mu dost silnou dávku.”

„Hm. Měla bys, být opatrnější, lásko. Přece nechceme, aby při pitvě objevili nějaké nepatřičné chemické stopy. I když, s trochou štěstí toho pro pitvu příliš nezůstane.”

„Na štěstí se nehodlám spoléhat.”

„Je vidět, že se začínáš učit,” řekl Kety nečekaně podrážděně.

„Počkám na tebe,” řekla Pel chladně s důrazem na prvním slově. Jako kdyby Vio nedělala nic jiného.

„Pomohu ti ho položit na pohovku,” řekl Kety. „Určitě ti uvnitř překáží.”

„Vůbec ne. Udělala jsem si z něho podložku pro nohy. Kapka je… naprosto pohodlná. Nech mě, ať si ještě chvíli vychutnám tuhle výsadu. Prosím, lásko,” Pel si povzdychla, „už je to tak dávno, co…”

Kety se pobaveně usmál. „Za chvíli se ti dostane výsad, o jakých se císařovně ani nesnilo. A u nohou ti budou ležet celé galaxie.” Rozloučil se s kapkou krátkým kývnutím hlavy a rázným krokem opustil místnost. Kam jen mohl jít místodržící se svým chemickým seznamem? Na ošetřovnu? K ochrance? A jak dlouho mu to může trvat?

„Honem,” řekl Miles, „musíme se zbavit stráže na chodbě. Máte s sebou tu látku, kterou Vio uspala Ivana?”

Pel vytáhla z rukávu malou kuličku.

„Kolik je v ní ještě dávek?”

Pel přimhouřila oči. „Dvě.” Její hlas zněl trochu nesouhlasně, jako kdyby Vio touhle nadbytečnou rezervou ztratila smysl pro míru.

„Sto jednotek by mělo stačit. Dobrá, dáme se do práce.”

Pel zamířila ke dveřím a pak vyjela ven do chodby. Miles se krčil za ní, rukama se křečovitě držel vysokého opěradla židle a nohama jako by klouzal po vzduchovém polštáři nadnášejícím kapku. Schovávat se za ženskou sukni! Tenhle způsob přepravy se mu vůbec nelíbil, stejně jako fakt, že je závislý na Hautce, i když si záchrannou výpravu vymyslel sám. Jenže účel světí prostředky. Pel se zastavila před strážným v livreji.

„Sluho,” oslovila ho.

„Hautko,” kývl uctivě na pozdrav bílé neprůhledné kapce. „Mám úkol, nemohu ti sloužit.”

„Tohle ti nezabere mnoho času.” Pel bliknutím vypnula silový štít. Miles uslyšel slabé zasyčení jako když se někdo dusí. Pak se židle zakymácela. Když se Miles narovnal, viděl, že se strážný nemotorně sesunul do jejího klína.

„Krucinál,” zalitoval Miles, „že mě nenapadlo se takhle zbavit Ketyho, co se dá dělat. Raději se podívám na zámek.”

Jednalo se o běžný typ, který se otvíral otiskem dlaně. Komu ale ta dlaň patřila? Mnoha lidem asi ne, nejspíš se to týkalo jen Ketyho a Vio. Strážný se ale v případě nutnosti musel také dostat dovnitř. „Nadzdvihněte ho trochu,” požádal Miles Pel a přitiskl dlaň omráčeného muže k zámku. „Hotovo,” vydechl spokojeně, jakmile se dveře otevřely, aniž by se spustil poplach. Vzal strážnému jeho paralyzér a po špičkách vstoupil dovnitř. Pel ho následovala.

„Ach,” zasupěla Pel pobouřeně, když uviděla Na-dinu.

Stará žena seděla na pohovce, která vypadala stejně jako ta v předchozí kabině. Na sobě měla jen bílý přiléhavý trikot. Nejméně stoleté působení gravitace se zřetelně projevilo i na jejím hautském těle. Zbavit ženu možnosti zahalit si tělo do mnohovrstevnatého oděvu představovalo stejné záměrné ponížení, jako kdyby ji vysvlékli do naha. Stříbrné vlasy jí pevně vězely zaklapnuté v jakémsi přístroji, který evidentně původně sloužil k jinému účelu, a který se dal připevnit k podlaze. Fyzicky to nebylo nijak kruté - díky délce vlasů se mohla pohybovat do vzdálenosti dvou metrů - bylo na tom ale něco hluboce urážlivého. Kdo tohle vymyslel? Vio? Milese napadlo, že podobný pocit musel zažívat Ivan, když narazil na koťátkový strom, připadalo mu nesprávné se takhle chovat k malé staré dámě, i když patřila k tak nesnesitelné rase. Nadina mu připomínala jeho babičku Naismithovou, i když charakterově k ní podle všeho měla mnohem blíž Pel.

Ta neomaleně shodila tělo strážného na podlahu a rozběhla se ke své kolegyni. „Nadino, jsi zraněná?”

„Pel!” Každý jiný by padl svému zachránci kolem krku, Hautky si však pouze stiskly ruku, i když očividně srdečně.

„Adi!” opakovala Pel znovu, rozlícená z toho, co viděla. Ze všeho nejdříve si stáhla šest vrstev vlastního oděvu a věnovala je Nadině, která si je vděčně navlékla a trochu se napřímila. Miles mezitím zkontroloval, že v kabině není nikdo jiný, a vrátil se k oběma ženám, které stály nad připoutanými vlasy. Pel si klekla a zatahala za pár pramínků, ale nepohnuly se ani o kousek.

„Už jsem to zkoušela,” vzdychla Nadina. „Nevytáhneš je ani po jednom.”

„A kde je klíč od zámku?”

„Má ho Vio.”

Pel rychle vytáhla z rukávů celý záhadný arzenál. Nadina ho přelétla pohledem a zavrtěla hlavou.

„Musíme je odstřihnout,” řekl Miles, „nemáme času nazbyt.”

Obě ženy na něho užasle zíraly. „Hautky si vlasy nikdy nestříhají!” odpověděla Nadina.

„Promiňte, ale tohle je mimořádná situace. Pokud se okamžitě dostaneme k záchranným člunům, existuje šance, že vás dopravím do bezpečí dřív, než Kety zjistí, co se děje. Každou další vteřinou se

připravujeme o svůj těsný náskok.”

„Ne!” řekla Pel. „Nejdříve musíme získat zpátky Velký klíč!”

Bohužel nemohl poslat obě ženy pryč a slíbit jim, že ho najde sám; on jediný uměl řídit člun. Musí tedy zůstat pohromadě, čert aby to vzal! Jedna Hautka už znamenala problém. Zvládnout dvě ale bude horší než shánět kočky do stáda. „Hautko Nadino, víte, kde Kety ukrývá Velký klíč?”

„Ano. Viděla jsem ho včera večer. Myslel si, že bych ho mohla otevřít. Velmi ho rozladilo, že se mi to nepovedlo.”

Miles prudce zdvihl hlavu, jakmile zaslechl tón jejího hlasu. Na tváři neměla žádné stopy násilí, špatně se ale pohybovala. Příčinou mohla být stařecká artritida, stejně jako rány elektrickým obuškem. Zamířil ke strážcovu nehybnému tělu a prohledal ho, jestli u sebe náhodou nemá elektronickou kartu, zbraň… Objevil skládací vibranůž. Schoval si ho do dlaně a vrátil se k dámám.

„Zvířata si někdy překoušou zadní běhy, aby unikla z pasti,” prohlásil opatrně.

„Fuj!” zhrozila se Pel. „Tohle může napadnout jen Barrayarana.”

„Vy to nemůžete pochopit,” řekla Nadina upřímně.

Obával se, že mají pravdu. Dokázaly by tady stát a přít se o uvězněné hautské vlasy, dokud by se neobjevil Kety… „Vidíte?” Ukázal na dveře.

Pel vyskočila a Nadina vykřikla.

Miles s cvaknutím otevřel nůž, druhou rukou uchopil proud stříbrných vlasů a odstřihnul ho těsně u čelistí zámku. „Hotovo. Můžeme jít.”

„Barbare!” vykřikla Nadina. Nepropadla však žádnému hysterickému záchvatu, místo toho zvážila situaci a zjistila, že je zbytečné opožděně protestovat.

„Obětovala jste je pro dobro Hautů,” ujišťoval ji Miles. V očích měla slzy; Pel… Pel se tvářila, jako kdyby byla ve skrytu duše vděčná, že to nemusela udělat sama.

Všichni nasedli do židle. Nejdřív Pel, pak Nadina, která si jí sedla do klína, a nakonec Miles, který visel na kraji. Pel vyjela z místnosti a zapnula silový štít. Plovoucí židle byly normálně tiché, jenže u téhle motor kvílel přetížením. Kapka se kolébavě pohybovala kupředu.

„Tudy. A teď zahnout vpravo,” ukazovala jim Nadina cestu. V polovině haly minuli sluhu, který si s úklonou stoupl stranou a ani se za nimi neohlédl.

„Když vás Kety vyslýchal, dal vám fastpentu?” zeptal se Miles Nadiny. „Co všechno zjistil o podezření Hvězdné školky vůči němu?”

„Tahle látka je v našem případě neúčinná,” otočila se k němu Pel přes rameno.

„Opravdu? A jak je to s hautskými muži?”

„Nijak zvlášť nezabírá.”

„Hm.”

„Tudy dolů.” Nadina ukázala na výtah. Sjeli o patro níž a pokračovali další, užší chodbou. Nadina se dotkla stříbrných vlasů, které měla složené v klíně, a zamračila se, když uviděla jejich zubatě zastřižený konec. Pak je nechala vyklouznout z dlaně s nešťastným, ale posledním zašupěním. „Tahle situace je krajně nepatřičná, Pel. Vím, že ráda sportuješ, ale doufám, že to nebude trvat příliš dlouho.”

Pel jen něco nesrozumitelně zamumlala.

Tohle mělo hodně daleko k hrdinské tajné operaci, jak si ji Miles představoval. Místo toho klopýtal po Ketyho lodi ve vleku dvou škrobených, stárnoucích hautských dam. O věrnosti Pel vůči společenským pravidlům se sice dalo zdařile pochybovat, ale Nadina jako kdyby se snažila je dohnat i za ni. Musel připustit, že kapka naprosto trumfla jeho úmysl převléct se za Ba a zamaskovat tak své fyzické nedostatky, protože mezi Ba zde byli jen samí zdraví a urostlí jedinci. Naopak, na palubě bylo dost Hautek, takže služebnictvo a posádka míjející kapce nevěnovaly žádnou pozornost…

No, to nám zatím jen přeje štěstí.

Dorazili ke dveřím, na nichž nebyl žádný nápis. „Tady je to,” řekla Nadina.

Před nimi nestál žádný strážný, kterého by bylo nutné odstranit. „Jak se dostaneme dovnitř?” zeptal

se Miles. „Zaklepeme?”

„Proč ne,” odpověděla Pel a na okamžik vypnula silový štít.

„Myslel jsem to jen jako žert, zděsil se Miles. Uvnitř určitě nikdo nebyl, Velký klíč přece museli ukrývat v přísně tajném oddělení.

Dveře se otevřely. Bledý muž s tmavými kruhy pod očima v uniformě Ketyho sloužícího namířil na kapku Čtecí přístroj a přečetl si na displeji její elektronickou značku. „Přejete si, Hautko Vio?”

„Já… mám tady Hautku Nadinu, kdyby bylo ještě třeba,” řekla Pel. Nadina se nesouhlasně zašklebila.

„Myslím, že je to zbytečné,” odpověděl muž v livreji, „můžete si ale promluvit s generálem.” Stoupl si stranou, aby kapka mohla vplout dovnitř.

Miles, který už předtím uvažoval o nápadu omráčit muže pomocí spreje, se k němu znovu vrátil. V provizorní laboratoři byli tři muži a kolem nich řada přístrojů, mezi kterými jako girlandy visely kabely. Nebylo tu volné jediné místo. Muž s ještě bledším obličejem, oblečený do černé pracovní uniformy cetagandské vojenské bezpečnosti, seděl před terminálem s výrazem člověka, který se od něho nehnul už celé dny, o čemž svědčily kelímky od kofeinového nápoje poházené kolem a dvě lahvičky s běžnými léky proti bolesti, které měl postavené na displeji. Kdo ale upoutal Milesovu pozornost, byl třetí muž, který se nakláněl k terminálu přes rameno sedícího muže.

Nebyl to generál Chilian, jak původně předpokládal. Tenhle muž byl mladší, vyšší, měl ostře řezanou tvář a na sobě temně červenou uniformu císařské ochrany Nebeské zahrady. Na obličeji mu chyběl odpovídající zebří vzor. Blůzu uniformy měl pomačkanou a rozepnutou. Nebyl to šéf bezpečnosti - Miles si v duchu zopakoval seznam, který se před týdny naučil zpaměti v rámci přípravy na tuhle cestu. Byl to generál Naru a zastával třetí nejvyšší místo ve vnitřní bezpečnostní hierarchii. Ketyho člověk uvnitř systému. Zřejmě ho sem povolali, aby pomohl svými odbornými znalostmi odhalit kódy chránící Velký klíč.

„Dobrá,” řekl technik s bledým obličejem, „začneme od úseku sedm tisíc tři sta šest. Zbývá nám už jen sedm set a přísahám, že to máme.”

Pel vyjekla a ukázala rukou. Za počítačem na stole bylo na sebe ledabyle naskládáno osm kopií. Nebo jeden pravý Velký klíč a sedm kopií…

Znamená to, že se Kety přece jen pokouší uskutečnit vizi zemřelé císařovny Lisbet? A že došlo k pouhému nedorozumění, způsobenému zmatky dvou minulých týdnů? Ne… Za tímhle musela vězet nějaká jiná bouda. Možná chce ostatním místodržícím podstrčit špatnou kopii, nebo chce vytvořit sedm dalších padělků, po kterých by Císařská bezpečnost Cetagandy musela pátrat… nebo… Existuje spousta možností, jak se Kety pokusí prosadit své vlastní cíle.

Pokud použije paralyzér, spustí tím poplašné zařízení a zbraň se obrátí proti němu. Miles se obával, že před sebou nemá žádné hlupáky, kterým by nedošlo, k čemu je paralyzér.

„A co teď?” zeptal se Miles šeptem Pel.

„Nadino,” Pel ukázala ke stolu, „který z nich je Velký klíč?”

„Nevím,” odpověděla Nadina a nervózně si přitom prohlížela hromádku.

„Vezměte je všechny. Zkontrolujeme to později,” naléhal Miles.

„A co když jsou všechny falešné,” zaváhala Pel. „Musíme to vědět, jinak bude veškerá námaha zbytečná.” Sáhla si na krk a zpod trikotu vylovila prsten zavěšený na řetízku. Byl na něm vyrytý vzepjatý křičící pták…

Miles se zajíkl. „Panebože! Okamžitě to schovejte! Tihle chlapi se dva týdny marně pokoušejí udělat to, co tenhle prsten dokáže ve vteřině. Kvůli němu vás zabijí bez mrknutí oka, to vám garantuju!”

Generál Naru se odvrátil od technika a otočil se k slabě svítící kapce. „O co jde tentokrát, Vio?” Jeho hlas zněl znuděně a pohrdání z něho přímo čišelo.

Pel jako kdyby podlehla panice; Miles viděl, jak se jí na krku napínají svaly, chtěla něco říct, pak si

to ale rozmyslela.

„Nemůžeme tady trčet celou věčnost," naléhal Miles. „Vezměte honem klíče, ať můžeme zmizet."

„Ale jak?" zeptala se Nadina.

Pel zdvihla ruku, aby zarazila jejich diskusi a odpověděla generálovi. „Pane, váš tón je naprosto nevhodný."

Naru se ušklíbnul. „S kapkou se vám zřejmě vrátila hrdost. Jen si jí užívejte, dokud můžete. Však my ty zatracené čarodějnice vyšťouráme z nor. Už se dlouho nebudou schovávat za císařovu slepotu a hloupost. To vám můžu dát písemně, Hautko Vio."

Jasně… Naru se k tomuhle spiknutí nepřidal proto, aby uskutečnil genetickou vizi zemřelé císařovny. Pro tohoto horlivého paranoika tradiční soukromí Hautek představovalo hlubokou, neodčinitelnou urážku. Byl slib, že nový režim otevře zamčené dveře Hvězdné školky a vpustí světlo do všech tajných míst, oním úplatkem, kterým Kety získal generála ke spolupráci? Že bude zničená tahle neobvyklá, křehká moc Hautek a všechna přejde do rukou ghemských velitelů, kam podle generálova názoru očividně patřila? Byl tedy Kety hlavou spiknutí, nebo Naru představoval jeho rovnocenného komplice? Platí druhá varianta, rozhodl se Miles. Tohle je nejnebezpečnější muž v místnosti a možná dokonce na celé lodi. Nastavil paralyzér na nízký výkon, doufal, že tak výstřel nespustí poplašné zařízení.

„Pel," řekl Miles naléhavě. „Vy poslední dávkou uspíte generála Naru, zatímco já si vezmu na starost ty dva. Pokusím se je omráčit, aniž bych pálil naplno. Pak muže svážete, vezmete klíče a zmizíme odsud. Možná to není elegantní, zato rychlé - a nám už moc času nezbývá."

Pel zdráhavě přikývla a vytáhla z rukávu malou aerosolovou kuličku. Nadina se pevně chytila opěradla židle a Miles se připravil ke skoku, aby mohl zaujmout střeleckou pozici.

Pel stáhla silový štít a stříkla uspávací drogu do generálovy překvapené tváře. Naru ale zadržel dech, uskočil stranou a duhově zbarvený oblak látky ho těsně minul. Generál varovně vykřikl.

Miles zaklel, seskočil na zem, klopýtnul a třikrát rychle vystřelil. Zasáhl oba techniky lezoucí po čtyřech; generál se odkutálel stranou, ale nakonec paprsek zastavil i jeho. Rozplácnul se na zemi, jako když se čuně zaryje do bahna, a z krku se mu vydralo nesrozumitelné zachroptění.

Nadina okamžitě zamířila ke stolu s hromadou klíčů, podkasala si svrchní vrstvu svého oděvu a všechny klíče do ní shrnula. Pak pospíchala zpátky k Pel. Ta je začala jeden po druhém zkoušet, snažila se je odemknout klíčem ve tvaru prstenu. „Ten to není…, tenhle také ne…"

Miles se podíval na dveře, které zůstanou zamčené, dokud je někdo oprávněný neodemkne dotykem své dlaně. Kdo by to mohl být? Kety…, Naru, který byl tady… Ještě někdo jiný? To brzy zjistíme.

„Ani tenhle to není," pokračovala Pel ve výčtu. „Co když jsou všechny falešné?"

„Samozřejmě, že jsou," došlo najednou Milesovi. „Pravý klíč musí být…" Jel pohledem po kabelech vycházejících z komunikačního terminálu šifrovacího technika. Vedly ke krabičce zastrčené za nějakým zařízením a v ní byl… další klíč. Tenhle byl ale připojený k optickému vláknu, po němž se přenášely dekódovací signály. To je on. Miles ho vyškubl a utíkal zpátky k Pel. „Máme klíč, Nadinu i materiál, kterým usvědčíme generála Naru, máme všechno. Pospěšme si tedy."

Ozvalo se zasyčení otevíraných dveří. Miles se otočil na patě a vypálil.

Ketyho sloužící s paralyzérem v ruce zavrávoral a spadl dozadu. Chodbou se rozléhal dusot a výkřiky, nejméně deset mužů se rychle stahovalo z palebné čáry. „To je ten pravý," vykřikla Pel šťastně, jakmile prsten v jejích rukou ožil a zapadl do klíče.

„Teď není čas!" zaječel na ni Miles. „Okamžitě ho schovejte a zapněte štít!"

Miles skočil do židle, štít je s cvaknutím uzavřel do kapky. Otvorem dveří se dovnitř jako vichřice sesypala smršť výstřelů. Střely však jen neškodně praskaly kolem jiskřící koule, která díky nim zářila o něco intenzivněji. Hautka Nadina však zůstala venku. Vykřikla a zavrávorala, bolestivě zasažená omračujícím oblakem. Muži vtrhli dovnitř.

„Máš klíč, Pel!” vykřikla Nadina. „Utíkej!”

V dané situaci to bohužel nebyla příliš praktická rada; zatímco se muži rozestoupili po místnosti a obklopili Nadinu, dovnitř vešel místodržící Kety a zavřel za sebou dveře.

„Nóó,” řekl protáhle, oči mu při pohledu na ten zmatek zářily. „No,” opakoval znovu. Alespoň tolik vychování by mohl mít, aby klel a dupal, pomyslel si Miles kysele. Místo toho se zdálo…, že se dokonale ovládá. „Copak se to tady děje?”

Jeden z Ketyho mužů si klekl ke generálovi a podepřel ho rameny, aby se mohl narovnat. Naru se namáhavě posadil, roztřesenou rukou si přejel po ztuhlé a palčivě bolící tváři. Miles si už vyzkoušel, co to znamená být omráčený paralyzérem. Generál něco nesrozumitelného zamumlal. Na druhý pokus se ozval jeho roztřesený hlas. „J-jsou to Pel a Nadina. A Barrayaran. Já to říkal, že se nám ty zatracený kapky vymstí.” Znovu klesl do mužovy náruče. „U-už to ale nevadí, máme je všechny.”

„Až tohohle bídáka budou soudit,” prohlásila Pel jedovatě, „požádám císaře, aby mu před popravou vypíchli oči.”

Miles uvažoval, co se tady včera v noci asi stalo; jak se jim podařilo Nadinu dostat z kapky ven? „Obávám se, že tak daleko jsme ještě nepokročili,” povzdychl si.

Kety je obcházel a prohlížel si je. Rozlousknout tenhle oříšek pro něho nebude snadné. Vážně? Jednou to už přece dokázal.

Neměli šanci dostat se odtud. Kety je také mohl nechat hlídat a počkat, až vyhladoví. Jenže on měl naspěch. Miles se zašklebil. „Má tahle židle komunikační zařízení?” zeptal se Pel. „Je mi to líto, ale budeme muset zavolat pomoc.”

Krucinál, málem to dokázali a celou záležitost vyřešili sami, aniž by někdo něco tušil. Tím, že odhalili generála, už nehrozilo nebezpečí, že někdo zevnitř místní Císařské bezpečnosti Ketymu tajně pomůže. Se zbytkem by si Cetaganďané už měli poradit sami. Pokud se s nimi ovšem dokážu spojit.

Kety pokynul dvěma mužům, kteří drželi Nadinu, aby ji odvlekli na místo, které podle jeho odhadu představovalo čelo kapky. Ve skutečnosti se zmýlil o čtyřicet stupňů. Od strážného si vzal vibranůž, postavil se za Nadinu a nadzdvihl jí husté stříbrné vlasy. Hrůzou vypískla, ale když jí přiložil nůž k hrdlu, uklidnila se.

„Pel, stáhněte štít a vzdejte se. Jistě mě nechcete nutit, abych se musel uchýlit k tak krutým, zdlouhavým hrozbám, mám pravdu?”

„Ano,” zašeptala Pel. Nebylo pochyb, že by Kety byl schopný Nadinu na místě zabít a pak se zbavit jejího těla. Hranici, zpoza které se nemohl vrátit, už překročil.

„Krucinál,” zavrčel Miles sklíčeně. „Teď má všechno. Nás, Velký klíč…” Ano, klíč nabitý kódovanými informacemi, jejichž hodnota vycházela výlučně z jejich utajení a jedinečnosti. Všude jinde se lidé brodili záplavou dat, informace jim sahaly do výšky obočí, naráželi na mraky, signálů a zvuků… Každou informaci bylo možné přenést a zreprodukovat. Ponechány samy sobě se informace díky penězům nebo moci množily jako baktérie a nepřestaly, dokud se nezalkly svým vlastním bujením nebo znuděností jejich lidských příjemců.

„Můžete soubory dat z klíče poslat svou vlastní komunikační linkou do Hvězdné školky?”

„Prosím? Proč…” Pel pomalu začínala chápat. „Teoreticky je to možné, nemám ale tak výkonné zařízení, abych se mohla spojit přímo s Nebeskou zahradou.”

„To nebude problém. Napojte se na komerční komunikační linku sloužící pro případ navigační nouze. Na přestupní stanici mají určitě zesilovač. Volací znak je schválně jednoduchý, znám ho zpaměti. Ve stavu nouze máme přednost - zesilovač zachytí vysílaný signál a vyšle ho do všech počítačů na všech lodích, obchodních i vojenských, dostane se na všechny stanice, do celého hvězdného systému Eta Cety. To je podstata záchranné sítě pro lodě, které se ocitnou ve vážném nebezpečí. Kety bude mít Velký klíč, ale s ním i pár dalších tisícovek lidí. Jeho mazané spiknutí splaskne jako bublina. My sice možná prohrajeme, ale jeho vítězství mu překazíme!”

Jak Pel pomalu zvažovala Milesův nečekaný nápad, na tváři se jí střídal výraz šoku, bláznivé

radosti a nakonec úleku. „To by zabralo spoustu času. Kety nebude čekat! Já už ale vím, co udělám.” Oči se jí rozrušením leskly., Jaký je ten kód?”

Miles ho vychrlil, Peliny prsty se míhaly po klávesnici jako blesk. V okamžiku, kdy Pel připojovala otevřený klíč ke čtecímu zařízení, Kety vykřikl: „Tak, Pel, rozhodni se!” Sevřel nůž pevněji. Nadina zavřela oči a důstojně znehybněla.

Pel ťuknutím spustila přenos po komunikační lince, stáhla silový štít kapky, vyskočila a Milese táhla za sebou. „Vzdávám se, vyhrál jste!” vykřikla a stoupla si stranou.

Kety povolil sevření. Silový štít kolem židle se znovu uzavřel. Vzniklá vlna energie odhodila Milese dozadu, spadl do náruče jednoho z Ketyho strážců.

„To je mrzuté,” prohlásil Kety při pohledu na kapku, v níž zůstal uvězněný Velký klíč. „Ale to se vyřeší. Držte je,” přikázal Kety svým mužům a pak poodstoupil od Nadiny. „Vy!” řekl překvapeně, když uviděl Milese.

„Ano, já.” Miles na něho vycenil bílé zuby tak, že se to sotva dalo považovat za úsměv. „Osobně celou tu dobu, od začátku do konce.” A ty to taky máš spočítané. I když já si tu podívanou asi už nevychutnám… Kety nemohl připustit, aby kdokoli z nich tří zůstal naživu. Chvíli mu ovšem potrvá, než jejich smrt naaranžuje tak, aby vypadala jako umělecké dílo. Kolik času, kolik šancí…

Kety se zarazil právě v okamžiku, kdy se chystal Milesovi zasadit ránu do brady. „Ne. Přerazil bych mu čelist jako sirku. To se mi nehodí,” zamumlal si napůl pro sebe. Ustoupil o krok dozadu a kývl na stráž. „Dejte mu pár ran elektrickým obuškem. Ne, všem třem.”

Strážný vytáhl běžný elektrický obušek, jaký používala armáda, a podíval se na Hautky v bílých róbách. Zaváhal. Vyslal k místodržícímu úpěnlivý pohled.

Milesovi neušlo, jak zaskřípal zuby. „Dobrá, tak jen jemu!”

Strážný se s úlevou ve tváři rozpřáhl a třikrát Milese udeřil obuškem. Nejdříve přes obličej, pak sjel po těle dolů až do slabin. První rána Milese donutila vykřiknout, po druhé ztratil dech a po třetí klesl na podlahu, bezmocný proti palčivé bolesti křečovitě stahující jeho nohy a ruce. Další rána nenásledovala, zatím. Generál Naru, kterému právě pomohli vstát, se spokojeně zahihňal.

„Generále,” obrátil se na něj Kety a pak kývl směrem ke kapce, „za jak dlouho ji dokážete otevřít?”

„Okamžik.” Naru si klekl k omráčenému technikovi s nepřirozeně bledým obličejem a vzal mu malý přístroj, který namířil na kapku. „Kód je nově nastavený. Zvládneme to za půl hodiny, až proberete techniky.”

Kety se zašklebil. Vtom se ozvalo zabzučení jeho komunikátoru. Kety zdvihl obočí a zmáčkl tlačítko příjmu na zápěstí. „Kapitáne?”

„Pane,” ozval se nejistý hlas podřízeného. „Na lince tísňového volám se něco děje. Do našich systémů proudí obrovské množství informací. Nemůžeme je přečíst, protože jsou zakódované. Už přesáhly paměťovou kapacitu našeho přijímače a jako virus zaplavují všechny systémy. Mají označení císařské priority. Výchozí signál jako kdyby vycházel z naší lodi. Jedná se o… o váš záměr?”

Kety překvapeně svraštil obočí. Pak se podíval na svítící bílou kapku uprostřed místnosti. Zaklel. „Ne! Generále Naru! Okamžitě se musíme dostat dovnitř!”

Kety šlehl zlověstným pohledem po Milesovi a Pel, sliboval jim jednoznačně, že si to s nimi vyřídí později. Pak se s generálem pustil do horečnaté debaty. Dva techniky neprobraly z bezvědomí ani silné dávky synerginu z lékařského balíčku strážných, i když se trochu pohnuli a slibně zasténali. Kety s Naru se museli spolehnout sami na sebe. Podle toho, jak Pel uličnicky svítily oči, zatímco se s Nadinou tiskly k sobě, se dalo odhadnout, že se při tom nejspíš pěkně zapotí. Bolest po ránách elektrickým obuškem pomalu přešla do pouhého brnění, Miles přesto zůstal ležet stočený na podlaze, aby na sebe raději neupoutával pozornost.

Kety s generálem byli zabráni do debaty o tom, jak postupovat co nejrychleji - a jedině Miles si všiml, že jedno místo na dveřích začalo žhnout. Přestože mu to působilo bolest, usmál se. Vzápětí se dveře rozletěly výbuchem a dovnitř spadly úlomky roztaveného kovu a plastu.

Generál Benin, elegantní ve své jasně červené uniformě a s čerstvě nalíčeným obličejem, rázně překročil práh. Sám byl neozbrojený, avšak četa za ním měla tolik výzbroje, že by to stačilo na zničení jakékoli překážky. Kety a Naru znehybněli; Ketyho livrejovaní strážci usoudili, že raději nebudou vytahovat zbraně, místo toho otočili dlaně vzhůru a zůstali nehybně stát. Za Beninem se vynořil plukovník Vorreedi v černé slavnostní uniformě, byl stejně elegantně oblečený jako Benin, akorát se netvářil tak nevzrušeně. Za hradbou ozbrojených mužů venku na chodbě Miles zahlédl Ivana, jak nervózně přešlapuje z nohy na nohu.

„Dobrý večer, místodržící Kety, generále Naru.” Benin se obřadně uklonil. „ Oba vás zatýkám na základě osobního rozkazu císaře Fletchira Giaji. Jste obviněni z vlastizrady. A,” Benin se podíval na generála, jeho úsměv byl najednou ostrý jako břitva, „ze spoluúčasti na vraždě císařské služebné Ba Lury.”

KAPITOLA 15

Miles ležící na podlaze měl pocit, že se dívá na les červených holínek; Beninovi muži se s dusotem rozběhli po místnosti, aby odzbrojili Ketyho služebnictvo a odvedli je s rukama složenýma za hlavou pryč. Kety a Naru je následovali, z obou stran sevřeni mlčenlivými muži s tvrdým pohledem, kteří nevypadali na to, že by je bavilo poslouchat nějaké vysvětlování. Kety se zastavil před Barrayarany. Miles ho slyšel, jak říká ledovým hlasem: „Blahopřeju, lorde Vorpatrile. Doufám, že vám štěstí bude přát a své vítězství přežijete."

„Prosím?" zeptal se Ivan.

Nevšímej si toho. Miles neměl dost síly na to, aby se pokoušel vysvětlit, kdo z nich dvou je velitel. Možná mu to vyloží Benin. Seržant vyštěkl povel a vězni byli rýpnutím do zad přinuceni pokračovat v cestě chodbou.

Dva páry nablýskaných černých holínek se přiblížily k Milesovi a zastavily těsně před jeho nosem. Pokud jde o vysvětlení… Miles otočil hlavu a podíval se vzhůru na plukovníka Vorreediho s Ivanem. Podlaha chladila jeho rozpálenou tvář, neměl chuť se hýbat, ani kdyby mohl.

Ivan se nad něj naklonil, prohlížel si zespodu jeho nosní dírky. „Jsi v pořádku?" zeptal se plný obav.

„E-elektrický obušek. Jinak jsem celý."

„Dobrá," řekl Ivan, chytil ho za límec a postavil na nohy. Miles chvíli zůstal viset ve vzduchu, třásl se a křečovitě sebou trhal jako ryba na háčku, dokud se nedokázal udržet na nohou. Nepouštěl se však Ivana, který ho mlčky přidržoval za loket.

Plukovník Vorreedi ho přejel pohledem. „Velvyslanec bude proti takovému jednání protestovat." Tvářil se však, jako by podle jeho názoru onen chlapík s obuškem naopak přestal příliš brzy. „Zároveň bude muset nasadit všechny své páky. Obávám se, že jste se zasloužil o největší skandál v celé jeho diplomatické kariéře."

„Plukovníku," vzdychl Miles. „Věřte mi, že se na veřejnost nic nedostane. Uvidíte sám."

Na protější straně místnosti se Benin hluboce ukláněl Nadině a Pel. Nabídl jim plovoucí židle, i když bez silového štítu, další oblečení a ghemské dámy jako doprovod. Zatýkal je ve stylu, jaký se v jejich případě slušel?

Miles se letmo podíval na Vorreediho. „Pane, vysvětlil vám Ivan… všechno?"

„To doufám," odpověděl plukovník výhružně.

Ivan energicky přikyvoval. „Hm… všechno, co bylo možné. Za dané situace."

Jinými slovy to, co mohly slyšet i nežádoucí cetagandské uši. Opravdu všechno, Ivane? Platí pořád mé alibi?

„Musím připustit," pokračoval Vorreedi, „že jsem tím vším ještě pořád trochu vyvedený z míry."

„Co se dělo potom, co jsem opustil Hvězdnou školku?" zeptal se Miles Ivana.

„Probudil jsem se a tys tam nebyl. Horší okamžik jsem v životě nezažil; věděl jsem, že ses po hlavě vrhnul do nějaké šílené akce a nikdo ti nekryje záda."

„Tou pojistkou jsi přece byl ty, " zamumlal Miles.

Vysloužil si za to Ivanův zlobný pohled. „A tou nejlepší, jak jsi právě dokázal, nemyslíš?"

„Tohle je tvůj oblíbený kousek - využiješ toho, že ležím v bezvědomí na zemi a nemůžu do věci vnést trochu zdravého rozumu. Vypaříš se, i když tě můžou klidně zabít, nebo tě potkají ještě horší věci. A vůbec se neohlížíš na to, že by mi to každý kladl za vinu. Teta Cordelia mi před odletem připomínala: Dávej na něho pozor, Ivane, ať se mu nic nestane."

Miles v Ivanově zdařilé parodii přímo slyšel unavený, rozmrzelý tón matčina hlasu.

„Jakmile mi ale došlo, co se ksakru děje, rozloučil jsem se s hautskými dámami -"

„Jak jsi to dokázal?"

„Bože, Milesi, jsou přece stejné jako moje matka, akorát že jich bylo osm. No, dalo to práci! Hautka Rian trvala na tom, že se musím spojit s plukovníkem Beninem, což jsem docela ochotně udělal - přinejmenším se mi zdálo, že on má hlavu na správném místě -"

Benin nejspíš zaslechl, že se o něm mluví - zamířil k nim, aby zjistil, co Ivan říká.

„Musím poděkovat Bohu, že mi věnoval pozornost. Moje blekotání mu zřejmě dávalo větší smysl než mně samotnému."

Benin pokýval hlavou. „Ano, věděli jsme o neobvyklých aktivitách kolem Hvězdné školky a sledovali jsme je."

Kolem, ne uvnitř.

„Na základě svého vyšetřování jsem dospěl k názoru, že se děje něco podezřelého a že to souvisí s některým místodržícím, nebo i s několika z nich. Z tohoto důvodu jsem vyhlásil stav pohotovosti pro čety na oběžné dráze."

„To je trochu skromné označení," ozval se Ivan. „Kolem téhle lodi právě teď kotví tři císařské bitevní křižníky."

Benin se nepatrně usmál a pokrčil rameny.

„Generál Chilian stál mimo hru," vložil se Miles do rozhovoru. „Nepochybně mu ale budete chtít položit otázky, které se týkají aktivit jeho manželky, Hautky Vio."

„Už jsme ho zadrželi," ujistil ho Benin.

Zadrželi není totéž, co uvěznili. V tomto ohledu je všechno v pořádku. Benin šel po správné stopě. Ale došlo mu už, že jsou do toho zapleteni všichni místodržící? Nebo že Ketyho nastrčili za sebe? Miles si v duchu musel připomenout, že tohle je vnitřní cetagandská záležitost. I když ho to svádělo, nemohl dávat do pořádku celou jejich vládu. Jeho povinností bylo pouze vytáhnout Barrayar z hlubokého močálu. Usmál se na svítící bílou kapku, která chránila Velký klíč. Nadina s Pel o něčem diskutovaly s několika plukovníkovými muži; zřejmě se dohodly, že se nebudou pokoušet kapku otevřít přímo tady, ale že ji převezou i s jejím cenným obsahem zpátky do Hvězdné školky.

Vorreedi se zachmuřeně podíval na Milese. „Jednu věc mi, poručíku Vorkosigane, lord Vorpatril dostatečně nevysvětlil. Proč jste zatajil počáteční incident, který se týkal tak důležitého předmětu?"

„Kety se pokoušel falešně obvinit Barrayar. Bez nezávislého, usvědčujícího důkazu, že - "

„…který byste předložil vy osobně." Skočil mu Vorreedi nevybíravě do řeči.

„Ach-" Miles na okamžik uvažoval o možnosti předstírat, že díky zranění nemůže mluvit. Bohužel to nešlo. Když se nad tím teď zpětně zamyslel, sám nechápal, co ho k tomu vedlo. Čeho vlastně chtěl dosáhnout, než se události zamotaly tak, že málem nepřežil? Už to má. Šlo mu o povýšení.

Tentokrát ne, chlapče. Hlavou mu volně táhly staré, ale stále živé věty o poškození a nutných úpravách.

„Pane, zpočátku jsem nevěděl, že se jedná o Velký klíč. Jakmile mě ale kontaktovala Hautka Rian, věci se začaly rychle měnit z triviálního problému v mimořádně citlivou záležitost. Když jsem si konečně uvědomil celou hloubku a složitost spiknutí, bylo už příliš pozdě."

„Na co bylo příliš pozdě?" zeptal se Vorreedi neúprosně.

Miles ani nemusel předstírat bolestivý úsměv, o to se postarala doznívající bolest po ránách elektrickým obuškem. Vorreedi se nepochybně vrátil ke svému původnímu názoru, že Miles není žádný supertajný agent vyslaný Simonem Illyanem. To jsi přece chtěl, aby si všichni mysleli, pamatuješ? Miles sklouznul pohledem k plukovníkovi Beninovi, který je fascinovaně poslouchal.

„Víte dobře, že byste mi nařídil přestat dál pátrat. Všichni si myslíte, že jsem mrzák, kterého odložili na teplé protekční místečko kurýra. Že bych se mohl hodit i na jiné věci, bych jako poručík lord Vorkosigan nikdy neměl šanci dokázat normální cestou."

Teď to pěkně vytroubil do světa. Byla však pravda, že Illyan věděl, co Miles dokázal na Hegen Hubu a jinde; stejně tak to věděl i Milesův otec, ministerský předseda hrabě Vorkosigan, nebo císař Gregor a všichni ostatní, kteří měli na Barrayaru rozhodující slovo. Dokonce i Ivan věděl o jeho supertajné misi. Ve skutečnosti to nevěděli pouze jeho… nepřátelé, které právě teď porazil. Jinými slovy - Cetaganďané.

Chtěl jsi tak oslnit Rian? Nebo ti šlo o širší publikum?

Vorreedimu to konečně došlo. „Vy jste se chtěl stát hrdinou? Tolik vám na tom záleželo, že vám bylo jedno, na čí straně stojíte?" zeptal se poněkud ohromeně.

„Cetagandě jsem nepochybně prokázal přátelskou službu," Miles se roztřeseně uklonil směrem k plukovníkovi. „V první řadě jsem ale chtěl chránit zájmy Barrayaru. Místodržící Kety měl v tomto ohledu vymyšlených pár nebezpečných plánů, které se mi podařilo překazit."

„Vážně?" zeptal se Ivan. „Už jsi zapomněl, jak bys skončil, kdybych se tady neobjevil já?"

„To na věci nic nemění," Miles se usmál pod nos. „Moje vítězství už bylo jasné, jenom Kety si to ještě neuvědomoval. Otázkou bylo jen, jestli to přežiju," připustil Miles.

„Dej se rovnou k místní Císařské bezpečnosti," řekl Ivan vztekle. „Plukovník Benin tě jistě povýší."

Ivana neošálil, ten ho měl dobře přečteného. „To sotva," odpověděl Miles hořce, „mám moc pod míru."

Plukovník svraštil obočí.

„Mimochodem," zdůraznil Miles, .jestli jsem už pro někoho nezávisle pracoval, tak to byla Hvězdná školka. Nesloužil jsem Cetagandské říši, ale Hautům. Zeptejte se jich." Ukázal na Nadinu s Pel, které se právě chystaly opustit místnost, zatímco ghemské dámy se staraly o jejich maximální pohodlí.

„Hm." Plukovník Benin jako by náhle ztratil odvahu.

Sukně hautských zástupkyň planet byly zřejmě mocnější pevností, než by Miles ještě před pár týdny pokládal za možné.

Několik mužů ručním jeřábem nazdvihlo kapku a začalo ji přesouvat k východu. Benin ji sledoval, pak se znovu otočil k Milesovi a s rukou ve výši prsou naznačil poklonu. „Poručíku lorde Vorkosigane, můj Nebeský pán, císař Fletchir Giaja, si přeje, abyste ho v mém doprovodu navštívil. Okamžitě."

Miles nepochyboval, že to je rozkaz. Vzdychl a uklonil se, ovšem s náležitou úctou, jakou si Beninovo postavení žádalo. ‚Jistě. A…" Miles sjel pohledem k Ivanovi a Vorreedimu, který najednou znervózněl. Miles si nebyl jist, jestli chce mít při své návštěvě svědky. Ale nebyl si ani zcela jist, že chce být sám.

„Vaši… přátelé vás mohou doprovodit," řekl Benin. „Budou však smět promluvit, jen když budou vyzváni."

A o tom mohl rozhodnout jedině Beninův Nebeský pán. Vorreedi kývl hlavou na znamení, že s návrhem souhlasí. Ivan si okamžitě začal procvičovat kamennou tvář hráče pokeru.

Ve skupince vyšli ven, Beninovi členové gardy je obklopili a doprovázeli. Nemohli je zatknout, protože by tím porušili diplomatický protokol. Miles, kterého Ivan stále podpíral, se tak na chvíli ocitl vedle Nadiny, zatímco všichni čekali, až se otevřou dveře.

„Velice milý mladík," pronesla Nadina tiše a hlavou ukázala na Benina, který stál v chodbě a vydával rozkazy svým vojákům. „Je tak úhledně upravený a ví, co je to slušné chování. Měly bychom popřemýšlet, co pro něho můžeme udělat. Nezdá se ti, Pel?"

„Určitě," řekla Pel a vplula do lodě.

Nejdříve šli obrovskou bitevní lodí, Benin při tom nespustil z Milese oči, pak přestoupili do přepravní lodě Císařské bezpečnosti. Benin měl ve tváři jako vždy rozvážný, ostražitý výraz, pod ním ale probleskovalo… samolibé uspokojení, nedokázalo ho zakrýt ani jeho zebrovité pomalování. Benin musel cítit maximální zadostiučinění, když zatýkal svého velitele pro zradu. Znamenalo to nepochybně zlomový bod v jeho kariéře. Miles by se klidně vsadil, že právě Naru vybral elegantního a korektního Benina, aby vyšetřil smrt Ba Lury. Počítal s tím, že se mu to nepovede a že se tak znemožní.

„Mimochodem," poznamenal Miles troufale, ‚ještě jsem vám, generále Benine, nestačil poblahopřát k vyřešení tak zapeklitého případu vraždy."

Benin zamrkal. „Jsem plukovník," opravil ho.

„Co není, může brzy být." Miles si vybral to nejpohodlnější sedadlo u okna.

„Tenhle přijímací pokoj jsem ještě neviděl," zašeptal plukovník Vorreedi Milesovi a rozhlížel se kolem sebe. „Určitě se nepoužívá pro veřejné nebo diplomatické příležitosti."

Tentokrát je neuvedli do jednoho z pavilonů, ale do uzavřené, nízké budovy v severní části Nebeské zahrady. Všichni tři čekali v předpokoji už hodinu a byli čím dál napjatější. Přivedla je sem šestice zdvořilých ghemských strážných, kteří se starali o to, aby měli veškeré pohodlí, ale zdvořile zamítali jejich žádosti zavolat si ven. Benin někam odešel s oběma Hautkami. V přítomnosti strážných si Miles s Vorreedim vyměnili jen několik opatrných poznámek.

Tahle místnost svou jednoduchostí Milesovi připomínala zasedací síň Hvězdné školky. Působila uklidňujícím dojmem, byla zvukově izolovaná a barevně laděná do chladivých modrých tónů. Hlasy v ní zněly podivně tlumeně, jako by byla celá ukrytá pod kuželem ticha. Vzory na podlaze prozrazovaly, že je pod ní stůl s komunikačním terminálem a židle, které se v případě potřeby daly vysunout ven.

Kromě nich tu vsak čekal ještě někdo jiný. Miles překvapeně zdvihl obočí, když ho zahlédl. Vedle strážného v červené uniformě stál lord Yenaro. Byl bledý, pod očima měl tmavé nazelenalé kruhy, jako kdyby dva dny nespal. Tmavé oblečení, ve kterém ho Miles naposledy viděl na bioestetické výstavě, měl zmačkané a špinavé. Když Yenaro spatřil Milese s Ivanem, vytřeštil oči. Pak od nich odvrátil hlavu a snažil se na ně nedívat. Miles na lorda srdečně zamával, ten ale jen neochotně kývnul hlavou, a u kořene nosu se mu vytvořila vráska nelibosti.

Pak se ale začalo dít něco, díky čemu Miles rychle zapomněl na bolest po elektrickém obušku. Spíše by měl říct díky komu.

Plukovník Benin vstoupil do místnosti jako první a poslal stráž pryč. Za ním se objevily Pel, Nadina a Rian, pluly ve svých židlích, měly ale stažené štíty. Mlčky se postavily na jednu stranu. Nadina si zastřižený konec vlasů schovala mezi vrstvy oděvu, takže nebyl vůbec vidět. Zřejmě neměla čas se převléct, protože byla pořád v šatech půjčených od Pel. Poslední hodinu nepochybně strávily na důvěrné poradě za zavřenými dveřmi, kde podávaly hlášení člověku, který teď právě vstupoval dovnitř, zatímco jeho osobní garda zůstala stát venku na chodbě.

Zblízka vypadal císař Fletchir Giaja ještě vyšší a štíhlejší, než když ho Miles viděl zdálky při obřadu čtení elegií. A také starší, i když měl tmavé vlasy. V daném okamžiku byl podle císařských měřítek neformálně oblečený do pouhého půltuctu vrstev jemné bílé látky, kterými zakrýval oslnivě bílý trikot, jak se na nejvýše postaveného truchlícího slušelo a patřilo.

Milese císař nevyvedl z míry, ale Yenaro zavrávoral, jako kdyby měl vzápětí omdlít. Dokonce i Benin se pohyboval nepřirozeně strnule. Císaře Gregora odmala vychovávali spolu s Milesem; někde v podvědomí měl Miles slovo císař spojené s někým, s kým se dá hrát na schovávanou. V daném případě se ale tyhle skryté asociace mohly proměnit v psychosociální minové pole. Je to vládce osmi planet a je starší než můj otec, opakoval si Miles v duchu a snažil se v sobě probudit náležitou úctu k iluzi moci, skrytou za císařskou pompou. V čele sálu se z podlahy vysunula židle, aby, jak by se Gregor cynicky vyjádřil, přijala císařské pozadí. Miles se musel kousnout do rtu.

Slyšení mělo zřejmě být naprosto soukromé, protože Giaja kývnutím hlavy přivolal Benina a tiše mu něco řekl. Plukovník pak poslal pryč i muže střežícího Yenara. V místnosti zůstali jen tři zástupci Barrayaru, dvě planetární manželky, Rian, Benin, císař a Yenaro. Celkově jich bylo devět, což představovalo tradiční kvórum pro soud.

Pořád to ale bylo lepší, než stát před Illyanem. Fletchir Giaja na rozdíl od něho možná nebyl tak sarkasticky ostrý, ale každý, kdo byl spřízněný s Hautkami, musel být nebezpečně bystrý. Miles potlačil chuť začít všechno vysvětlovat. Počkej, hochu, až přijde tvůj čas.

Rian byla bledá, tvářila se vážně. Z toho se však nedalo nic usoudit, protože tak vypadala vždycky. Poslední záchvěv touhy se proměnil v malý, nenápadný uhlík v Milesově srdci, v skrytý nádor obalený pouzdrem. Nemohl se ale zbavit obav o ni. Cítil, jak mu na prsou leží ledový strach.

„Lorde Vorkosigane," císařův nádherný baryton prolomil ticho.

Miles překonal nutkám rozhlédnout se kolem - jestli tady náhodou není ještě jiný lord Vorkosigan -

a udělal krok vpřed. „Pane.”

„Stále mi není… jasná vaše úloha v nedávných událostech. A jak jste se v tom všem ocitl?”

„Měl jsem sehrát roli obětního beránka, kterou mi vybral místodržící Kety, pane. Já jsem ji ale odmítl.”

Císař se nad touto poněkud vyhýbavou odpovědí zamračil. „Buďte konkrétnější.”

Miles se podíval na Rian. „Mám uvést úplně všechno?”

Téměř nepostřehnutelně přikývla.

Miles zavřel oči a rychle se v duchu pomodlil, aby mu všichni bohové byli nakloněni. Pak oči znovu otevřel a ještě jednou začal pravdivě líčit své první setkání s Ba Lurou, na nic přitom nezapomněl, ani na Velký klíč. Mělo to tu výhodu, že se tím Miles zároveň zpovídal i Vorreedimu, ale na místě, kde šéf rozvědky nemohl cokoli poznamenat. Byl to stejně podivuhodný muž, protože nedal najevo žádné emoce, jen na čelisti mu pulsoval jeden sval.

„Jakmile jsem uviděl Ba Luru ležet v pohřební rotundě s podříznutým hrdlem,” pokračoval Miles, „pochopil jsem, že mě můj tehdy neznámý protivník dostal do situace, kdy jsem nemohl dokázat opak. Neexistoval způsob, jak dokázat, že Barrayar nestojí za trikem s falešným klíčem, protože jediný očitý svědek, který mohl podezření vyvrátit, ležel mrtvý na podlaze. Nezbývalo nic jiného, než se pokusit najít opravdový Velký klíč. A tak jsem se do toho pustil. Pokud ale smrt Ba Lury byla vraždou rafinovaně naaranžovanou jako sebevražda, pak to znamenalo, že někdo vysoce postavený v bezpečnostních složkách Nebeské zahrady spolupracuje s vrahy Ba Lury, a tudíž by bylo nebezpečné žádat je o pomoc. Vyšetřováním byl pověřen plukovník Benin, kterému bylo pravděpodobně naznačeno, že jeho kariéře prospěje, když případ rychle uzavře jako sebevraždu. Dotyčný však vážně podcenil plukovníkovy odborné schopnosti a ambice. Mimochodem, nebyl tím člověkem generál Naru?”

Benin souhlasně přikývl, v očích se mu nepatrně zablesklo.

„Z nějakého důvodu, ať už to bylo cokoli, se Naru rozhodl, že se plukovník Benin stane dalším obětním beránkem. Že se začínalo jednat o jistý stereotyp v operacích, vám muselo být jasné, jakmile jste získal svědectví zde přítomného lorda Yenara. Mám pravdu?” Miles se podíval na Benina s tázavě zdviženým obočím. „Objevil jste lorda dřív, než to dokázali Ketyho agenti. Jsem tomu rád.”

„To byste měl,” odpověděl Benin zdvořile. „Našli jsme ho - i s jeho velice zajímavým kobercem - včera večer. Jeho výpověď pro mě měla zásadní význam, když mě váš bratranec náhle zavalil informacemi a požadavky.”

„Rozumím.” Miles se víc nahrbil, aby ulehčil nohám. Poškrábal se na tváři, protože na jiném místě to teď nemohl udělat.

„Potřebujete si sednout?” zeptal se Benin starostlivě.

„To zvládnu.” Miles se nadechl. „Při našem prvním rozhovoru jsem se pokusil plukovníka Benina upozornit na to, že jeho situace je velmi delikátní. Plukovník Benin je inteligentní muž a jeho loajalita vůči vám,” nebo pravdě, „převážila nad hrozbami ze strany generála Naru.”

Benin s Milesem na sebe vzájemně kývli.

„Kety se mě snažil vydat do rukou Hvězdné školky pomocí falešného prohlášení, které učinila Ba Lura před Nejvyšší pomocnicí,” pokračoval Miles opatrně dál. „A znovu se jeho domnělé figurky vzbouřily proti předepsanému scénáři. Musím vyzdvihnout duchapřítomnost, s jakou Hautka Rian zvládla nastalou krizi. Díky tomu, že neztratila hlavu a nepropadla panice, jsem mohl pokračovat v pátrání, abych očistil Barrayar od obvinění. Je to věrná služebnice hautské rasy.” Miles se upřeně zadíval na Rian, aby mu napověděla, jak má pokračovat dál. Její tvář však zůstala chladná, jako kdyby její pokožka teď byla jejím štítem. „Hautka Rian měla neustále na paměti hautské zájmy, ani jednou nejednala ve svůj vlastní prospěch nebo kvůli své bezpečnosti.” Někdo by samozřejmě mohl namítnout, že není jasné, v čem hautské zájmy přesně spočívají. „Vaše vznešená zesnulá matka si nemohla vybrat lepší pomocnici.”

„To vám, cizince, nepřísluší posuzovat," prohlásil Fletchir Giaja protáhle. Mohlo to signalizovat pobavení i hrozbu, Miles si nebyl tak úplně jistý.

„Promiňte, já jsem se ale problému neujal dobrovolně, byl jsem do něj zatažen. A jen díky mým závěrům jsme dospěli až sem."

Giaja se zatvářil trochu překvapeně a snad i rozpačitě, jako kdyby zažil poprvé, že mu někdo odporoval. Benin ztuhl a Vorreedi sebou trhnul. Ivan polknul a dál se tvářil, že je neviditelný.

Císař obrátil směr hovoru jinam. „A jak jste se zapletl s lordem Yenarem?"

„Hm… Chcete slyšet můj názor?" Benin mu už nepochybně předal lordovu výpověď; na řadě byl tedy křížový výslech. Miles popsal pečlivě volenými slovy, jak se s Ivanem stávali terčem lordových stále nebezpečnějších žertů. Nezapomněl přitom zdůraznit svou chytrou (a nyní už ověřenou) teorii o neznámém lordovi X. Vorreediho obličej během popisu historky s kobercem získal nazelenalý nádech. Miles opatrně dodal: „Použití asterzinové bomby jasně dokazuje, že lord Yenaro měl být obětován spolu s námi. Ten muž se nedopustil zrady," Miles se pousmál, „k něčemu takovému nemá dost odvahy."

Yenaro sebou trhnul, neodvážil se ale cokoli říct. Vydaný napospas císařské milosti mohl jen doufat, že se na něho nakonec aspoň trochu usměje štěstí.

Na Beninův pokyn Yenaro bezbarvým hlasem potvrdil všechno, co Miles řekl. Benin přivolal strážného, který lorda odvedl. Před císařskou inkvizicí jich zůstalo stát osm. Bude jejich počet klesat po jednom?

Giaja chvíli mlčky seděl, pak formálním tónem prohlásil: „Co se týče zájmů říše, je to všechno. Nyní se vraťme k hautskému problému. Plukovníku Benine, buďte tak laskav a počkejte v předpokoji s plukovníkem Vorreedim a lordem Vorpatrilem."

„Pane." Benin zasalutoval a naznačil váhající dvojici, aby ho následovala.

„Neměl by tady Ivan zůstat?" ozval se Miles, který málem propadl panice.

„Ne," prohlásil Giaja kategoricky.

Tím to bylo jasné. I když… dokud se nedostanou za brány Nebeské zahrady, za hranice říše a dokud nebudou v polovině cesty domů, nebudou se stejně cítit bezpečně. Miles se s nepatrným povzdechnutím uklidnil; najednou vytřeštil překvapeně oči, atmosféra v místnosti se nečekaně změnila.

Hautky přestaly klopit pohledy, dívaly se nápadně zpříma. Všechny tři kapky, aniž by čekaly na dovolení, vytvořily kruh kolem Fletchira Giaji. Ten se opíral zády o opěradlo a jeho tvář byla mnohem čitelnější, tvářil se sarkastičtěji, bodavěji, rozzlobeněji. Chladná hautská rezervovanost se ztratila. Miles se zapotácel.

Pel zachytila koutkem oka jeho pohyb. „Dovol mu sednout, Fletchire," řekla. „Ketyho strážný ho zbil elektrickým bičem."

Místo ní.

, Jak si přeješ, Pel." Císař zmáčkl tlačítko na opěradle křesla; z podlahy nedaleko Milese se vysunula židle. Vděčně se na ni svezl, hlava se mu točila závratí. Seděl na kraji kruhu.

„Doufám, že teď už chápete," řekl Fletchir Giaja prudce, „moudrost našich předků, kteří stanovili, aby mezi Hauty a říší stál jen jeden mezičlánek. Já. Jen jedno veto. Mé. Záležitosti, týkající se hautského genomu, musí zůstat co nejvíce oddělené od politické sféry, aby nebyly zneužity politiky, kterým jsou hautské cíle cizí. To platí o většině našich ghemských lordů; doufám, Nadino, že tě případ generála Naru dostatečně přesvědčil." Jeho slova byla jako záblesk divoké, sžíravé ironie. Miles začal pochybovat o správnosti svých závěrů o vztazích na Eta Cetě. Co když Fletchir Giaja byl v první řadě Haut a teprve pak muž? Co když totéž platilo i o zástupkyních jednotlivých planet? Kdo tady rozhoduje, když Fletchir Giaja zároveň ví, že je produktem vysokého umění své matky?

„Ano," odpověděla Nadina s úšklebkem.

Rian unaveně vzdychla. „Co můžete čekat od míšence jako je Naru? Kdo ale otřásl mou důvěrou ve vizi Nebeské paní, byl Haut Ilsum Kety. Často říkala, že genetické inženýrství je jako setí, kdy

oddělování zrn od plev i vlastní sklizeň neustále probíhá formou soutěže. Skutečnost, že se Kety jako Haut vůbec odvážil ke svému činu, mě přivádí k názoru, že nás čeká ještě spousta práce, než budeme moct začít sklízet, co zasejeme."

„Lisbet měla vždycky slabost pro primitivní metafory," prohlásila Nadina s náznakem odporu.

„Její myšlenka o nutnosti různorodého materiálu byla ale správná," ozvala se Pel.

„V zásadě ano," připustil Giaja. „Pro tuto generaci ale ještě nedozrál čas. Hautská populace, současně podporovaná sloužícími rasami, má pro svou expanzi dostatek prostoru. Není třeba uvažovat o žádném rozšiřování teritoria. Říše může výhodně prožít nezbytné období asimilace."

„Jenže v posledních desetiletích je konstelacím bráněno v početní expanzi kvůli zachování jejich ekonomických pozic," prohlásila Nadina nesouhlasně.

„Ty víš, Fletchire," vložila se do rozhovoru Pel, „že alternativním řešením by mohlo být vydání císařského ediktu, podle kterého by se provádělo genetické křížení ve větší míře. Něco jako vypsání daní. Je to novinka, ale Nadina má pravdu. S každým dalším desetiletím se konstelace stávají lakomější a zhýčkanější."

„Genetické inženýrství má přece pomoct vyhnout se nahodilým ztrátám přirozené evoluce a nahradit ji výkonností rozumu," vypísknul Miles. Všechny tři Hautky se na něho zděšeně zadívaly, jako kdyby byl rostlina v květináči, která si najednou dovolí kritizovat způsob svého hnojení. „Nebo se mi to tak zdálo…" Milesův hlas se doslova vytratil.

Fletchir Giaja se usmál, byl to povýšenecký, ledový úsměv. Milesovi začalo vrtat hlavou, proč ho tady vlastně drží. Měl nepříjemný pocit, jako kdyby byl smýkaný rozhovorem, připomínajícím příboj se třemi protiproudy. Pokud mi Fletchir chce něco sdělit, proč to laskavě nepošle poštou? Milese bolelo celé tělo, hlava se mu mohla bolestí přímo rozskočit. Bylo několik hodin po půlnoci jednoho z nejdelších dnů v jeho krátkém životě.

„Předložím Radě zástupkyní planet tvé veto," řekla Rian pomalu, „to musím udělat. Přesto, Fletchire, problém různorodosti materiálu se už nedá dál odkládat. Čas pro tuto generaci možná ještě nedozrál, ale rozhodně už nastala potřeba pustit se do plánování. Dále je tady otázka rozdělení informací. Jak nedávné události ukázaly, výtvorem jediné kopie je velmi riskantní."

„Hm," odpověděl Fletchir Giaja napůl souhlasně. Pak zabodl pohled do Milese. „Pel, proč jsi vyslala obsah Velkého klíče do celého systému Eta Cety? Jako vtip mi to nepřipadá příliš podařené."

Pel se kousla do rtů a nečekaně sklopila zrak.

„To nebylo míněno jako žert, pane," řekl Miles rozhodně. „Předpokládali jsme, že za pár minut oba zemřeme. Hautka Rian prohlásila, že získání Velkého klíče zpět je nejvyšší prioritou. Příjemci dostali klíč, ale bez zámku. Bez genové banky to pro ně byla jen bezcenná změť znaků. Takhle jsme se ale postarali o to, abyste i po naší smrti mohli cenné informace získat zpět, třeba i po částech. Pak už nezáleželo na tom, co Kety udělá dál."

„Ten Barrayaran říká pravdu," potvrdila Pel.

„Nejlepší strategie vycházejí z toho, že úkol splníš, ať už živý nebo mrtvý," prohlásil Miles. Okamžitě se ale zarazil, císařův upřený pohled mu naznačil, že jako barbar nemá mít poznámky, které by se daly vykládat jako ostouzení schopností jeho zesnulé matky, i když tyto schopnosti byly namířeny proti němu samotnému.

S těmito lidmi, nebo co jsou vlastně zač, se nedá jednat. Já chci domů, pomyslel si Miles unaveně. „Co se stane s generálem Naru?"

„Bude popraven," odpověděl císař nepříliš radostně. „Bezpečnost musí být… zabezpečena."

Proti tomu Miles nemohl nic namítnout. „A Kety? I toho popravíte?"

„Ze zdravotních důvodů se okamžitě uchýlí na statek, kde se stráž dobře postará o jeho bezpečnost. Pokud odmítne, bude mu nabídnuta sebevražda."

„Hm… možná i trochu vynucená?"

„Kety je mladý. Zvolí si život a novou šanci."

„A co bude s ostatními místodržícími?”

Giaja se rozmrzele podíval na úřední manželky. „Trochu slepoty daným směrem celý případ uzavře. Další jmenování se jim ale začnou jaksi vyhýbat.”

„A co čeká Hautku Vio?” Miles stočil pohled k dámám. „V jejím případě nezůstalo jen u pokusu spáchat zločin.”

Rian přikývla. Její hlas zněl nekompromisně. „I ona dostane na vybranou. Může nahradit Ba, kterou zabila. To ale znamená, že ztratí pohlaví, vlasy, bude degradovaná na mentální úroveň služebné, její metabolismus se změní, ztloustne… Bude se však moct vrátit k životu uvnitř Nebeské zahrady. Po tom zaslepeně toužila. Druhou variantu představuje možnost spáchat bezbolestnou sebevraždu.”

„Co z toho si vybere?”

„Doufám, že sebevraždu,” odpověděla Nadina upřímně.

V téhle říši fungovalo dvojí měřítko spravedlnosti. Z Milese se vytratilo předchozí vzrušení a pocítil k podobným jatkám odpor. Tak kvůli tomu jsem riskoval vlastní život?

„Co bude s… Hautkou Rian? Se mnou?” Císařův pohled byl chladný, odměřený a světelné roky vzdálený. „Tenhle problém si ještě musím promyslet.”

Císař zavolal Benina, něco si spolu krátce šeptali a pak mu přikázal, aby Milese odvedl pryč. Co ale znamenalo pryč? Zpátky na velvyslanectví, nebo ho rovnou pošlou po hlavě do nejbližší hladomorny? Má Nebeská zahrada vůbec něco takového?

Jako pravdivá se ukázala první varianta, protože Miles se mohl připojit k Vorreedimu a Ivanovi a Benin je pak všechny tři odvedl k západní bráně, kde na ně čekalo aeroauto velvyslanectví. Na chvíli se zastavili a Benin se obrátil k plukovníkovi.

„Podrobnost vašeho oficiálního hlášení nemůžeme nijak ovlivnit, můj Nebeský pán…,” Benin chvíli hledal vhodná slova, „však očekává, že nic z toho, co jste viděli nebo slyšeli, nepronikne do společnosti a nestane se předmětem rozhovorů.”

„To mohu klidně slíbit,” řekl Vorreedi upřímně.

Benin spokojeně přikývl. „Můžete mi to každý odpřisáhnout?”

I on si něco nastudoval o zvycích Barrayaranů. Jakmile splnili jeho žádost, Benin je propustil do vlhkého nočního vzduchu. Podle Milesova odhadu do svítání chyběly asi dvě hodiny.

Miles byl vděčný za přítmí uvnitř auta. Usadil se v rohu a přál si mít Ivanův talent udělat se neviditelným, ze všeho nejvíc si ale přál, aby se nemuseli zúčastnit zítřejšího pohřbu a mohli hned teď vyrazit na cestu domů. Ne. Když už zašel tak daleko, musí si vychutnat i hořký konec.

Vorreedi zůstal klidný a mlčel. Jenom se mrazivým hlasem Milese zeptal: „Co jste, Vorkosigane, podle vás dokázal?”

„Zabránil jsem rozštěpení Cetagandy na osm agresivních, expanzivních částí. Překazil jsem plány na válku proti Barrayaru. Přežil jsem pokus o úkladnou vraždu a pomohl chytit tři vysoce postavené zrádce. Připouštím sice, že se nejednalo o naše zrádce, ale i tak. A podařilo se mi objasnit vraždu. Na jeden výlet je toho doufám víc než dost.”

Vorreedi chvíli zápasil sám se sebou. „Tak jste speciální agent nebo ne?” vysoukal ze sebe nakonec.

Na seznamu těch, kteří to směli vědět, Vorreedi chyběl. Zatím. Miles si vzdychl. „No, kdyby to byla pravda…, tak bych nezklamal, co říkáte?”

Ivan zamrkal. Vorreedi se opřel o opěradlo a mlčel, z tváře mu ale čišel vztek. Miles se zachmuřeně usmál do tmy.

KAPITOLA 16

Miles se začal probouzet z krátkého, neklidného spánku. Zjistil, že jím Ivan opatrně třese za rameno.

Zavřel znovu oči, aby neviděl ani příšeří pokoje, ani bratrance. ‚Zmiz odsud." Miles se pokusil přetáhnout si přikrývku přes hlavu.

Ivan se ale nevzdával, zatřásl jím větší silou. „Konečně vím, že jsi tu plnil úkol," prohlásil. „Jako vždycky po akci máš špatnou náladu."

„Nemám špatnou náladu. Jsem jednoduše utahaný."

„Vypadáš skvěle, abys věděl. Po stranách obličeje máš velikánské skvrny jako vzpomínky na zabijáka s elektrickým obuškem. Táhnou se ti až k očím. Jsou krásně vidět i na dálku. Měl bys vstát a podívat se na sebe do zrcadla."

„Nenávidím lidi, co hned po ránu hýří optimismem. Kolik je hodin? Proč jsi už vzhůru? A proč jsi tady?" Ivan mu bezohledně stahoval přikrývku.

„Plukovník Benin je na cestě sem, má tě vyzvednout. Jede císařským bourákem půl bloku dlouhým. Máš se na pohřeb dostavit o hodinu dřív."

„Cože? Proč? Nemůže mě tady zatknout, mám diplomatickou imunitu. Jedná se o úkladnou vraždu? Popravu? Není na tohle už trochu pozdě?

„To neví ani Vorobjev. Poslal mě, abych tě co nejvíc popohnal." Ivan postrčil Milese ke koupelně. „Začni s holením. Přinesl jsem ti vyčištěnou uniformu a holínky. Kromě toho, kdyby se tě Cetaganďané chtěli definitivně zbavit, tak to rozhodně neudělají tady. Místo toho by ti pod kůži strčili něco malinkatého, co by tam vydrželo půl roku, než bys odkráčel na věčnost. A kdo by jim pak co mohl dokázat?"

„Díky za útěchu." Miles si rukou třel zátylek, pokradmu pátral po boulích. „Ve Hvězdné školce musela vypuknout nějaká epidemie. Moje vina to není, přísahám."

Miles nesnášel, když si Ivan hrál na drzého komorníka se spoustou řečí. Za šálek kávy, který mu Ivan strčil do ruky, však svému bratranci odpustil všechny jeho hříchy, minulé, současné i budoucí. Napil se a podíval se do zrcadla na svůj obličej trčící z rozepnuté košile. Pohmožděnina na levé tváři skutečně hrála všemi barvami a byla korunovaná modročernými kruhy pod očima. Další dvě rány obuškem nezanechaly tak patrné stopy, protože ho trochu ochránila uniforma. V každém případě by ale raději strávil celý den v posteli. Ve své kabině na palubě císařské lodi, směřující tak rychle domů, jak jí to jen dovolí zákony fyziky.

Když sešli do haly velvyslanectví,, nečekal je tam plukovník Benin, ale Mia Maz ve svých slavnostních černobílých šatech. Dělala společnost Vorobjevovi, když je včera večer - nebo přesněji dnes ráno - předvedli k výslechu. Nemohla toho tudíž naspat o mnoho víc než Miles, a přesto vypadala naprosto svěže, dokonce vesele. Usmála se na Milese a Ivana. Ivan jí úsměv oplatil.

Miles přimhouřil oči. „Velvyslanec tu není?"

„Přijde hned dolů, ještě se obléká," ujistila ho Maz.

„Vy… pojedete se mnou?" zeptal se Miles s nadějí v hlase. „Vlastně ne… Asi se musíte připojit k vlastní delegaci. Tohle je závěrečný velký ceremoniál."

„Budu doprovázet velvyslance Vorobjeva." Její tvář se tak rozzářila, až se zdálo, že je celá pokrytá dolíčky. „A to už navždy. Minulou noc mě požádal o ruku. Myslím, že to způsobilo jeho všeobecné rozrušení. Navzdory jeho duševní vyšinutosti v daném okamžiku jsem nabídku přijala."

Když nechcete přijmout pomoc… Dobrá, tím se vyřeší Vorobjevův problém, jak doplnit řady zaměstnanců velvyslanectví o ženskou odbornici. Nemluvě o záplavě čokolády a pozvání, blahopřeji," vypravil ze sebe Miles. I když to se možná spíš hodilo říct velvyslanci, jí by naopak měl popřát hodně štěstí.

„Nemohu si na to pořád zvyknout," svěřila se mu Maz. „Myslím na to, že se ze mě stane lady Vorobjevová. Jak se s tím vyrovnává vaše matka, lorde Vorkosigane?"

„Myslíte s opuštěním zásad rovnostářství? Dobře. Podle ní se rovnostáři prostě přizpůsobí aristokracii, jakmile se mají stát aristokraté z nich samotných."

„Doufám, že se s ní někdy seznámím.”

„Budete si skvěle rozumět,” předpověděl Miles s jistotou.

Vorobjev se objevil na schodech, ještě si dopínal černou blůzu. V téměř stejný okamžik uvedla stráž plukovníka Benina. Malá oprava. Generála Benina. Miles se pousmál při pohledu na zářivé nové stužky na Beninově jasně červené uniformě. Měl jsem tedy pravdu, je to tak?

„Můžete mi vysvětlit, co tohle všechno má znamenat, generále?” Vorobjev nepřehlédl jeho povýšení.

Benin se napůl uklonil. „Můj Nebeský pán si žádá, aby se k němu dostavil lord Vorkosigan. A… my vám ho vrátíme.”

„Dáte mi na to své slovo? Považovali bychom za velký problém, kdyby se měl znovu ocitnout na nesprávném místě.” Vorobjev se na Benina tvářil přísně, ale zároveň Maz nabídl rámě a pokradmu jí hladil ruku.

„Máte mé slovo, velvyslanče,” prohlásil Benin. Vorobjev neochotně přikývl a generál si okamžitě odváděl Milese s sebou. Ten se ještě ohlédl přes rameno, hrozně si přál, aby ho někdo doprovázel - Ivan, Maz, nebo kdokoli jiný.

Auto sice nebylo dlouhé půl bloku, ale vypadalo opravdu noblesně - na rozdíl od obyčejných vojenských aut. Vojáci jim škrobeně zasalutovali a posadili je do zadní části vozu. Když se rozjeli, Miles měl pocit, že se s ním pohybuje celý dům.

„Můžete mi vysvětlit, co tohle všechno má znamenat, generále?” opakoval Miles Vorobjevovu otázku.

Beninův výraz byl téměř… pokrytecký. „Dostal jsem instrukci, že vysvětlení se vám dostane až po příjezdu do Nebeské zahrady. Nezabere vám to mnoho času. Nejdřív jsem si myslel, že se vám to bude líbit, ale pak jsem dospěl k závěru, že velkou radost mít nebudete. V každém případě si to ale zasloužíte.”

„Dejte si pozor, generále, aby vám vaše tajuplnost příliš nezatemnila mozek,” zavrčel Miles. Benin se pouze usmál.

Na rozdíl od minulé noci se teď ocitl v audienční síni, i když nebyla příliš velká. Stálo v ní jediné křeslo a na něm seděl Fletchir Giaja. Bílý oděv, který měl dnes ráno na sobě, se skládal z tolika složitě uspořádaných vrstev, že se v něm sám téměř nemohl pohybovat a dvě služebné Ba mu musely pomoct při vstávání. Jeho nehybná tvář vypadala jako maska z porcelánu. Vlevo od něho se nad zemí vznášely tři bílé kapky. Další sloužící přinesla malou plochou skříňku a podala ji Beninovi, který stál po císařově pravici.

„Předstupte před mého Nebeského pána, lorde Vorkosigane,” vyzval ho Benin.

Miles postoupil dopředu, ale rozhodl se, že nepoklekne. Oči měl téměř ve stejné výšce jako císař.

Benin podal skříňku císaři. Císař ji otevřel. „Víte, co to je, lorde Vorkosigane?” zeptal se Giaja.

Miles se podíval na Řád za zásluhy, jehož barevná stužka se leskla na sametové podložce. „Ano, pane. Je to těžké jako olovo a hodí se to pro utopení bezvýznamných nepřátel. Chcete mě s tím zašít do hedvábného pytle a pak hodit přes palubu?”

Giaja se podíval na Benina, který pokrčil rameny, jako kdyby chtěl naznačit Copak jsem vám to neříkal?

„Skloňte hlavu, lorde Vorkosigane,” vyzval ho Giaja rozhodným hlasem. „I když na to nejste zvyklý.”

Byla v jedné z těch kapek Rian? Miles se chvíli upřeně díval na své vyleštěné holínky, zatímco Giaja mu přetáhl stuhu přes hlavu. Ustoupil o půl kroku dozadu a nedokázal se přemoct, aby se rukou nedotkl chladného kovu. Nikdo by ho ale nepřinutil zasalutovat. „Já… odmítám tuto poctu, pane.”

„Kdepak,” odpověděl Giaja opatrně a nespouštěl z něho pohled. „Mí horliví pozorovatelé mě informovali o vaší vášni pro uznání. Je to…”

Slabost, která se dá využít -

„… je to srozumitelná kvalita, která mi hodně připomíná naše Ghemy.”

Pořád je to lepší, než kdyby ho přirovnal k Ba. Na první pohled se sice zdálo, že Ba jsou pouhé sloužící, ve skutečnosti ale představovaly neuvěřitelně cenný domácí vědecký projekt. Podle toho, co Miles věděl, mohla zesnulá Ba Lura znamenat pro císaře mnohem víc. Šedesát osm procent chromozómového materiálu prý měli společných. Miles se rozhodl, že napříště se k tichým Ba v pantoflích bude chovat s větším respektem, nemluvě o opatrnosti. Tohoto hautského byznysu se účastnily dvě strany - domnělé sloužící i jejich zdánliví páni. Není divu, že císař zavraždění Lury bral tak vážně.

„Tímhle řádem se, pane, sotva budu moct pochlubit doma. Naopak, budu ho muset zastrčit do nejspodnější zásuvky, jakou vůbec najdu.”

„V pořádku,” řekl Fletchir Giaja bezvýrazným hlasem. „Hlavně když s ním odložíte všechno, co se tu odehrálo.”

A dostali se k podstatě věci. Tohle byl úplatek za jeho mlčení.

„V uplynulých dvou týdnech jsem zažil moc málo toho, co bych si s radostí chtěl pamatovat, pane.”

„Můžete si pamatovat, co chcete, jen když o tom nebudete před nikým mluvit.”

„Na veřejnosti ne. Musím ale podat hlášení.”

„Vaše tajná vojenská zpráva mě nezajímá.”

„Já…” Miles sjel pohledem k Rianině bílé kapce vznášející se opodál. „Dobře.”

Císař přivřel bledá oční víčka na znamení, že jeho odpověď přijímá. Miles byl trochu zmatený. Je to úplatek - přijmout cenu za něco, co člověk udělal, když přesně tohle měl stejně v úmyslu udělat?

Když se nad tím zamyslí…. Nenapadne představitele Barrayaru, že spolu museli uzavřít nějaký výhodný obchod? Jeho spánkem omámenému mozku začal konečně docházet skutečný důvod, proč mu minulé noci při rozhovoru s císařem nenechali nikoho z jeho lidí jako svědka. Přece si nemohou myslet, že by mě Giaja během dvacetiminutového rozhovoru přiměl k přeběhnutí na druhou stranu? Nebo snad ano?

„Doprovodíte mě,” pokračoval Giaja, „půjdete po mé levici. Je čas.” Za pomoci jedné Ba, která mu nadzdvihla róbu, vstal. Miles se s tichým zoufalstvím podíval na kapky. Má poslední šanci… „Smím s vámi ještě jednou mluvit, Hautko Rian?” Volil tuhle formu otázky, protože netušil, která z nich je Rian.

Giaja se ohlédl a rozevřenou dlaní s dlouhými prsty vyjádřil souhlas, zatímco sám pokračoval dál v důstojné chůzi, jakou vyžadovalo jeho oblečení. Dvě kapky zůstaly stát, jedna následovala císaře a Benin hlídal u otevřených dveří. Neměli příliš soukromí. Na tom však nezáleželo. Beztak toho bylo velmi málo, co chtěl Miles v daný okamžik říct nahlas. Klouzal pohledem od jedné slabě zářící kapky ke druhé. Jedna z nich zhasla a on uviděl Rian, vypadala téměř jako při prvním setkání. Na sobě měla škrobenou bílou róbu a halil ji vodopád černých zářivých vlasů. Znovu se mu zatajil dech.

Přiblížila se k němu a jemnou rukou sáhla na jeho levou tvář. Bylo to poprvé, kdy se navzájem dotkli. Kdyby se ho ale zeptala, jestli ho to bolí, mohl by odpřisáhnout, že by ji na místě kousnul.

Rian ale nebyla hloupá. „Tolik jsem si toho od vás vzala,” řekla tiše, „a nic vám nedala.”

„To je u vás Hautů přece normální, nebo ne?” zeptal se Miles hořce.

„Jiný způsob neznám.”

Jako vězeňkyně…

Z rukávu vytáhla tmavý, zářivý pramínek stočený do náramku. Byla to velmi dlouhá tenká kadeř hedvábných vlasů. Hodila mu ji. „To je pro vás, víc jsem si nedokázala vymyslet.”

Protože tohle je všechno, co ti skutečně patří. Všechno ostatní je dar od tvého rodového klanu, nebo od Hvězdné školky, Hautů či císaře. Žiješ ve světě bohatším, než o jakém se kdy nějakému lakomci snilo, a přitom nic není tvoje. Dokonce ani tvoje chromozomy.

Miles uchopil jemný pramínek. „Co to znamená? Pro vás?”

„Já… skutečně nevím,” přiznala se.

Pravdomluvná za všech okolností Umí vůbec lhát? „Pak si ho ponechám. Na památku. Schovám si

ho.”

„Ano. Prosím.”

„Co ale dám já vám?” Kapsy uniformy měl naprosto prázdné, zbyla v nich jen šatovina, kterou v prádelně velvyslanectví zapomněli odstranit. „Nebo raději chcete zapomenout?”

Její modré oči zazářily jako slunce na ledovci. „Nic takového se nestane. Uvidíte.” Jemně od něho poodstoupila. Silový štít se kolem ní pomalu uzavřel, zmizela za ním jako obláček parfému. Dvě kapky pospíchaly za císařem, aby zaujaly svá místa.

Amfiteátr byl podobný tomu, kde se recitovaly elegie na počest zemřelé císařovny, lišil se pouze velikostí. Připomínal širokou, svažující se misku, která byla rozevřená vzhůru, k umělému nebi pod kupolí. Kapky hautských dam spolu s urozenými Hauty a Ghemy v bílém zaplnily boční strany amfiteátru. Asi tisícovka galaktických vyslanců oblečených do šatů tlumených barev stála po jeho obvodu. Uprostřed, ohraničená na znamení úcty jen pásem trávníku a květin, stála další, asi desetimetrová kupole.

Za jejími průhlednými stěnami Miles rozeznával navršené dary, které obklopovaly lůžko, na němž ležela drobná postava v bílém. Byla to Hautka Lisbet Degtiarová. Miles přimhouřil oči, pokoušel se v té spoustě věcí najít leštěnou skříňku z javorového dřeva, dárek jejich delegace. Musel ale být pohřbený i se svým obsahem někde hluboko dole. Na tom nezáleželo.

Protože za chvíli se mu dostane výsady zaujmout místo v první řadě, vedle císaře. Závěrečný úsek cesty ústil do centra amfiteátru, jejich průvod byl uspořádaný v opačném pořadí podle moci; osm zástupkyň planet a Nejvyšší pomocnice se ukrývaly v devíti bílých kapkách, následovalo sedm místodržících a nakonec samotný císař s čestnou stráží. Generál Benin zaujal místo po generálovi Naru, jako kdyby mu patřilo odjakživa. Miles kulhal za císařem, měl nepříjemný pocit, že je středem pozornosti. Musel vypadat strašně - drobný, malý, zachmuřený, s tváří, na které bylo znát, že se minulou noc nejspíš popral v baru. Na tmavé slavnostní uniformě se mu nápadně vyjímal Řád za zásluhy; nikdo ho nemohl přehlédnout.

Miles nepochyboval, že ho Giaja využil jako signál pro své místodržící, který rozhodně neznamenal přátelský pozdrav. Protože Giaja evidentně nehodlal prozradit detaily událostí uplynulých dvou týdnů, nastolil situaci, kdy si člověk mohl pouze domýšlet, co se stalo. Jednalo se o velmi vybraný způsob hrůzovlády.

Ano. Ať si lámou hlavy. Tihle ale ne, pomyslel si, když míjeli delegaci Barrayaru, která stála téměř v čele všech zástupců galaxií. Vorobjev na něho užasle zíral. Maz vypadala překvapeně ale potěšené, ukazovala na Milesův krk a něco svému snoubenci vysvětlovala. Vorreedi se tvářil krajně podezíravě. Ivan se tvářil… nijak. Díky za tvoje hlasování o důvěře, bratrance.

Miles byl překvapen, když uviděl lorda Yenara v zadní řadě ghemských dvořanů. Měl na sobě šaty v kombinaci rudé a bílé, které označovaly dvorního lorda Nebeské zahrady nejnižšího řádu. Nejnižšího z nejvyšších opravil se Miles v duchu, vypadá to, že se přece jen dočkal vytouženého místa zástupce voňavkáře. Fletchir Giaja tím dostal pod svou kontrolu případnou další střelu. Elegantní řešení.

Zaujali vyhrazená místa uprostřed amfiteátru. Zástup mladých ghemských dívek položil poslední květiny ke kapce před nimi. Rozezněl se sbor. Miles se přistihl, že v duchu počítá celkové náklady na pracovní síly vynaložené za měsíc smutku, pokud by všichni dostali minimální mzdu. A vyšla mu částka… nebesky vysoká. Začal si intenzívně uvědomovat, že nejen nesnídal, ale neměl ani dost kávy. Neomdlím. Nebudu se škrábat na nose, ani na zadku. Nebudu -

Bílá kapka předstoupila před císaře. Malá, povědomá Ba kráčela vedle ní, v ruce držela podložku rozdělenou na části. Z kapky se ozval Rianin hlas - pronášela obřadní řeč. Ba položila podnos k císařovým nohám. Miles, sedící po jeho levici, se podíval dolů a hořce se pousmál. Velký klíč, Velká pečeť a všechny ostatní odznaky císařovnina úřadu byly na svém místě. Ba s kapkou poodstoupily. Miles trochu znuděně čekal, až císař oznámí svou volbu nové císařovny z blízkého zástupu kapek.

Císař naznačil rukou, aby k němu Rian s Ba znovu přistoupily. Miles slyšel další formální fráze,

byly tak spletité, že mu trvalo celou minutu, než se dobral k jejich skutečnému významu. Ba se uklonila a znovu zdvihla podložku. Milesova znuděnost byla rázem pryč, vystřídalo ji mrazení. Ještě jednou zatoužil, aby se dokázal zmenšit, aby měl Ivanovu schopnost udělat se neviditelným, nebo aby se kouzlem přenesl kamkoli, hlavně pryč odsud. V řadách všech přítomných to překvapeně, dokonce i zděšeně zašumělo. Klan Degtiarů vypadal docela spokojeně. Členové jiných klanů se tvářili… zdvořile.

Hautka Rian Degtiarová se vrátila do čela Hvězdné školky jako nová císařovna Cetagandy. Byla čtvrtou císařskou matkou, kterou Fletchir Giaja vybral, ale nyní díky svému úřadu první v řadě. Její první genetickou povinností bude zplodit vlastního císařského syna. Bože. Byla uvnitř té kapky šťastná?

Její nový… manžel, spíš by se mělo říct kolega, se jí přitom nemusí nikdy ani dotknout. Nebo se z nich mohou stát milenci. Giaja možná po tom všem bude chtít dát najevo, že mu patří. Rian ještě před obřadem musela vědět, co se bude dít - a netvářila se, že by proti tomu něco namítala. Miles polknul, cítil se slabý a hrozně unavený. Určitě za to mohla nízká hladina cukru.

Hodně štěstí, má dámo. Hodně štěstí… a sbohem.

Giaja nepozorovaně jako mlha rozšířil svou moc…

Dal pokyn a inženýři v císařské elektrárně se vážně ujali svého úkolu. Uvnitř velké silové kapky se nejdřív objevila tmavě oranžová záře, pak se proměnila v rudou, žlutou a nakonec, modrobílou. Navršené předměty uvnitř se naklonily, spadly, pak se znovu pohnuly, jejich tvary se rozpadly a proměnily v plazmu. Císařští inženýři a členové císařské stráže se nepochybně zapotili, než s co největší pečlivostí uspořádali pohřební hranici pro císařovnu Lisbet. Kdyby se teď kapka roztrhla, její účinek by se vyrovnal malé termonukleární bombě.

Netrvalo to příliš dlouho, snad deset minut. V kupoli šedivě zbarveného dómu se objevil otvor a nad ním modrá obloha. Ten pohled naháněl hrůzu, jako kdyby se člověk díval do další dimenze. Stejný otvor se objevil i na kapce, jen byl mnohem menší. Z něho k obloze vyšlehl bílý plamen. Miles předpokládal, že se v letovém prostoru nad hlavním městem zastavila veškerá doprava, i když se plamen dost rychle proměnil v slabý kouř.

Pak se kupole znovu uzavřela, umělá oblaka rychle plynula pryč, poháněná umělým větrem. Světlo bylo stále jasnější a zářivější. Kapka se rozplynula, zanechala po sobě jen kruh nepoškozené trávy. Nezbylo na ní ani smítko popele.

Čekající Ba přinesla císaři barevné roucho. Giaja si stáhl svrchní bílou vrstvu a vyměnil ji za novou. Zdvihl ruku a znovu ho obklopila jeho čestná stráž. Císařský průvod se dal do pohybu. Jakmile amfiteátr opustila poslední z důležitých osobností, všichni smuteční hosté si najednou vydechli, ticho a strnulost vystřídalo mumlání hlasů a šustění šatů odcházejících.

U východu z amfiteátru císaře očekávalo velké otevřené vznášedlo, aby ho odvezlo… pryč. Tam, kam císaři mají namířeno, když je zábava u konce. Dá si Giaja pořádného panáka a sundá okamžitě boty? Pravděpodobně ne. Ba mu upravila róbu a pak si sedla k řízení.

Miles stál vedle vznášedla, které se právě dávalo do pohybu. Giaja po něm sklouznul pohledem a nepatrně mu pokynul hlavou. „Sbohem, lorde Vorkosigane."

Miles se hluboko uklonil. „Na shledanou."

„K tomu hned tak nedojde," prohodil Giaja suše a odplul pryč, následovaný oblakem kapek, které zářily všemi barvami duhy. Žádná z Hautek se nezastavila, aby se ohlédla zpět.

Vedle Milese se objevil generál Benin. Hlas mu podivně přeskočil. Že by smíchy? „Pojďte, lorde Vorkosigane. Doprovodím vás zpátky k vaší delegaci. Dal jsem vašemu velvyslanci své slovo, tak mu musím -jak vy Barrayarané říkáte - osobně dostát. Zvláštní fráze. Používáte ji v náboženském smyslu, nebo v souvislosti loterií?"

„Hm… spíš v lékařském smyslu. Jako při dočasném dárcovství životně důležitého orgánu." Na srdce a sliby se tady dnes už dostalo.

„Aha."

Vrátili se k velvyslanci Vorobjevovi a jeho skupince, která ho už vyhlížela. Ostatní hosté nastupovali do vznášedel, která je odvážela k závěrečné velkolepé hostině. Během poslední hodiny byly bílé hedvábné potahy na sedadlech vyměněné za různobarevné, což signalizovalo ukončení oficiálního smutku. Benin udělal téměř nepostřehnutelné gesto a jedno z vozidel se před nimi okamžitě zastavilo. Žádné čekám v řadě.

„Když hned teď vyrazíme," řekl Miles Ivanovi, „za hodinu už můžeme být na oběžné dráze."

„Ale… na hostině budou ghemské dámy," protestoval Ivan. „Dámy přímo k nakousnutí."

Miles umíral hlady. „Ne, odjedeme rovnou teď," řekl pevným hlasem.

Benin mu to - možná pod vlivem pokynů svého Nebeského pána - nevymlouval. „Rozumná volba, lorde Vorkosigane."

Vorobjev stiskl rty; Ivan nepatrně svěsil ramena.

Vorreedi ukázal hlavou na Milese, očima se mu mihl záblesk podezření. „Co tohle všechno má znamenat…, poručíku?"

Miles se dotkl hedvábné stuhy, na níž měl zavěšený - Řád za zásluhy. „Moje odměna. A můj trest. Císař Fletchir Giaja si nepochybně libuje v ironii.

Maz, která evidentně nechápala podtext situace, proti nedostatku nadšení z jeho strany protestovala. „Tohle je přece mimořádná čest, lorde Vorkosigane! Co by za to dali mnozí Ghemové, aby se jim dostalo takového vyznamenání!"

Vorobjev jí to vysvětlil. „Řeči o něm mu ale doma na popularitě rozhodně nepřidají, drahá. Navíc se budou šířit bez skutečného vysvětlení. Když k tomu připočítáme fakt, že lord Vorkosigan je voják a pracuje pro Císařskou bezpečnost Barrayaru, bude to vypadat… velmi podivně."

Miles si vzdychl. Znovu ho rozbolela hlava. „Možná bych mohl přesvědčit Illyana, aby tenhle fakt označil za tajný."

„Jak? Viděly tě přece tři tisícovky lidí!" ozval se Ivan.

„To je tvoje chyba," rozzlobil se Miles.

„Moje?!"

„Ano. Kdybys mi dneska ráno nepřinesl jen jeden hrnek kávy, mohl jsem mít dostatečně jasnou hlavu a stačil uhnout dřív, než mi tohle pověsili na krk. Zatracené pomalé reflexy. Teprve teď mi to začíná docházet." Například, kdyby před císařovou hedvábnou stuhou poslušně nesklonil hlavu, jakou by měli šanci, že se jim při zpátečním letu náhodnou něco nepřihodí?

Vorreedi svraštil obočí. „O čem jste včera mluvili, když nás s lordem Vorpatrilem poslali za dveře?"

„O ničem." Miles se vztekle zašklebil. „V tom je celá ta krása. A zkuste teď dokázat opak, plukovníku. Vyvraťte to. Rád si to poslechnu."

Vorreedi se zamyslel a pak pomalu přikývl. „Rozumím."

„Děkuju, pane," vydechl Miles.

Benin je zavedl k jižní bráně a dohlédl na to, aby ji - už naposledy - opustili.

Planeta Eta Ceta mizela v dálce, i když pro Milese ne dost rychle. Vypnul monitor u svého lůžka na palubě císařské lodi, položil se naznak, ukousl si z tyčinky, obsahující denní příděl kalorií, a snažil se usnout. Byl oblečený pouze do volné, zmačkané pracovní uniformy. Zakroutil prsty u nohou, které měl bez bot nezvykle volné. Pokud to vezme za správný konec, možná zůstane bos po celé dva týdny zpáteční cesty domů. Řád za zásluhy mu visel nad hlavou, jemně se pohupoval na barevné stuze a leskl se v tlumeném světle. Miles se na něj zamyšleně zamračil.

Ozvalo se povědomé dvojité zaklepám na dveře jeho kabiny; na okamžik zatoužil předstírat spánek. Místo toho vzdychnul a opřel se o loket. „Pojď dál, Ivane."

Ivan stejně rychle jako on sundal slavnostní uniformu. Na nohou měl pantofle s neklouzavou podrážkou. V ruce držel složku barevných papírů.

„Napadlo mě, že tohle rád uvidíš," řekl Ivan. „Vorreediho člověk z protokolu mi je strčil, když

jsme odjížděli z velvyslanectví. O tohle všechno přijdeme dneska večer a během příštího týdne.” Zapnul drtič odpadků na stěně. Vzal žlutý papír. „Lady Benello.” Hodil ho dovnitř, pozvánka se zasyčením zmizela v zapomenutí. Následoval zelený papír. „Lady Arvin.” Sss. Svůdná tyrkysová modrá; Miles cítil parfém až na lůžku. „Tajuplná Veda.” Sss -

„Ivane, to stačí,” zavrčel Miles.

„A samotné jídlo,” vzdychl Ivan. „Proč chroupáš tohle odporné krysí žrádlo? I tady na palubě se přece najdou slušné věci!”

„Chtěl jsem něco lehkého.”

„Máš problémy se zažíváním? Zas tě zlobí žaludek? Doufám, že nekrvácíš.”

„Když, tak jedině do mozku. Poslyš, proč jsi přišel?”

„Chtěl jsem, abys byl svědkem mého ctnostného zřeknutí se cetagandského přepychu,” odpověděl Ivan upjatě. „Něco na způsob obřadu, kdy ti oholí hlavu a z tebe se stane mnich. Příští dva týdny mě to stejně nemine.” Pohled mu padl na řád, který se pomalu otáčel na stuze. „Mám ho taky hodit do odpadu? Maličkost, rád to pro tebe udělám -” A chňapl po něm.

Miles vyletěl z lůžka a postavil se před něj jako vlčice bránící své doupě. „Vypadni odsud!”

„Cha-chá! Věděl jsem, že ta malá kapka pro tebe znamená víc, než jsi přiznal Vorreedimu a Vorobjevovi,” vyrazil Ivan radostný pokřik.

Miles strčil řád pod polštář, kde na něj nebylo vidět a kde byl v bezpečí. „Zaplatil jsem za něj vlastní krví. Patří mi.” Ivan se ušklíbnul, přestal jako jestřáb kroužit kolem Milesova majetku a posadil se na židli.

„Přemýšlel jsem o tom,” pokračoval Miles, „co se stane za deset, patnáct let, pokud se od utajených operací dostanu ke skutečnému velení. Žádný jiný voják mé generace nebude mít tolik praktických zkušeností jako já, ale pro mé kolegy to zůstane neviditelné. Všechno bude tajné. A tak si budou myslet, že jsem posledních deset let strávil létáním v kurýrních lodích a cpaním se bonbóny. Jak si udržím autoritu nad smečkou přerostlých vesnických balíků jako jsi ty? Sežerou mě zaživa.”

„No,” Ivanovy oči se zaleskly, „určitě to zkusí, to si piš. Doufám, že budu někde blízko, aby mi nic neušlo.”

Miles si to ve skrytu duše přál také, než by to ale přiznal nahlas, raději by si nechal trhat nehty kleštěmi, což byl způsob výslechu, jaký používala bezpečnostní služba pár generací před nimi.

Ivan si hluboce vzdychnul. „Ghemské dámy mi ale stejně budou chybět. A jídlo zrovna tak.”

„Oboje máš přece i doma, Ivane.”

„To je pravda.” Ivan se nepatrně rozzářil.

„Je to zvláštní.” Miles si lehl na postel a pod záda si strčil polštář, aby měl hlavu výš. „Kdyby císařský otec Fletchira Giaji místo svých ghemských lordů poslal Hautky, aby dobyly Barrayar, myslím, že by nás Cetaganďané už ovládali.”

„Ghemové byli surovci,” připustil Ivan, „a my ještě větší.” Zadíval se na strop. „Za jak dlouho podle tebe přestaneme Hauty považovat za lidi?”

„Podstatné je to, za kolik generací přestanou považovat za lidi oni nás.”

To už znám z domova. Mám něco jako předčasný trénink. „Myslím, že budou představovat potenciální nebezpečí pro své sousedy po celou dobu svého přechodného stádia, ať už směřují kamkoli. Císařovna Lisbet, stejně jako její předchůdkyně,” a její nástupkyně,, jménem Hautů a pod jejich kontrolou pěstují tuhle rasu jako vedlejší produkt evoluce, využívají Ghemy jako zdroj dalších genetických variací. Podobají se tak semenářské společnosti, která si ponechává kmeny divokých rostlin, i když prodává pouze monokultury- kvůli nutnosti dalšího vývoje. Největším nebezpečím pro všechny ostatní by bylo, kdyby Hautové ztratili kontrolu nad Ghemy, kdyby je neudrželi na vodítku. Barrayar moc dobře ví, co to znamená, když se půl miliónu sociálních darwinistů s puškami v ruce dostane na svobodu.”

Ivan se zašklebil. „Tvůj vážený dědeček nám to opakovaně líčil i s krvavými detaily.”

„Pokud se ale Ghemům v naší, či příští generaci nepodaří dosáhnout rozhodného vojenského úspěchu, pokud jejich malá expanzionistická dobrodružství budou i nadále rozpačitá a nákladná, jako v případě debaklu s Vervainem, může se stát, že se Hautové přestanou orientovat na vojenskou oblast. Mohou se obrátit ke zcela mírumilovným oblastem. Nebo i k takovým, které si sotva dokážeme představit."

„Hodně štěstí," usmál se Ivan ironicky.

„Štěstí je pouze otázkou osobního úsilí." A já ho chci víc, to ano. Miles jedním okem sledoval bratrance, zda neudělá nějaký náhlý pohyb, zatímco si řád znovu věšel nad hlavu.

„Ty to budeš nosit? To mě podrž."

„Ne. Kromě případů, kdy bych se potřeboval chovat vážně nepřístojně."

„ Ale necháš si ho."

„To ano."

Ivan se zahleděl do prázdna, nebo přesněji řečeno na stěnu kabiny a do prostoru za ní. „Systém červích děr se neustále zvětšuje. Myslím si, že i Hautové by měli problém ho zaplnit."

„To doufám. Monokultury jsou těžkopádné a zranitelné. Lisbet si to uvědomovala."

Ivan se zachichotal. „Hele, nechceš náhodou přestavět celý vesmír?"

„Ivane," Milesův hlas se nečekaně proměnil v led, „přemýšlel jsi o tom, proč se Fletchir Giaja rozhodl chovat ke mně zdvořile? To si vážně myslíš, že to dělal kvůli mému otci?" Miles ťuknul do řádu, který se roztočil, a očima se vpil do bratrancových. „Tohle není žádná laciná cetka. Stojí za ním podplácení, sabotáž i skutečný respekt, všechno v jednom podivném balíčku… Já a Fletchir Giaja jsme spolu ještě neskončili."

Ivan sklopil oči jako první. „Víš, že jsi vážně šílenec?" Po trapné minutě ticha se Ivan zdvihl a šel pryč, mumlal si přitom pro sebe, že se poohlídne po nějakém skutečném jídle.

Miles se posadil a přimhouřenýma očima pozoroval lesknoucí se řád, který se otáčel jako planeta.

Lois McMaster Bujoldová
CETAGANDA
Z amerického originálu Cetaganda,
vydaného nakladatelstvím A Baen Books Original
v New Yorku v roce 1996,
přeložila Hana Volejníková.
Technická redakce: Tomáš Kropáček.
Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Příčná 8, 110 00 Praha 1,
jako svou 298. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Jams.
Tisk Ueberreuter Print, spol. s r. o., Pohořelice
První vydání, Praha 2001.